

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

هو العليم

مهر فروزان

نمایی اجمالی از شخصیت علمی و اخلاقی
حضرت علامه آیه الله حاج سید محمد حسین حسینی طهرانی
قدس الله نفسه الزکیة

تألیف

سید محمد محسن حسینی طهرانی

سر شناسنامه: حسینی طهرانی، سید محمد محسن، ۱۳۷۵ هـ. ق = ۱۳۳۴ هـ. ش.
عنوان و نام پدید آور: مهر فروزان: نمایی اجمالی از شخصیت علمی و اخلاقی حضرت علامه آیه الله حاج سید محمد حسین
حسینی طهرانی، قدس الله نفسه الزکیة / تألیف سید محمد محسن حسینی طهرانی.
مشخصات نشر: طهران: مکتب وحی، ۱۴۳۳ ق = ۱۳۹۱ ش.
مشخصات ظاهری: ۲۴۸ ص.: مصور (رنگی).
شابک: ۵۵۰۰۰ ریال: گالینگور: 978-600-6112-05-3؛ ۴۵۰۰۰ ریال: شومیز: 978-600-6112-25-1
وضعیت فهرست نویسی: فیبا.
یادداشت: کتابنامه.
یادداشت: نمایه.
موضوع: حسینی طهرانی، سید محمد حسین، ۱۳۴۵ - ۱۴۱۶ ق = ۱۳۰۵ - ۱۳۷۴ ش -- سرگذشتنامه
موضوع: مجتهدان و علما - ایران -- سرگذشتنامه
موضوع: عارفان - ایران -- سرگذشتنامه
رده کنگره: ۵/۱۳۹۰-ح/۵۵۵-۳/۳/۵۵۵ BP
رده دیویی: ۲۹۷/۹۹۸
شماره کتابخانه ملی: ۲۶۷۷۲۰۱

مهر فروزان

نمایی اجمالی از شخصیت علمی و اخلاقی
حضرت علامه آیه الله حاج سید محمد حسین حسینی طهرانی
قدس الله نفسه الزکیة

مؤلف: سید محمد محسن حسینی طهرانی
ناشر: مکتب وحی / طهران
نویت چاپ: اوّل / ۱۴۳۳ هـ. ق، ۱۳۹۱ هـ. ش
چاپ: صنوبر
قیمت: ۵۵۰۰ تومان
تعداد: ۵۰۰۰
شابک گالینگور: ۳-۰۵-۶۱۱۲-۶۰۰-۹۷۸
شابک شومیز: ۱-۲۵-۶۱۱۲-۶۰۰-۹۷۸

حق چاپ محفوظ است

تلفن: ۰۲۵۱-۲۸۵۴۲۶۳-۴

www.maktabevahy.org

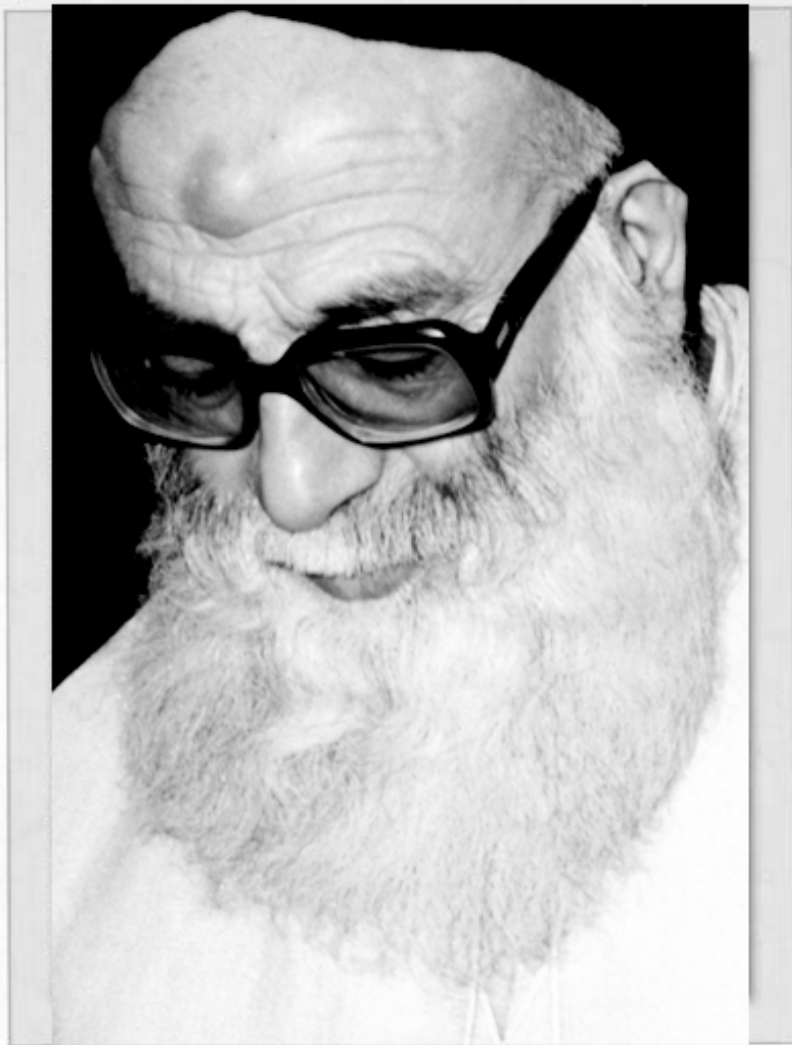
info@maktabevahy.org

أمیرالمؤمنین علیه السلام:

”هَجَمَ بِهِمُ الْعِلْمُ عَلَى حَقِيقَةِ الْبَصِيرَةِ، وَبَاشَرُوا رُوحَ الْيَقِينِ، وَاسْتَلَانُوا مَا اسْتَوْعَرَهُ الْمُتَرْفُونَ.“

«امواج علم بر اساس حقیقت ادراک و بصیرت بر آنها هجوم برد و به یکباره آنان را احاطه نمود؛ و جوهره ایمان و یقین را به جان و دل خود مسّ کردند؛ و آنچه را که خوش گذران‌ها سخت و ناهموار داشتند، نرم و ملایم و هنجار انگاشتند.»

نهج البلاغة (عبدہ)، ج ۴، ص ۱۷۱

تصویر مرحوم علامہ طہسیرانی قدس سرہ
در کتابخانہ منزل مسکونی (مشہد مقدس)

تصویر مرحوم علامہ طہسیرانی قدس سرہ
در حسینیه منزل مسکونی (مشهد مقدس)

فهرست مطالب

فهرست مطالب و موضوعات مهر فروزان

صفحه

عنوان

۱۷- ۲۱

دیباچه

نشو و نما در مهد علم، و تحصیلات ابتدایی

۲۳- ۲۶

۲۵ اجداد مرحوم علامه طهرانی از معاریف و بزرگان بوده‌اند

۲۶ تحصیلات ابتدایی علامه در هنرستان صنعتی

هجرت به قم و کسب معارف الهیه،

آشنایی با علامه طباطبایی، رضوان الله علیه

۲۷- ۴۴

۲۹ اشتغال به علوم دینی و اکتساب معارف الهیه

۳۰ اساتید دروس سطح و آشنایی با علامه طباطبایی

۳۳ تفسیر علامه طباطبایی از حدیث شریف: «إِنَّ اللَّهَ مَا خَلَقَ خَلَقَ اللَّهَ إِلَّا لِيَعْرِفُوهُ»

۳۴ علت انحصار شناخت امام علیه السلام در عرفان و سلوک إلى الله

۳۶ راهنما و هادی سیر و سلوک إلى الله، باید مندرک و فانی در مقام ولایت شده باشد

۳۸ نقش بسزای علامه طباطبایی در ساختار علمی و معرفتی علامه طهرانی

- ۴۰ علامه طباطبایی را باید اولین استاد سلوکی علامه طهرانی به حساب آورد
- ۴۱ عقل و شرع و شهود سه رکن اساسی مکتب عرفانی علامه طباطبایی

هجرت به نجف اشرف، و اساتید ایشان در علوم مختلف

۴۵ - ۶۲

- ۴۷ هجرت به آستان ملائک پاسبان مولی الموالی امیرالمؤمنین علیه السلام
- ۴۸ میزان عشق و علاقه مرحوم علامه طهرانی به نجف اشرف
- ۴۸ دستورات سلوکی علامه طباطبایی به علامه طهرانی
- ۴۹ ارتباط وثیق علامه طهرانی با آیه الله سید جمال الدین گلپایگانی
- ۵۱ برنامه ریزی اوقات بر دو محور علم و عمل
- ۵۲ اساتید سطوح عالی علامه طهرانی از بزرگان حوزه نجف بوده‌اند
- ۵۳ خوف علامه طهرانی از ابتلاء به مرجعیت و التجاء به ائمه علیهم السلام
- ۵۴ دیدگاه‌های متفاوت اساتید حوزوی علامه در مسأله عرفان و شهود
- ۵۶ بحث و گفتگوی علامه طهرانی با آیه الله خویی در لزوم پیمودن راه عرفان
- ۵۷ آفت تقلید، اعتقاد به حق را زائل می‌کند
- ۶۰ ممنوعیت تعلیم و تعلم حکمت و عرفان در بعضی از مجامع دینی

آشنایی با آیه الله انصاری و حضرت حدّاد، رضوان الله علیهما

۶۳ - ۷۲

- ۶۵ آشنایی علامه طهرانی با آیه الله انصاری و برقراری مراسلات با ایشان
- توفیق اتصال و فیض حضور حضرت آیه الحق و العرفان، حاج سید هاشم موسوی حدّاد،
- ۶۶ رضوان الله علیه
- ۶۸ بینش عمیق علامه طهرانی نسبت به موقعیت و مرتبه اساتید خود
- ۶۹ شدت ارادت به مرحوم حدّاد را می‌توان از نامه‌ای که به دوستان می‌نویسند به دست آورد ...

بازگشت به وطن به امر استاد

۷۳ - ۷۸

- ۷۵ بازگشت به ایران به دستور استاد
- ۷۵ اساس فعالیت علامه در مسجد، تبیین معارف بدون مصلحت‌اندیشی‌های متعارف بود
- ۷۷ تحمّل مصائب و سختی‌ها در اداره مسجد به امر استاد

اصول تربیتی و سیره عملی علامه طهرانی، رضوان الله علیه

۷۹ - ۱۳۰

- کیفیت هدایت و ارشاد عامه مردم ۸۱
- بیانات اخلاقی و سیره عملی علامه موجب گرایش افراد به ایشان می‌گشت ۸۱
- مخالفت و امتناع علامه طهرانی با اعزام به خارج جهت مداوا ۸۲
- تربیت شاگردان سلوکی و نفوس مستعده ۸۴
- تربیت طلاب و دانشجویان علوم اسلامی ۸۴
- ضرورت فراگیری تفسیر قرآن و حکمت متعالیه و عرفان نظری ۸۶
- بعضی از مبانی مرحوم علامه در مسائل مختلف فقهی و اجتماعی ۸۷
- منع مرحوم علامه از ورود افراد در مسائل ربوی بانک‌ها ۸۸
- حرمت رجوع به حکام ظلمه در مرافعات ۸۹
- اهتمام به اداء نماز اول وقت در پنج نوبت ۹۱
- رسالة تفریق صلوات (ت) ۹۲
- آیات صریحه در متابعت از سنن نبی اکرم صلی الله علیه و آله و سلم (ت) ۹۳
- احادیثی از عامه راجع به اداء صلوات خیمه در اول وقت آن (ت) ۹۴
- روایاتی راجع به اوقات فضیلت صلوات خیمه (ت) ۹۵
- روایاتی راجع به فضیلت تأخیر نماز عشاء از زوال حمرة مغربیه (ت) ۹۵
- سنت و سیره رسول خدا بر تفرقه و تقسیم نمازهای یومیّه به پنج وقت فضیلت (ت) ۹۶
- احادیثی از طریق اهل بیت علیهم السلام در باب اداء صلوات خیمه در اول وقت آن (ت) ... ۹۷
- افضلیت خواندن نماز در اول وقت از وقت مشترک (ت) ۹۷
- مواظبت علامه طهرانی در استعمال عناوین و تعبیر واقعی ۹۹
- اجتناب مرحوم علامه از تعریف و تمجیدهای متداوله ۱۰۲
- علت ذکر لقب «علامه آیه الله» بر روی جلد مؤلفات ایشان ۱۰۳
- دستگیری از مشتاقان راه خدا به دستور مرحوم حدّاد ۱۰۴
- ولایت مطلقه امام علیه السلام عین توحید است ۱۰۶
- اتقان و صلابت در طریق به جهت تجربه علمی و عملی ۱۰۷
- عدم تنازل از مسأله توحید در روش تربیتی مرحوم علامه ۱۰۹
- توجه صرف به امام رضا علیه السلام هنگام تشرّف به مشهد مقدّس ۱۱۱
- در مکتب علامه طهرانی، عرفان بر اساس برهان و یقین است ۱۱۲

- ۱۱۲ مطابقت با موازین عقلی و شرعی، ملاک صحت طریق و حال سالک است
- ۱۱۳ ملاک حجیت اوامر و دستورات ولی کامل و استاد واصل
- ۱۱۴ حجیت ذاتی فعل ولی کامل الهی (ت)
- ۱۱۴ لازمه امامت تحقق مفهوم ولایت است (ت)
- ۱۱۵ مفاد و معنای ولایت در لغت و اصطلاح (ت)
- ۱۱۶ ولایت از ناحیه عبد همان فناء ذات عبد در ذات پروردگار است (ت)
- ۱۱۶ اطلاق لفظ امام و ولی خدا در لسان قرآن (ت)
- ۱۱۷ وظائف و مسئولیت‌های امام علیه السلام (ت)
- ۱۱۷ بحثی پیرامون خطا و اشتباه در فعل ولی خدا (ت)
- ۱۱۸ مصادیقی از اولیای خدا در زمان ائمه علیهم السلام (ت)
- ۱۱۹ راه‌های شناخت انسان کامل و ولی الهی (ت)
- ۱۲۲ سعی و اهتمام علامه طهرانی بر تحفظ شاخصه‌های فرهنگی اسلام و تشیع
- ۱۲۳ اصرار علامه طهرانی بر کتابت کلمه مبارکه «بسم الله الرحمن الرحيم»
- ۱۲۷ نظر مرحوم مطهری درباره: «إنَّ الحیاةَ عَقیدَةٌ وَّ جِهَادٌ»
- ۱۲۸ اهتمام علامه به رؤیت ماه در ترتب آثار شرعی

شخصیت سیاسی، و طرح ایجاد حکومت اسلامی

۱۴۲ - ۱۳۱

- ۱۳۳ تلاش مرحوم علامه در روشن نمودن اذهان نسبت به ضرورت تشکیل حکومت اسلامی
- ۱۳۶ ارتباط با رهبر فقید انقلاب و مشارکت در نهضت مقدس
- ۱۳۶ مع الأسف در تاریخ انقلاب ذکری از علامه طهرانی به میان نیامده است
- ۱۳۸ مرحوم علامه، انقلاب اسلامی را موهبتی الهی برای ملت شیعه می‌دانستند
- ۱۴۰ زبینه بودن قرائت کلمات توحیدی رسول خدا در طلیعه حکومت اسلامی

هجرت به مشهد مقدس و شروع به تألیفات

۱۷۸ - ۱۴۳

- ۱۴۵ انگیزه و هدف مرحوم علامه از تدوین دوره علوم و معارف اسلامی
- ۱۴۶ تبیین اهداف مقدس و دیدگاه متعالی حضرت علامه طهرانی در تألیف کتب (ت)
- ۱۴۹ معرفی اجمالی تألیفات علامه طهرانی
- ۱۵۵ اسامی و موضوعات کتب مدوّنه و مصنّفه به دست این حقیر: سید محمد حسین حسینی طهرانی

- ۱۶۵ مسائلی که باید مفصلاً نوشته گردد و جواب گفته شود
- ۱۷۳ در تألیفات علامه روح حیات و ارتباط معانی و مطالب با ضمیر خواننده ملموس است
- ۱۷۶ خدمت به خلق و ایجاد محبت و صفا بین افراد از خصائص علامه طهرانی بود

غربت و عدم شناخت شخصیت علامه طهرانی، رضوان الله علیه

۱۷۹ - ۱۹۰

- ۱۸۱ عظمت روح و تعالی نفس قدسی علامه طهرانی
- ۱۸۱ مرحوم حداد: سید محمد حسین سید الطائفین است!
- ۱۸۲ تدفین مرحوم علامه در پایین پای امام علی بن موسی الرضا علیهما السلام
- ۱۸۳ وصیت نامه مرحوم علامه طهرانی، قدس الله نفسه الزکیه

۱۹۱ - ۲۰۸

مجموعه تصاویر

۲۰۹ - ۲۲۸

فهارس عامه

۲۲۹ - ۲۴۸

آثار منتشره

دياچه

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ
وَصَلَّى اللَّهُ عَلَيَّ نَبِيِّنَا سَيِّدِ الْمُرْسَلِينَ، وَعَلَى آلِهِ الْأُتَمَّةِ الْمَعْصُومِينَ
وَلَعْنَةُ اللَّهِ عَلَيَّ أَعْدَائِهِمْ أَجْمَعِينَ

«تَحَصَّنْتُ بِالْمَلِكِ الْحَيِّ الَّذِي لَا يَمُوتُ وَاعْتَصَمْتُ بِذِي الْعِزَّةِ وَالْعَدْلِ وَ
الْجَبْرُوتِ وَاسْتَعَنْتُ بِذِي الْعِظَمَةِ وَالْقُدْرَةِ وَالْمَلَكُوتِ، عَنْ كُلِّ مَا أَخَافُهُ وَأَحْذَرُهُ.»^۱
بار پروردگارا! هستی و بقاء در جمیع مراتب تعین و وجود منحصر به ذات
اقدس توست؛ و حمد و ثناء در دائرة نزول و صعود بر محور ظهور بهاء و کبریائیست
توست؛ قلوب ما را به انوار محبت و عشق به ذات مستنیر، و عقولمان را از فیضان
بارش ابر هدایت مُرتوی بگردان! اقدام ما را در منهج قویم کرامت انسانی و صراط
مستقیم اولیاء عظامت، قدم صدق، و اقلام ما را در بیان حقایق و معارف از غوایت و
ضلالت مصون و محفوظ بدار! آمین!

«سُبْحَانَكَ! أَيُّ عَيْنٍ تَقُومُ نُصَبَ بِهَاءِ نُورِكَ، وَ تَرَفَى إِلَى نُورِ ضِيَاءِ قُدْرَتِكَ؟!
و أَيُّ فَهْمٍ يَفْهَمُ مَا دُونَ ذَلِكَ إِلَّا أَبْصَارٌ كَشَفَتْ عَنْهَا الْأَغْطِيَةَ، وَ هَتَكَتَ عَنْهَا الْحُجُبَ
الْعَمِيَّةَ! فَرَقَّتْ أَرْوَاحُهَا إِلَى أَطْرَافِ أَجْنِحَةِ الْأَرْوَاحِ فَتَاجَوْكَ فِي أَرْكَانِكَ، وَ وَلَجُوا
[أَلْحُوا] بَيْنَ أَنْوَارِ بِهَائِكَ وَ نَظَرُوا مِنْ مُرْتَقَى التُّرْبَةِ إِلَى مُسْتَوَى كِبْرِيائِكَ؛ فَسَمَّاهُمْ أَهْلُ

۱- صحیفه علویّه، ص ۷۵؛ بحار الأنوار، ج ۹۱، ص ۳۶۹ با اندکی اختلاف.

المَلَكُوتِ زُورًا، وَ دَعَاهُمْ أَهْلُ الْجَبْرُوتِ عَمَارًا؟!^۱

کنون که راقم تقدیر و مُبدئِ مشیت متقنه تدبیر به مقتضای حکمت بالغه ﴿رَبُّنَا الَّذِي أَعْطَى كُلَّ شَيْءٍ خَلْقَهُ، ثُمَّ هَدَى﴾^۲ عزم را بر کشف قناع از سیمای منور فرزانه‌ای فرهیخته، عارفی کامل و سالکی واصل، حکیمی نامدار و فقیهی استوار، حضرت علامه آیه الله حاج سید محمد حسین حسینی طهرانی - قدس الله نفسه و نور الله رمسه - نهاده است، احاله این مهم را بر خامة بی‌مایه‌ای چنین نموده است. گرچه تألیفات ثمینه او گواهی صادق و برهانی قاطع بر مراتب توحید و مدارج یقین اوست که: «آفتاب آمد دلیل آفتاب»؛ لیکن سلیمان معرفت را از قبول هدیه موری عار ناید و یوسف کنعان را از بضاعت مزجاة پیر زالی ملالی نرسد.^۳

۱- قسمتی از خطبه حضرت امیرالمؤمنین علیه السلام که علامه مجلسی در *بحار الأنوار*، ج ۲۵، ص ۳۰ از *اثبات الوصیه مورخ امین (مسعودی)* ص ۱۰۹ نقل می‌نماید. ترجمه از *امام شناسی*، ج ۵، ص ۶۱: «پاک و مقدس هستی ای خداوند! کدام چشمی است که در برابر روشنی نور تو تاب بیاورد؟! و بتواند به نور درخشنده و نور بخش قدرت تو، بالا رود و دست یابد؟! و کدام فهمی است که بتواند پایین تر از اینها را بفهمد، و ادراک کند؟! مگر آن چشمانی که تو از روی آنها پوشش‌ها را برگرفتی، و پرده‌ها و حجاب‌های کور و تاریک را از آنها زدودی و پاره کردی، و جان‌های آنها را به سوی اطراف بال‌های ارواح، منتشر و پراکنده نمودی؛ پس ایشان با تو در مقامات تو و ارکان عظمت تو وارد شده، و با تو آهسته سخن گویند، و در میان انوار روشنی بخش بهاء و درخشش تو فرو روند، و از این خاکدان و تربت با نظر ارتقاء به سوی مستوای مقام کبریائیت تو نظر کنند؛ پس اهل ملکوت آنان را زائر شمارند، و اهل جبروت آنان را عامر و آباد کننده بخوانند.»

۲- سوره طه (۲۰) ذیل آیه ۵۰. ترجمه از *الله شناسی*، ج ۳، ص ۸۶، تعلیقه ۱:

«پروردگار ما کسی است که به هر موجودی، آن بهره‌ای از خلقت را که شایستگی آن را داشت، عطا کرد؛ و سپس آن را در راهی که باید برود، راهنمایی نمود.»

۳- *افق وحی*، ص: ۵۳۴:

«روزی پس از ارتحال مرحوم والد - قدس سره - به اتفاق سایر اخوان در محضر آیه الله خامنه‌ای - مدّ ظلّه - بودیم. ایشان در ضمن صحبت مطلبی را از مرحوم والد بیان کردند و فرمودند:

برای من به قطع اثبات شده است که پدر شما از عنایت الهی بر اشراف به نفوس برخوردار

بوده است؛ زیرا در بعضی از اوقات که من با ایشان ملاقات داشتم، ایشان از

آب دریا را اگر نتوان کشید هم به قدر تشنگی باید چشید
 یک دهان خواهم به پهنای فلک تا بگویم وصف آن رشک ملک^۱
 «هَجَمَ بِهِمُ الْعِلْمُ عَلَى حَقِيقَةِ الْبَصِيرَةِ، وَ بَاشَرُوا رُوحَ الْيَقِينِ، وَ اسْتَلَانُوا مَا
 اسْتَوَعَرَهُ الْمُتَرَفُونَ، وَ اَنَسُوا بِهَا اسْتَوْحَشَ مِنْهُ الْجَاهِلُونَ، وَ صَحَبُوا الدُّنْيَا بِأَبْدَانِ
 أَرْوَاحِهَا مُعَلَّقَةً بِالْمَحَلِّ الْأَعْلَى. أُولَئِكَ خُلَفَاءُ اللَّهِ فِي أَرْضِهِ، وَ الدُّعَاةُ إِلَى دِينِهِ، آه آه!
 شَوْقًا إِلَى رُؤْيَيْهِمْ.»^۲
 لَا صَوْتِ النَّاعِي بِفَقْدِكَ إِنَّهُ يَوْمٌ عَلَى آلِ الرَّسُولِ عَظِيمٌ^۳

↩ مسائلی صحبت به میان می‌آوردند که من آن مطالب را با احدی در میان نگذاشته بودم و فقط خودم از آنها خبر داشتم.

و پس از آن رو کردند به ما و فرمودند:

همان‌طور که والد شما کتابی در احوالات استاد عرفانی خود، حضرت حدّاد به رشته تحریر درآورد، بر شما لازم است که مانند آن کتاب (روح مجرّد) برای پدر خود تألیف نمایید و این وظیفه شما است.

و نیز فرمودند:

من وقتی این کتاب (روح مجرّد) به دستم رسید، همیشه آن را با خود داشتم حتی در سفرها تا اینکه آن را تمام کردم.»

۱- *مثنوی معنوی*، طبع میرخان، دفتر پنجم.

۲- *نهج البلاغه* (عبد)، ج ۴، ص ۱۷۱. ترجمه از *روح مجرّد*، ص ۴:

«امواج علم بر اساس حقیقت ادراک و بصیرت بر آنها هجوم برد و به یک‌باره آنان را احاطه نمود؛ و جوهره ایمان و یقین را به جان و دل خود مسّ کردند؛ و آنچه را که خوش‌گذران‌ها سخت و ناهموار داشتند، نرم و ملایم و هنجار انگاشتند؛ و به آنچه جاهلان از آن در دهشت و ترس بودند انس گرفتند. فقط با بدن خاکی خود هم‌نشین دنیا شدند، با روح‌هایی که به بلندترین قلّه از ذروه قدس عالم ملکوت آویخته بود. ایشانند در روی زمین جانشینان خدا، و داعیان بشر به سوی دین خدا. آه آه، چه قدر اشتیاق زیارت و دیدارشان را دارم!»

۳- *بحار الأنوار*، ج ۵۳، ص ۲۵۶، به نقل از قاضی نورالله شوشتری در *مجالس المؤمنین*؛ این ابیات به خطّ حضرت صاحب الأمر علیه السلام بر قبر شیخ مفید - علیه الرّحمة - مرقوم شده است. ترجمه از محقق:

«آوای مرثیه خوان بر فقدان تو بلند نگردد که روزگار مرگ تو بر خاندان پیامبر، بزرگ است.»

نشو و نما در مهد علم، و تحصیلات ابتدایی

اجداد مرحوم علامه طهرانی از معاریف و بزرگان بوده‌اند

علامه آیه الله العظمی حاج سید محمد حسین حسینی طهرانی در سنه ۱۳۴۵ هجری قمری در طهران، محله شاه‌آباد دیده به جهان گشود. والد ایشان مرحوم آیه الله حاج سید محمد صادق از اعظم علمای برجسته طهران و از تلامذه بنام مرحوم آیه الله العظمی حاج میرزا محمد تقی شیرازی و هم‌بختی آیه الله العظمی حاج سید عبدالهادی شیرازی - تغمدهما الله برحمته - به شمار می‌آمد؛ که پس از طی دوره‌های فقه و اصول و معارف اسلامی، در معیت پدر بزرگوار خود مرحوم آیه الله معظم حاج سید ابراهیم طهرانی، که از شاگردان بنام آیه الله العظمی میرزا محمد حسن شیرازی - رضوان الله علیه - بود، از سامراء به ایران مراجعت نمود و در محله شاه‌آباد سکنی گزید.

وی مردی صادق، متصلب، شدید التّعصب، قوی البنیان و مشاراً بالبنان، دارای عرق مذهبی متین و اراده‌ای استوار بود، که در بیان حقایق و اجرای مبانی اصیل اسلام از هیچ ملامتی نهراسیده و با عزمی راسخ اهداف خود را تعقیب می‌نمود، و در تحمّل أعباء شریعت غراء و مخالفت و مقابله با نظام طاغوتی پهلوی، وحید عصر خود به شمار می‌رفت.

شدت حصر و ضیق و اختناق نسبت به آن مرحوم به حدی بود که وقتی

انگلیس‌ها رضاخان را به خارج تبعید نمودند، خود ایشان گفته بودند:
 قسم به خدا، مدّت بیست سال است که با خیال راحت سر به بستر نگذارده
 و امید به حیات نداشته‌ام.^۱
 رَحْمَةُ اللهِ عَلَيْهِ رَحْمَةً وَاسِعَةً.

جدّ اعلای ایشان، امامزاده سیّد محمّد ولیّ است که نسب به حضرت سجّاد
 علیه السّلام از طریق زید بن علیّ بن الحسین علیهما السّلام می‌رساند، و در درکه
 طهران مدفون و دارای مزار می‌باشد؛ و از ناحیه مادری به علامه مولا محمّد تقی
 مجلسی - رحمة الله علیه - منتهی می‌گردند.^۲

تحصیلات ابتدایی علامه در هنرستان صنعتی

دوران تحصیل متداول زمان خود را با اخذ مدرک مهندسی فنی و به عنوان
 دانشجوی ممتاز در هنرستان صنعتی طهران به پایان رساندند. دولت وقت در راستای
 اشتغال به مناصب دنیوی و ورود به مجاری کلیدی این رشته، عزیمت به آلمان و
 مراجعت به ایران را به ایشان که شاگرد رتبه اوّل در بین اقربان خود و صاحب مدال
 افتخار و تشویق بود، پیشنهاد نمود؛ ولیکن با توجیه و ارشاد والد ماجد و تأمل در
 مآل خویش، به قم، عشّ آل محمد و آستان منور و پر بهاء حضرت فاطمه معصومه
 سلام الله علیها هجرت کردند.^۳

۱- رجوع شود به *وظیفه فرد مسلمان در احیای حکومت اسلام*، ص ۳۲.

۲- رجوع شود به *امام شناسی*، ج ۱۵، ص ۴۸؛ *مهر تابان*، ص ۵۵، تعلیقه ۱؛ *مطلع انوار*، ج ۱، ص ۴۵ ذیل احوالات شخصی.

۳- رجوع شود به *وظیفه فرد مسلمان*، ص ۳۲.

هجرت به قم و کسب معارف الهیّه، آشنایی با
علامه طباطبائی، رضوان الله علیه

اشتغال به علوم دینی و اکتساب معارف الهیّه

عَلَّامَه طهرانی می فرمودند:

من در آن ایام راه‌های متفاوتی برای آینده خود در پیش رو داشتم، و سرگردان و حیران از تشخیص صلاح اتمّ و رشد و تعالی خویش، روزها را سپری می‌نمودم؛ تا بالأخره یک شب پس از انابه زیاد و التجاء به درگاه قاضی الحاجات، و اتکال امور بر قلم مشیّت مطلقه حضرت حقّ، و تفویض جمیع شوائب وجود و اختیار صلاح و رشاد به کف تدبیر مدبّرات امر، هجده استخاره برای این منظور نمودم و تمامی آنها یکی پس از دیگری بد آمد و فقط و فقط اشتغال به علوم دینی و اکتساب معارف الهیّه و ورود در زمره طلاب و مشتغلین به علوم آل محمّد صلوات الله علیهم أجمعین منحصر و متعیّن گردید.

لذا با فراغ بال و اطمینان خاطر و یقین به فرجام سلوک و آتیّه خویش و تحقیق در واقعیت دنیای دنیّ که معركة تصادم اهواء و آراء غاویه و مغویه، و تعطیل و اضمحلال بالکلیّه قوا و استعدادات ملکوتی بشر است، با عزمی راسخ و قدمی استوار جهت اقتناص در معارف حقّه الهیّه و منابع حیات بخش مبانی ائمه معصومین صلوات الله علیهم أجمعین به قم، عَشّ آل محمّد و آستان منور و پر بهاء حضرت فاطمه معصومه سلام الله علیها، هجرت کردند،^۱ و به عنوان اولین طلبه در مدرسه

۱- رجوع شود به وظیفه فرد مسلمان، ص ۳۵.

مرحوم آیه الله سیّد محمّد حجّت کوه کمره‌ای (حجّتیّه) سکنی گزیدند.^۱
جناب مستطاب، عمده الأفاضل الکرام، عماد العلماء الأعلام، حضرت آیه الله
حاج سیّد ابراهیم خسروشاهی - دامت برکاته - می فرمودند:

در اوان هجرت ایشان به قم، مرحوم آیه الله سند الفقهاء و المجتهدین،
استوانه علم و ورع و فضیلت و مکارم اخلاق، آقای حاج شیخ عبّاس طهرانی
- تغمّده الله برحمته - چند روز از ایام سال در منزل خود مجلس روضه‌ای
داشتند. من به اتفاق مرحوم آقا سیّد محمّد حسین طهرانی - که در آن اوان
هنوز ملبّس به لباس علم و عمل، و متّری به زئی رسول الله صلی الله علیه
و آله و سلّم نبودند - در این مجلس شرکت می نمودیم. مرحوم حاج شیخ
عبّاس طهرانی خود متعهد و عظمی و خطابه و ذکر مصائب ائمّه علیهم السّلام
بود و مجلس را شور و حالی می داد و همه را سرمست از مواعظ بلیغه و
افادات رشیقّه خود می نمود. پس از انقضاء این مجالس، آقا سیّد محمّد
حسین رو به من کرد و گفت:

«آقا سیّد ابراهیم، شرکت در این مجالس و استفاده از بیانات این مرد بزرگ
چنان تأثیری در من به وجود آورد و افکار مرا چنان دست‌خوش تغییر و
تحوّل قرار داد که برنامه زندگی من تا آخر عمر تغییر کرد و دیگر متبدّل و
متحوّل نخواهد شد!»^۲

اساتید دروس سطح و آشنایی با علامه طباطبایی

اساتید ایشان در سطوح، لمعه: آیه الله شیخ محمّد صدوقی یزدی؛ و قوانین
و رسائل و مکاسب: آیات عظام شیخ عبدالجواد سدهی اصفهانی و حاج سیّد رضا
بهاء الدینی؛ و کفایه: آیه الله شیخ مرتضی حائری یزدی بوده، و دو سال از درس

۱- جهت اطلاع بیشتر پیرامون مدرسه حجّتیّه و توسعه و نقشه‌کشی آن توسط علامه طباطبایی
- رضوان الله علیه - رجوع شود به *مهر تابان*، ص ۱۲ و ۱۳. (محقق)

۲- رجوع شود به *روح مجرّد*، ص ۱۳۱.

خارج مرحوم آیه الله سیّد محمّد داماد - رحمة الله عليهم اجمعین - استفاده نمودند. و اما دروس فلسفه و حکمت متعالیه و تفسیر و فقه الحدیث و عرفان نظری را در خدمت استاد بی بدیل، علامه دهر، حکیم علی الإطلاق، عارف بالله و بامر الله، مرحوم آیه الله العظمی حاج سیّد محمّد حسین طباطبایی تبریزی - رضوان الله علیه - به پایان رسانیدند.

ارتباط ایشان در او ان اشتغال به تحصیل با مرحوم علامه طباطبایی که با تَلْمُذ دروس فلسفه آغاز شده بود، از مراتب اقتناص و اکتساب علوم متداول حوزوی گذشت و به ارادت و پیوندی وثیق که محصول شیفتگی و انجذاب به صفات ملکوتی آن بزرگ و عطش نسبت به فیضان علوم و معارف حقه تشیع و ولایت که در نفس قدسی انورش متبلور گشته بود، مبدل گشت؛ و فصل جدیدی در حیات علمی و جهان بینی او گشود، و افق دوردست معارف الهیه را در جلوی چشمان وی قرار داد و او را به صوب عوالم غیب و مراتب شهود رهبری نمود.^۱

علامه طهرانی روزی می فرمودند:

قبل از عزیمت به قم و ارتباط با جامعه علما و قاطبه مشغولین به علوم دینی، چنین می پنداشتم که تمامی این افراد در زمره صلحا و اخیار و از برگزیدگان خلق و متّصف به صفات قدسیّه و متخلّق به اخلاق ربّانین می باشند؛ و همواره این حسن ظنّ در محاورات و تخاطبها و مراودهها مرا همراهی می نمود. لکن پس از ورود به حوزه و حشر و نشر با طبقات مختلفه از علما و اندیشمندان و ملبّسین به لباس علم، دریافتم که حسن ظنّ نسبت به قاطبه این طیف، امری نادرست و موهوم و خلاف حقیقت و واقع است؛ و همه را به یک نسق در زمره اتقیاء و صلحا قرار دادن، بیجا و دور از انصاف می باشد. بلکه در میان اینان افرادی پیدا می شوند که ظاهر خویش را به آداب علم می نمایند و خود را در سلک بزرگان و اولیاء جا می زنند، اما باطن آنان به

۱- رجوع شود به *مهر تابان*، ص ۱۲ الی ۱۸.

اندازه‌ای منغم‌در شهوات و اهواء ردیئه و خیالات ضالّه و مُضَلّه می‌باشد که بوی عفن و کدورتِ قرب و ارتباط با آنان، از فرسنگ‌ها مشام جان را متأذی و قلب را مکدر می‌نماید؛ و بنا به روایت امام صادق علیه السّلام که روزی به اصحاب خود فرمودند:

«تَجِدُ الرَّجُلَ لَا يُحِطُّ بِإِلَامٍ وَلَا وَائٍ، خَطِيبًا مِسْقَعًا، وَلَقَلْبُهُ أَشَدُّ ظُلْمَةً مِنَ اللَّيْلِ الْمُظْلِمِ...»^۱، ظاهری در سلک اتقیاء و باطنی چون لیل مظلم دارند؛ و بنا به فرموده آن حضرت در مذمت علمای سوء:

«هُم أَضْرُّ عَلَى ضَعْفَاءِ شِيعَتِنَا مِنْ جَيْشِ يَزِيدَ عَلَى الْحُسَيْنِ بْنِ عَلِيٍّ عَلَيْهِ السَّلَامُ وَأَصْحَابِهِ.»^۲ و^۳

و در قبال اینان با علمایی مواجه شدم که از شدت و نهایت خلوص و صفا، بهاء و مجد و عظمت، انسان قادر بر ذکر نام آنها نمی‌باشد، و فقط زبان پاک کرویّان یارای یاد آنها را دارد؛ و علامه طباطبایی - رضوان الله علیه - از این طائفه و گروه بود؛ و هرچه در مجد و عظمت و کرامت این مرد تأمل می‌نمودم، فکرم به جایی ره نمی‌پیمود، و واله و حیران از حرکت و غور در بحار فضائلش متوقف می‌شدم.^۴

علامه طباطبایی از آنجا که این شاگرد مبرّز را مستعدّ برای تلقی جمیع مراتب

۱- الکافی، ج ۲، ص ۴۲۲؛ الوافی، ج ۴، ص ۲۵۰. ترجمه از نور ملکوت قرآن، ج ۲، ص ۳۲۲: «شما مردمی را می‌یابید که در سخن گفتن چنان استادند که حتی در یک حرف، همچون لام و یا واو اشتباه نمی‌کنند، خطیبی هستند بلیغ، و یا جهوریّ الصّوت، و یا به طور مسلسل بدون ارتعاش و لکنت لسان خطبه می‌خوانند؛ اما قلبشان تاریک‌تر است از شب تاریک.»

۲- الإحتجاج للطبرسی، ج ۲، ص ۲۶۴؛ بحار الأنوار، ج ۲، ص ۸۸. ترجمه از ولایت فقیه، ج ۲، ص ۹۳:

«و این دسته از علما، ضررشان برای ضعفای شیعیان ما از لشکر یزید بر حسین بن علیّ علیه السّلام و اصحاب آن حضرت بیشتر است.»

۳- رجوع شود به ولایت فقیه در حکومت اسلام، ج ۲، ص ۷۲ الی ۹۷؛ اسرار ملکوت، ج ۲، ص ۴۷۵.

۴- رجوع شود به مهر تابان، ص ۸۷ الی ۱۰۸.

معرفت و وصول به حقیقت و کنه شریعه و آبشخور مکتب وحی دید، بی مضایقه آنچه را که نتیجه تجربه علمی و سلوک عرفانی او طیّ سالیان متمادی در محضر بزرگان و اعلام حوزه نجف، همچون شیخ محمد حسین غروی اصفهانی و آقا سید حسین بادکوبه‌ای، بالأخصّ فرید عصر و وحید دهر، ترجمان قرآن و سلمان زمان، آیه الحقّ و العرفان آیه الله العظمی سید علی قاضی طباطبایی^۱ - رضوان الله علیهم - بود، به ایشان منتقل کرده و لبّ و لبّاب حقیقه المعرفة را تفهیم نمود.

تفسیر علامه طباطبایی از حدیث شریف: «إِنَّ اللَّهَ مَا خَلَقَ خَلْقَ اللَّهِ إِلَّا لِيَعْرِفُوهُ»

روزی ایشان به استاد خود، علامه طباطبایی می گویند:

چگونه می توان به مغزی و مراد این حدیث شریف مروی از حضرت سیدالشهدا علیه السّلام رسید؟ که می فرمایند:

«أَيُّهَا النَّاسُ! إِنَّ اللَّهَ مَا خَلَقَ خَلْقَ اللَّهِ إِلَّا لِيَعْرِفُوهُ، فَإِذَا عَرَفُوهُ عَبَدُوهُ وَاسْتَعَنُوا بِعِبَادَتِهِ عَنِ عِبَادَةِ مَا سِوَاهُ.

فَقَالَ رَجُلٌ: يَا بِنَ رَسُولِ اللَّهِ! مَا مَعْرِفَةُ اللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ؟

فَقَالَ: مَعْرِفَةُ أَهْلِ كُلِّ زَمَانٍ، إِمَامَهُ الَّذِي يَجِبُ عَلَيْهِمْ طَاعَتُهُ.»^۲

۱- جهت اطلاع بیشتر پیرامون احوال حضرت آیه الله قاضی - رضوان الله علیه - رجوع شود به *مطلع انوار*، ج ۲، ص ۲۹ الی ۱۱۷. (محقق)

۲- *بحار الأنوار*، ج ۵، ص ۳۱۲. ترجمه از *لمعات الحسین*، ص ۱۱:

«ای مردم! به درستی که خداوند خلق خود را نیافریده است، مگر از برای آنکه به او معرفت و شناسایی پیدا کنند. پس زمانی که او را بشناسند، در مقام بندگی و عبودیت او بر می آیند؛ و به واسطه عبادت و بندگی او از عبادت و بندگی غیر او - از جمیع ما سوی - مستغنی می گردند.

در این حال مردی گفت: ای پسر رسول خدا! معرفت خداوند عزّ و جلّ چیست؟ حضرت فرمود: معرفت و شناخت اهل هر زمان، امام خود را که واجب است از او اطاعت و پیروی نمایند.»

۳- *امام شناسی*، ج ۳، ص ۳۱:

«در اینجا حضرت معرفت خدا را عین معرفت امام شمرده است، چون راه منحصر برای

علامه طباطبایی در جواب می‌فرماید:

تنها راه منحصر به فرد وصول به معرفت امام علیه السّلام و ادراک مقام ولایت مطلقه حضرات معصومین صلوات الله علیهم اجمعین، عرفان است و بس!

در اینجا نکته قابل درک و شایان دقت و نظر این است که:

اولاً: چرا مرحوم علامه طباطبایی تنها راه منحصر به فرد شناخت امام

علیه السّلام را مسیر عرفان و طریق سلوک إلى الله دانسته‌اند؟

و ثانیاً: این طریق و مسیر چگونه و به توسط چه فردی و به راهنمایی چه

شخصی باید انجام گیرد؟ و آیا انسان سر خود و بدون رهبر و دلیل راه می‌تواند پا به

عرصه عرفان و قدم در راه سلوک إلى الله بگذارد و این عقبات صعب و اودیّه هائله

را بدون بلد و عارف به طریق، طی نماید یا خیر؟

در پاسخ به سؤال اول باید گفت: شناخت امام علیه السّلام بر دو گونه است:

اول: شناخت اجمالی؛ یعنی معرفت پدر، مادر، فرزندان، برادران، خواهران، کیفیت

زندگانی، حشر و نشر با مردم، تاریخی که در آن برهه زندگانی نمودند، میزان علم

امام علیه السّلام در فنون مختلفه به قدر وسع و سعه متتبع، مقابله با عوامل مختلف

متطرّقه در طول زندگانی، و مسائلی که در طول حیات با آن مواجه می‌گشتند؛ و در

یک کلام: شناخت تقریبی مسائل اجتماعی و علمی و فرهنگی امام علیه السّلام.

این نوع معرفت را ما معرفت شناسنامه‌ای می‌نامیم. ولی آیا در عالم ثبوت،

حقیقت امام علیه السّلام به همین مقدار محدود می‌شود؟! و آیا ماوراء این مسائل،

حقایق و عوالمی وجود ندارد که ما از آن بی‌اطلاع باشیم؟! و آیا مقام ثبوت امام با

مقام اثبات آن تفاوتی ندارد؟! و آیا آنچه را که ما از ظواهر اعمال و کردار و گفتار

◀ معرفت خدا معرفت امام است؛ چون اولاً: تعلیم و تربیت و اخذ احکام دین توسط امام

صورت می‌گیرد، و ثانیاً: امام اسم اعظم خداست و معرفت آنها به نورانیت عین معرفت خداست؛

بنابراین معرفت امام و معرفت خدا از هم جدا نبوده و قابل تفکیک نیستند.»

امام علیه السلام می‌بینیم و می‌شنویم، به مقدار نورانیت و حقایق منطوبیه در وجود امام علیه السلام است، یا اینکه مطلب چیز دیگری است؟ در اینجا به مطلب دوم که:

شناخت حقیقی و واقعی امام علیه السلام است می‌رسیم.^۱

اختلاف و افتراق بین امام علیه السلام و سائر افراد - بآئی نحو کان - اختلاف و تمایز جوهری است، نه صرفاً امتیاز در أعراض و صفات ظاهری. علوم و مدرکات انسان‌ها به جمیع اصناف و طبقات، بر اساس صور مُرْتَسِمه و علوم حصولی در تعیین آنها می‌باشد. و این علوم و مدرکات از حواس ظاهر منبعث شده، و با جمع و تفریق‌هایی در ذهن آدمی منقوش می‌گردند. بلی، ممکن است انسان با ریاضاتی شرعیّه و شرائطی که موجب تزکیه نفس گردد، بسیاری از مدرکات خود را از طریق باطن و با انکشاف عوالم غیب و وصول به مدارج و معارج عوالم علوی اکتساب نماید، لیکن مدرکات امام علیه السلام بر اساس شهود است؛ و آن، حاصل و نتیجه تغییر و تبدیل جوهری نفس اوست، که به واسطه حرکت و سیر طریق إلى الله و وصول به حریم کبریایی حقّ و فناء تامّ و مطلق در ذات احدیت و حذف جمیع تعینات ماهوی، هر تعینی از تعینات بشری را کنار گذارده، مندک در ذات پروردگار و هو هویت محضه گردیده است. او دیگر بشر نیست و اوصاف بشری را فاقد است. فعل او فعل خدا، کلام او کلام خدا، سرّ و سویدای او جز خدا نیست.^۲

۱- رجوع شود به *امام شناسی*، ج ۵، ص ۱۸۰؛ ج ۲، ص ۱۷۶؛ *روح مجرد*، ص ۳۷۲ و ۵۱۳.

۲- *اسرار ملکوت*، ج ۲، ص ۱۰۲.

«بنده در مقام عبودیت و انقیاد و مجاهده و مراقبه باید تا آنجا به پیش برود که نه تنها در مقام فعل و کردار، و نه تنها در مقام تصوّر و تخیل، و به عبارت دیگر در مقام بروز و ظهور صور مثالی و برزخی، هیچ خلاف و انحراف و اعوجاجی در او مشاهده نگردد؛ بلکه باید پا را از این مرتبه فراتر نهد و حقیقت وجود خود را فراتر از عالم مثال و ملکوت، به صقع جبروت و لاهوت کشاند و نفس خود را در قربانگاه حریم یار قربانی نماید تا اینکه حتی کمترین شائبه‌ای در نفس و ضمیر او نسبت به آثار و تعلقات ذات خود وجود نداشته باشد تا اینکه مجبور باشد در مقام امتثال و حکم ←

و با این بیان، چنین نتیجه می‌گیریم که: شناخت امام علیه السّلام بتمام معنی‌الکلمه و بالحقیقه و به نحو اطلاق، و وصول به کنه ذات مقدّسش، همانا معرفت پروردگار و شناخت واقعی و حقیقی ذات احدیّت، بالحقیقه و بتمام معنی‌الکلمه خواهد بود؛ و لذا مرحوم علامه طباطبایی فرمودند:

راه معرفت امام علیه السّلام جز از راه عرفان و سلوک إلى الله مقدور و میسر نخواهد شد.

بنابراین، با توجّه به مطالب گذشته، پاسخ سؤال دوّم نیز روشن می‌شود؛ و در جواب باید گفت: شخصی می‌تواند راهنما و هادی به حقایق منطویه در سرّ و سویدای امام علیه السّلام و راهگشای به باطن و حقیقت حضرتش گردد، که خود او نیز مندکّ و فانی در مقام ولایت و مُنمّحی در ذات احدیّت به تمام معنی‌الکلمه و بالإطلاق شده باشد؛ و الاّ تا شائبه‌ای از شوائبِ اِنّیّت و تعین در او باقی است، ابداً و ابداً به معرفت امام علیه السّلام، واقعاً و بالکلیّه راه نیافته؛ و هر آنچه از اوصاف و کمالات آنان سخن آورد، از محدوده سعه وجودی و مدرکات خود تجاوز نمی‌کند؛

◀ و تکلیف آن را از خود بزداید و نفی نماید؛ بلکه از آنجا که دیگر نفسی برای او باقی نمانده است و ذاتی سواى ذات حضرت حقّ وجود عینی و خارجی پیدا ننموده، پس هرچه می‌آید از ذات حقّ می‌آید، و هرچه ادراک می‌کند حقیقت علمیه حقّ را ادراک می‌کند، و هر کاری که انجام می‌دهد فعل حقّ است که بدین صورت و شکل ظهور نموده است. او دیگر فکر نمی‌کند تا ببیند صلاح و فساد در کجاست و آنگاه صلاح را برگزیند. او دیگر به سلسله علل و اسباب ظاهریّه توجّه نمی‌کند تا با آمیختن آنها و ترکیب آنها و حاصل و نتیجه قیاس از قضایای علمی و ظاهری و اعتباری بخواهد حقّ را از میان اوهام و اباطیل متمایز و مشخص نماید. در اینجا دیگر فکر او ظهور بلا واسطه اراده علمی حقّ است، و فعل او ظهور بدون واسطه اراده قدرت حقّ است، و کلام او ظهور بلا واسطه کلام و گفتار حقّ است. او دیگر از مرتبه بشری بیرون آمده و ربّانی شده است، و از حیثه مدرکات آدمی خارج گشته و الهی شده است. و به عبارتی رسا و واضح اگر بخواهیم او را در مقام ثبوت توصیف نماییم، باید بگوییم: او خدای مجسم و مقید و محدود در عالم طبع و کثرت است.»

و آنچه را او امام می‌پندارد امام نخواهد بود، بلکه مرتبه‌ای از مراتب و منزلی از منازل لا یتناهای او به حساب خواهد آمد.

و از اینجا این نکته به دست می‌آید که استاد باید از جزئیّت بتمامه گذشته و به کلیّت پیوسته باشد، و از شوائب نفس - بآئی نحو کان - خارج شده باشد؛ و هیچ ظلمت و کدورتی از ظلمات ابتعاد، و حجابی از حجب ظلمانی و نورانی بر او ستر نگردیده باشد؛ و نفس او متصل به نفس امام علیه السّلام، بلکه مندک و فانی در او باشد. بنابراین هر چه را انجام می‌دهد، گویا خود امام انجام داده است؛ و هر گفتاری از او سر می‌زند، زبان نفس امام علیه السّلام است که از این دریچه و مظهر خاصّ ظهور و بروز می‌یابد؛ و هر آنچه بر ضمیر منیرش خطور می‌نماید، تراوش فیوضات نفس امام است و بس!

و به دیگر سخن و در یک کلام: یک حقیقت واحده - که همان مقام ولایت و احاطه و کلیّت و نورانیت امام علیه السّلام است - در دو مظهر و دو مجلّی ظهور و تجلّی پیدا نموده، و کردار و گفتار و افکار ولیّ را از آبشخور زلال و سرچشمه ماء معین خود سیراب می‌نماید.

آری! این چنین استادی می‌تواند راهگشای به ذات احدیت و حقیقت مقام ولایت مطلقه گردد. دیگر در اینجا بین ولایت و توحید فرقی و امتیازی نخواهد بود.^۲ نه همچون شیخیه که قائل به افتراق و تمایز بین این دو مفهوم و معنی می‌باشند، و اختلاف آن دو را اختلاف ماهوی می‌دانند؛ و رتبه آن دو را متمایز از هم، و توحید را اعلی و اشرف از ولایت می‌پندارند. تمام این مسائل، شرک و کفر و الحاد و به دور از مبانی اصیل و حقیقی و توحیدی اسلام و تشیع است.^۳

۱- رجوع شود به روح مجرّد، ص ۱۳۶.

۲- رجوع شود به همان مصدر، ص ۳۴۳.

۳- جهت ردّ افکار شیخیه رجوع شود به الله شناسی، ج ۳، ص ۳۵۶؛ امام شناسی، ج ۵، ص ۱۷۷؛ روح مجرّد، ص ۴۲۴؛ مطلع انوار، ج ۵، ص ۹۹؛ حریم قدس، ص ۸۸. (محقّق)

روی این اصل، دیگر تفاوت بین گفتار استاد و امام معنی و مفهوم ندارد؛ زیرا استاد واصل و عارف کامل و ولیّ مندکّ و فانی در ولایت امام، هرچه را می‌گوید از امام می‌گوید، و هرچه را که انجام می‌دهد افاضهٔ رشحات و جودی امام علیه السّلام است. کلام استاد کلام امام، و فعل او فعل امام، و ضمیر و سرّ و سویدایش ضمیر امام خواهد بود.^۱ در اینجا تجلّی حقّ است در دو مرآت؛ ظهور بی‌شائبهٔ نور وجود است در دو موجود. فقط اختلاف امام با استاد اختلاف در شواکل است، اختلاف در صورت و عَرَض است، اختلاف در مظاهر مُلکی و ناسوت است؛ و آن وجههٔ مشترکهٔ بین آن دو به هیچ‌وجه قابل تغییر و امتیاز نخواهد بود، و موجب افتراق و بینونت نخواهد شد.

از اینجا پی می‌بریم، اینکه گاه‌گاهی مرحوم علامه طهرانی می‌فرمودند: «من به استادم همچون پیامبر اکرم صلی الله علیه و آله و سلم و امام علیه السّلام نظر می‌کردم، و مرحوم آیه الله العظمی حاج شیخ محمّد جواد انصاری را چون پیامبر اکرم می‌پنداشتم؛ البتّه با حذف خصوصیات فردیه»^۲ چه سخنی عرشی، و کلامی بس عمیق، و گفتاری بس حقیق است! که حاکی از سرّ سلوک و حقیقت عرفان و توحید و شناخت واقعی امام علیه السّلام و وصول به اعلیٰ مرتبهٔ از معرفت و درایت است.^۳

نقش بسزای علامه طباطبایی در ساختار علمی و معرفتی علامه طهرانی

مرحوم علامه طهرانی با اشتیاق عجیبی به اکتساب معارف و علوم حقّه الهیه از محضر علامه طباطبایی می‌پردازد؛ و ایشان همچون پدری مهربان و دلسوز، بدون کمترین مضایقه و دریغی، تلمیذ مستعدّ و راه یافتهٔ خویش را به دریای مواج علوم

۱- رجوع شود به *امام شناسی*، ج ۱۵، ص ۲۸۹.

۲- رجوع شود به *روح مجرّد*، ص ۶۸۳.

۳- جهت اطلاع بیشتر بر شرایط و خصوصیات عارف کامل و استاد واصل رجوع شود به *اسرار ملکوت*، ج ۲. (محقق)

الهیّه خود غوطه‌ور نموده، و صبح و شام از جواهر آبدار و لآلی شاهوار حکم الهیّه او را متمتع می‌فرمود.^۱ علامه طباطبایی با آینده‌نگری شگرف خود، نه تنها با تعلیم و تدریس علوم مصطلح حوزوی، از حکمت و هیئت و تفسیر و فقه‌الحديث و غیره، مراتب صعود او را به قلّه علم و معرفت به فعلیت می‌رساند؛ بلکه با بیان حقایق مستتره و دور از انظار خلق سرگردان، و کشف اغظیّه عوالم ربوبی، و ترسیم حقیقت عالم خلق و امر، ابواب هدایت را یکی پس از دیگری به روی او باز نموده، و دریچه‌های وفود به عوالم اسرار هستی را بر او مکشوف می‌ساخت.

علامه طهرانی در این زمینه در کتاب ارزشمند *مهرتابان* چنین می‌فرماید:

و گهگاهی از حالات بزرگان و اولیاء خدا و مکتب‌های عرفانی برای ما بیاناتی داشتند؛ بالأخصّ از استاد نجف خود در معارف الهیّه و اخلاق: مرحوم سید العارفین و سند المتألهین، آیه الله الوحید، آقای حاج میرزا علی آقای قاضی - رضوان الله علیه - برای ما بیان مفصّلی داشتند که بسیار برای ما دلنشین و دلپسند بود. و مجالس ما با ایشان علاوه بر اوقات دروس رسمی، در شبانه‌روز گاهی به دو و سه ساعت می‌رسید.

شیفتگی و عشق و علاقه ما به حضرت ایشان به حدّی رسید که برای انس و ملاقات بیشتر و استفاده و استفاضه افزون‌تر، حجره مدرسه را ترک نموده و در قرب منزل ایشان اطاقی اجاره کردیم و بدانجا منتقل شدیم. و به طور مدام و مستمرّ یکی دو ساعت به غروب مانده، و بعضی از اوقات تا پاسی از شب گذشته، ایشان برای ما از مواعظ اخلاقی و عرفانی بیاناتی داشتند. و در فصل بهار در باغ قلعه که در قرب منزل ما بود، می‌آمدند و برای ما و یکی دو نفر از رفقای دیگر، از سیره و روش فلاسفه الهیّه اسلامیّه و از مسلک علمای اخلاق و سیر و سلوک عرفای عالی‌قدر، بالأخصّ از احوال مرحوم آخوند ملاً حسینقلی همدانی و شاگردان مبرزش، چون آقا سید احمد کربلایی طهرانی، و آقای حاج میرزا جواد آقای ملکی تبریزی، و آقا حاج شیخ محمد بهاری،

۱- رجوع شود به *مهرتابان*، ص ۱۰۶.

و آقا سید محمد سعید حبّوبی، و از سیره و روش مرحوم سید ابن طاووس و بحرالعلوم و استاد خود، مرحوم قاضی - رضوان الله علیهم أجمعین - به طور مشروح بیاناتی داشتند که راهگشای ما در معارف الهیه بود. و حقاً اگر ما به چنین مردی برخورد نکرده بودیم، حَسْرَ الدُّنْیا و الآخِرَة، دستمان از همه چیز خالی بود. فَلَلهُ الحَمد و له المَنَّةُ^۱.

علامه طباطبایی را باید اولین استاد سلوکی علامه طهرانی به حساب آورد

تبیین سلوک عملی و منهج عرفانی بزرگان طریق، چون مرحوم آخوند ملا حسینقلی همدانی و آقا سید احمد کربلایی و حاج میرزا جواد ملکی تبریزی و بالأخص استاد خود، آقا سید علی قاضی طباطبایی و تشویق به ورود در این مسلک که آن را طریق منحصر به فرد و وصول به حقیقت توحید و ولایت می دانستند، موجب شد که علامه طهرانی علاوه بر تلمذ در علوم متداوله و متعارفه، رسماً به عنوان شاگرد سلوکی ایشان قرار گرفته، و با اشتغال به اذکار و اوراد و سائر دستورات و برنامه اخلاقی در تحت تربیت و هدایت علامه طباطبایی واقع شوند.

معرفت و شناخت در مکتب عرفانی علامه طباطبایی - رضوان الله علیه - بر محوریت یک حقیقت واحد که همان توحید محض و محض توحید است استوار می باشد؛ و تنها راه وصول به این حقیقت، شناخت امام علیه السلام و عبور از دریچه ولایت مطلقه اوست.

در این مکتب، این حقیقت واحد از زوایا و دیدگاه‌های مختلف و طرق متفاوت مورد ارزیابی قرار می گیرد؛ و با گشودن دریچه‌های گوناگون به فضای عالم قدس و وجود مطلق، جامعیت این هدف غایی و سعه وجودی و حقیقت اطلاق آن اثبات می گردد؛ که نه تنها هیچ کدام از این طرق نافذ دیگری، که مؤید و مقوی و مثبت جایگاه او در نظام تکوین و تشریح خواهد بود.

حَقَانِیَّتِ این مکتب، بر اساس اصل انطباق تکوین و تشریح در تبدل استعدادات آدمی به فعلیت تامه و ظهور خورشید معرفت و عدم گریز و گزیر از همگونی و مساعدت یکی مر دیگری راست. چنانچه در لسان روایات از ائمه معصومین صلوات الله علیهم اجمعین از این دو اصل خدشه ناپذیر، به حجیت باطن و ظاهر و یا اصطلاحاً به عقل متّصل و منفصل تعبیر شده است.^۱

در مکتب عرفانی علامه طباطبایی و تلمیذ او علامه طهرانی، عقل به عنوان حجّت باطن در همه مراحل بدون استثناء به تأیید و تسدید حجّت ظاهر که همانا اصل تشریح و حقایق و حیانی مُنزله از نفوس قدسی حضرات معصومین سلام الله علیهم اجمعین است، می‌شتابد؛ و نتیجه این پیوند میمون و مبارک، عبور از کثرات انفسیه و ظهور مراتب اسماء و صفات جمالیّه و جلالیه حقّ می‌باشد، که اصطلاحاً به مشاهدات صوریه و معنویّه و مظهریت آنها در وجود سالک و ورود به حرم امن ﴿عِنْدَ مَلِیْکِ مُقَدِّرٍ﴾^۲ تعبیر می‌شوند.^۳

استحاله انفکاک این سه رکن در نظام تربیتی و هدایت پروردگار به مصداق آیه شریفه: ﴿قَالَ رَبُّنَا الَّذِي أَعْطَى كُلَّ شَيْءٍ حَلْقَهُ، ثُمَّ هَدَى﴾^۴ موجب گشت که این

۱- الکافی، ج ۱، ص ۱۵: «إِنَّ لِلَّهِ عَلَى النَّاسِ حِجَّتَيْنِ، حِجَّةَ ظَاهِرَةً وَ حِجَّةَ بَاطِنَةً، فَأَمَّا الظَّاهِرَةُ فَالرُّسُلُ وَ الْأَنْبِيَاءُ وَ الْأَئِمَّةُ (عَلَيْهِمُ السَّلَامُ)، وَ أَمَّا الْبَاطِنَةُ فَالْعُقُولُ»؛ ترجمه از محقق: «همانا خداوند را بر بندگانش دو حجّت است: حجّت ظاهر و حجّت باطن؛ اما حجّت ظاهری پروردگار، رسولان و انبیاء الهی و ائمه اطهار علیهم السلام می‌باشند؛ و اما حجّت باطنی الهی، عقول می‌باشند.»

۲- سوره القمر (۵۴) ذیل آیه ۵۵.

۳- رجوع شود به نور ملکوت قرآن، ج ۲، ص ۴۳۴ الی ۴۴۹؛ مهر تابان، ص ۱۱۲ الی ۱۲۴.

۴- سوره طه (۲۰) ذیل آیه ۵۰. ترجمه از الله شناسی، ج ۳، ص ۱۰۸:

«موسی گفت: "پروردگار ما آن کسی است که به هر چیز، مقدار ظرفیت و هویتش و استعدادش را در جهان آفرینش عطا کرده است، و سپس آن را در راه و مسیر کمال و جودی خود به راه انداخته و بدان سمت هدایت نموده است."»

استاد و شاگرد تا آخرین لحظات حیات پر برکتشان، پاسداری از جایگاه رفیع عقل و شرع و شهود را فریضه و نصب العین خود قرار داده، با تمام توان در تحکیم و تثبیت آن بکوشند؛ و بر خلاف اصل تعبد و اطاعت عمیاء، که در سایر ملل و نحل از فرق مدعیان عرفان و تصوّف است، و طرد و ردع اتکاء به عقل و چه بسا به شرع از اصول مسلمة آنان به حساب می‌آید، در مکتب این دو بزرگوار عمل به یقین و اتکاء به عقل، محور حیاتی تربیت و رقاء سالک در وصول به مراتب کمال تلقی می‌شد.

علامه طهرانی بارها از دیگر استاد عرفان خود، حضرت آیه الحق و العرفان حاج سید هاشم حدّاد - رضوان الله علیه - به اعقل افراد دنیا تعبیر می‌آوردند؛ و برای تعبد کورکورانه از استاد بدون توجه به جهت منطقی و عقلانی آن و ادراک صحیح مبانی استاد، که بسا موجب وقوع در مهالک و خطرات موبقه و غیر قابل جبران می‌گردد، پیشیزی ارزش قائل نبودند.^۱

بارها این مطلب از مرحوم حدّاد - رضوان الله علیه - شنیده شد که می‌فرمودند: راه سلوک راه عقل است، و سالکی در این راه موفق‌تر است که عقل او قوی‌تر و قوای مدرکه‌اش را نصیبی افزون باشد.^۲

مسأله‌ای که در بسیاری از کریوه‌های سلوک و مواقف خطیر - خصوصاً با عدم دسترسی به استاد - بالأخصّ پس از فقدان استاد، عدم توجه به آن می‌تواند سالک را از هستی ساقط و او را در کام ابالسه وارد و به جحیم جهل و آهویه غاویه و مغویه بکشاند.

مصاحبت و مراوده و پیوند وثیق علامه طهرانی با استاد خود طی هفت سال اقامت در قم، حتّی در فصل تابستان و سایر اوقات تعطیلی طلاب، و نهایت بهره‌مندی از چشمه جوشان این مرد بزرگ در جمیع معارف الهیه از: تفسیر، کلام، حکمت،

۱- رجوع شود به امام شناسی، ج ۴، ص ۱۸۳.

۲- رجوع شود به رساله لب اللباب، ص ۱۱۱.

فقه الحدیث، عرفان نظری و تربیت سلوکی، ایشان را به حکیمی متبحر، مجتهدی متضلع، مفسری فهیم و بالأخره سالکی وارسته مبدل نمود، که به آینده‌ای درخشان و استفاده خلق از رشحات فیض او بشارت می‌داد.

در این هنگام والد بزرگوارش، آیه الله سید محمد صادق حسینی طهرانی، دار فانی را وداع گفت و ایشان را که وصی مرحوم پدرشان بودند، با کوهی از مشکلات و آشفتگی‌ها و کارشکنی‌ها و اذیت‌ها - که مرحوم علامه از آن دوران به تاریخ سیاه پس از مرگ پدر یاد می‌نمودند - به دست حوادث سپرد.^۱

۱- رجوع شود به نور ملکوت قرآن، ج ۱، ص ۶۸.

هجرت به نجف اشرف، و اساتید ایشان در علوم مختلف

هجرت به آستان ملائک پاسبان مولی الموالی امیرالمؤمنین علیه السّلام

عَلَّامه طهرانی پس از ارتحال والد بزرگوار خویش، به مدّت یک سال برای رتق و فتق امور و احقاق حقوق صغار و تثبیت مواضع وصیّت، تحصیل را که همچو جان شیرین، عزیزش می داشت رها نموده، در طهران اقامت گزید؛ و سرانجام چون نتیجه‌ای جز شکست و ناکامی از این اوضاع ندید، یکسره بر تمام تعلّقات و شئونات خود در طهران خطّ بطلان کشیده، با اجازه از استاد علمی و عملی و سلوکی خود، عَلَّامه طباطبایی، به اتّفاق والده و اهل بیت در سنّه ۱۳۷۱ هجری قمری - سه سال پس از فوت استاد اخلاق و عرفان، آیة الله العظمی حاج سیّد علی قاضی طباطبایی، قدّس الله سرّه - به نجف اشرف، آستان ملائک پاسبان مولی الموالی امیرالمؤمنین علیه السّلام هجرت نمود.

عَلَّامه طباطبایی در یکی از نامه‌هایی که از قم برای ایشان فرستاده بودند،

می نویسد:

اگر نبود جلال و عظمت زیارت عتبه مقدّسه علوی، و فیوضات و برکات آن آستان مبارک، هیچ‌گاه به عزیمت سرکار رضایت نمی‌دادم و دوری شما را تحمّل نمی‌نمودم.^۱

۱- مطلع انوار، ج ۲، ص ۲۰۸.

ایشان می‌فرمودند:

نجف برای من بهشت موعود بود، و هوای سوزان تابستان را همچون نسیم لطیف بهاری پذیرا می‌شدم.

جذبات و بارقه‌های حریم قدس علوی چنان تار و پود وجودش را گرفته، و فیضان لطف و عنایت مقام ولایت مطلقه آن چنان او را از خود بی‌خود نمود که دیگر خیال مراجعت به ایران برای همیشه از ذهنش خارج گشت.

فراغت بال و طمأنینه خاطر و دوری از ایران و مسائل مستحدثه هائله از یک طرف، و جوار میمون و مبارک مولی الموحّدین امیرالمؤمنین علیّ علیه السّلام از طرف دیگر، تمامی استعدادات و قوای منطویه در وجود شریفش را مصروف کسب کمالات علمی و معنوی و استفاده و استفاضه هرچه بیشتر از آن آستان عرش بنیان نمود. و به دور از قضایا و مسائل جاریه حوزویه و ورود در اهواء و آراء باطله صارفه متداوله، با جدّیت هرچه تمام‌تر و کوششی بی‌نظیر به اقتناص فضائل و مکارم آن دیار پرداخت.

دستورات سلوکی علامه طباطبایی به علامه طهرانی

مرحوم علامه طباطبایی همچنان که استاد ایشان در علوم متداوله حوزویه بودند، استاد عملی و سلوکی ایشان نیز به شمار می‌آمدند، و به ایشان دستور اشتغال به اذکار و اوراد توحیدیّه و تهلیلیّه و یونسیّه و غیر ذلک می‌دادند.

از جمله دستورات علامه طباطبایی به ایشان این است:

فکر در موت، فکر در نفس، قرائت مسبّحات عند النّوم، سجده طویله با ذکر یونسیّه حدّ اقل چهارصد مرتبه، مراقبه به تمام معنا، قرائت قرآن به طوری که قاری را غیر و خود را مستمع بداند، قرائت سوره «ص» در شب‌های جمعه، نماز حضرت حجّه عجل الله تعالی فرجه الشّریف در شب‌های جمعه، صد مرتبه قرائت ﴿إِنَّا أَنْزَلْنَاهُ﴾ در شب‌های جمعه و صد مرتبه در عصرهای جمعه، نوافل لیلیّه و نهاریه.^۱

۱- جنگ ۴، ص ۶؛ مطلع انوار، ج ۲، ص ۲۱۲.

همچنین درباره اشتغال به امور تحصیلی و ارتباط با حوزه علمیه، از حضور در اجتماعات و مجالس غیر ضروری و غیر مفید و متلف عمر و خلاف مرضای الهی و معاشرت با افراد، الا معدود از آنان، و ورود در مسائل متداوله و کثرات انفسیه و اهواء مغویه و دسته‌بندی‌ها و آراء ذنیه، شدیداً بر حذر می‌داشتند؛ و می‌فرمودند:

دروسی را انتخاب کن که برای تو مفید باشد، گرچه طلاب آن اندک باشند.

و هنگام عزیمت به نجف اشرف تأکید می‌نمایند با دو نفر از اعظام علمای آنجا مروده و حشر و نشر داشته باشند، یکی مرحوم آیه الله العظمی، قدوة العلماء العالمین و عماد الفقهاء الربّانین، آقای حاج سیّد جمال الدّین موسوی گلپایگانی - رضوان الله علیه - و دیگری مرحوم آیه الله سند الأعظام الفخام و أسوة الصّالحاء الکرام، آقای حاج شیخ عبّاس هاتف قوچانی، رحمة الله علیه.^۱

ارتباط وثیق علامه طهرانی با آیه الله سیّد جمال الدّین گلپایگانی

از جمله معدود اعظام نجف که بین ایشان و علامه طهرانی ارتباطی وثیق و معاشرتی مستمرّ برقرار بود، اخلاقی کبیر، عارف وارسته و عالم نامدار، مرجع تقلید، مرحوم آیه الله العظمی حاج سیّد جمال الدّین موسوی گلپایگانی - تَعَمَّده الله برحمته - بود.

مصاحبت با این مرد بزرگ و سخنان حکیمانه و عارفانه او، اثری متقن در تأیید و تشویق منهج ایشان به جای گذارد.

مراوده و ربط ایشان با مرحوم گلپایگانی به حدّی مستحکم و وثیق گردید که محرم راز و صاحب سرّ ایشان شد. بارها اتّفاق می‌افتاد که مرحوم گلپایگانی با علامه طهرانی از اسرار الهیه و معارف خفیه صحبت‌ها به میان می‌آورد، و هنگامی که یکی

۱- جهت اطلاع بیشتر پیرامون مکتوبات و دستورات سلوکی و توصیه‌های اخلاقی حضرت علامه طباطبایی به حضرت علامه طهرانی - قدس الله أسرارهما - رجوع شود به *مطلع انوار*، ج ۲، ص ۲۰۵ إلى ۲۱۵. (محقق)

از نزدیکانشان وارد اطاق می‌گردید، فوراً صحبت را تغییر داده، یک فرع فقهی به میان می‌آورد و مشغول مباحثه می‌شد.

مرحوم علامه طهرانی از ابتلاء ایشان به انواع شدائد و گرفتاری‌های فوق‌الطاقة حکایاتی بیان می‌داشتند - و این در حالی بود که منزل مرحوم آیه الله سید ابوالحسن اصفهانی در همسایگی ایشان قرار داشت - و در عین حال هر وقت به زیارت ایشان می‌رفتند، آن‌چنان بهاء و انبساط و بهجتی را از ایشان مشاهده می‌کردند که گویی در عالمی از نعمات و لذات و انوار قاهره جمال و جلال حق مستغرق است.^۱

علامه طهرانی می‌فرمودند:

روزی به جهت بیماری پروستات مرحوم گلپایگانی به عیادت ایشان رفتم. دیدم روی زمین خوابیده و درد سراپای وجودش را فرا گرفته، و این زمانی بود که آقازاده ایشان نیز به واسطه حادثه‌ای مجروح و بستری گردیده بود، و سختی معاش و تنگدستی مفرط، صدای اهل خانه را در آورده بود؛ خلاصه با یک چنین وضعی ما را پذیرا شدند. در این هنگام مرحوم گلپایگانی رو کرد به من و خنده بلندی نموده و فرمود: «آقا سید محمد حسین! کسی که عرفان ندارد، نه دنیا دارد و نه آخرت. مرا می‌بینی که در چه وضعی هستم، من خوشم و غرق در بهجت و سرورم، اصلاً غمی ندارم. ببین مردم در چه مصائبی بسر می‌برند و به چه اموری خود را مبتلا می‌کنند!»^۲

علامه طهرانی همچنین با مرحوم آیه الله حاج شیخ عباس هائف قوچانی - رحمة الله علیه - وصی ظاهری مرحوم قاضی، مراوده می‌نمود، که

۱- رجوع شود به معاد شناسی، ج ۱، ص ۱۴۰ الی ۱۴۷؛ ج ۲، ص ۲۶۴؛ ج ۹، ص ۱۱۵ الی ۱۲۰؛ توحید علمی و عینی، ص ۲۸ و ۲۹؛ روح مجرد، ص ۶۷۷؛ مطلع انوار، ج ۲، ص ۳۹۷ الی ۴۲۲؛ افق وحی، ص ۳۳۰.

۲- رجوع شود به معاد شناسی، ج ۹، ص ۱۱۸؛ مطلع انوار، ج ۲، ص ۴۱۹؛ نرم افزاری کیمیای سعادت، ذیل متن سخنرانی‌های علامه طهرانی، مجلس شرح فقراتی از دعای ابوحمزه ثمالی، ص ۸۸.

از ایشان به عنوان استاد اخلاق خویش در نجف اشرف یاد می‌فرمود.^۱
 همچنین با مرحوم آیه الله العظمی حاج سید عبدالهادی شیرازی - رحمة الله
 علیه - هم‌مباحثه‌ای مرحوم والدشان، آیه الله سید محمد صادق حسینی طهرانی،
 معاشرتی مستمر داشته و از حالات روحی و فضائل اخلاقی ایشان بیاناتی داشتند؛^۲
 شخصیتی که بارها مرحوم علامه طهرانی می‌فرمودند:
 پس از فوت مرحوم آقا سید عبدالهادی شیرازی دیگر مرجعی را برای تقلید
 تعیین نکردم.

می‌فرمودند:

در تمام مدت اقامت در نجف، حتی یک جلسه به روضه یکی از آقایان
 مراجع نرفتم و ارتباط با آنها فقط و فقط در حد درس و بحث و اشتغال به
 علوم دینی و مباحثات رسمیه بود. دوستان و رفقایم هرچه اصرار و ابرام به
 شرکت در نماز جماعت و یا مجلس روضه و امثال ذلک داشتند، نپذیرفتم.^۳

برنامه ریزی اوقات بر دو محور علم و عمل

علامه طهرانی طی دوران اقامت در نجف از تمامی فرصت‌ها جهت تعالی در
 دو محور علم و عمل بهره برد.

از نظر علمی: در هر درسی به عنوان شاگرد ممتاز آن درس مد نظر بود.
 و در تحفظ بر استفاده از اوقات بسیار ضنین بود. هر فرصتی را جهت طی مدارج
 علمی مغتنم می‌شمرد و به حق می‌توان گفت: «ساعتی را در این دوران به بطلت
 نگذراند.» برای ایشان فرقی بین اوقات تحصیل و تعطیل وجود نداشت. به واسطه
 کثرت مطالعات و تحقیقات، تقریرات دروس را در روزهای تعطیل می‌نوشت.

۱- رجوع شود به روح مجرّد، ص ۱۲ و ۳۷ و ۴۸۹؛ اسرار ملکوت، ج ۲، ص ۴۹۵ و ۵۰۲.

۲- رجوع شود به اسرار ملکوت، ج ۱، ص ۱۱۵.

۳- رجوع شود به همان مصدر، ص ۹۹.

محورهای مطالعات ایشان را در این زمان، علاوه بر اصول و فقه و رجال، کتب حدیث، تفسیر، عرفان، فلسفه، تاریخ، اخلاق و کلام - خاصه و عامه - تشکیل می‌داد. هر کتابی را که مطالعه می‌نمود، مطالب طریف و ظریف آن را در دفتری به نام «جنگ» ثبت می‌نمود؛ و این روش را تا پایان عمر ادامه داد که ثمره این روش مفید، به جای گذاردن بیش از سی جلد مطالب سودمند در محورهای مختلف علوم می‌باشد.^۱

و اما از جهت عملی: هر روز ساعتی از اوقات یومیّه‌اش را به اشتغال به اذکار و اوراد و زیارت عاشورا با صد لعن و صد سلام می‌گذرانید. تهجد و بیداری نیمه‌های شب تا طلوع آفتاب را جزء دستوره‌های سلوکی، و از واجبات اکیده خود به حساب می‌آورد. شب‌های پنج شنبه هر هفته، پیاده از نجف به قصد تهجد و بیتوته به مسجد سهله می‌آمد، و تا طلوع آفتاب به تهجد و عبادت می‌پرداخت.

و در تمام مدت هفت سال، مراسله مستمره بین ایشان و علامه طباطبایی و اخذ دستورات و مسائل ضروری سلوک و نصایح مشفقانه حیاتی ایشان، رفیق طریق بود.^۲ مطالعه در حدیث شریف عنوان بصری - هفته‌ای دو بار - از دستورات اکید سلوکی ایشان بود؛ و آن را تا پایان عمر به شاگردان سلوکی خود نیز توصیه می‌نمودند.^۳

اساتید سطوح عالی علامه طهرانی از بزرگان حوزه نجف بوده‌اند

اساتید ایشان در فقه و اصول: مرحوم آیه الله العظمی، وحید عصر و فرید زمان، آقای حاج شیخ حسین حلی - اعلی الله مقامه - و آیتین علمین، حاج سید ابوالقاسم خویی

۱- الحمد لله و له المنه، مکتوبات خطی حضرت علامه که تحت عنوان «جنگ» به رشته تحریر در آمده بود، توسط محققین مجمع تحقیق مکتب وحی، در ۱۴ مجلد، تحت عنوان **مطلع انوار**، تنظیم و تبویب گشته و به همراه مقدمه و تعلیقات نفیس فرزند ایشان، حضرت آیه الله حاج سید محمد محسن حسینی طهرانی، به پیشگاه علم و معرفت عرضه شده است. (محقق)

۲- رجوع شود به **اسرار ملکوت**، ج ۲، ص ۵۰۲.

۳- رجوع شود به **روح مجرد**، ص ۱۷۶؛ **اسرار ملکوت**، ج ۱، ص ۱۱۷.

و حاج سید محمود شاهرودی - رحمة الله علیهما - بودند؛ و از آن حضرات دوره‌های اصول، بیع، خیارات مکاسب، صلاة جمعه و اجتهاد و تقلید را به یادگار گذارد. همچنین در فنّ رجال و درایه و حدیث از محضر پر فیض آیه الله العظمی، رجالی کبیر، مرحوم حاج شیخ آغا بزرگ طهرانی - اعلی الله مقامه - به مدّت هفت سال استفاده نمود^۱.
 پشتکار و کوشش غریبی که در این مدّت از وی بروز و ظهور نمود، او را در بین تمامی فضلا و علمای نجف اشرف مشاراً بالبنان نمود، به طوری که اقرابای آیه الله العظمی حاج سید عبدالهادی شیرازی در محضر ایشان شهادت دادند: «اگر سید محمّد حسین به ایران مراجعت نکند و در نجف بماند، مرجعیت شیعه مطلقاً در اختیار او قرار خواهد گرفت.»^۲

خوف علامه طهرانی از ابتلاء به مرجعیت و التجاء به ائمه علیهم السلام

می فرمودند:

هنگام عزیمت به نجف، در زیارت دوره‌ای که داشتم، در سرداب مطهر حضرت بقیة الله الأعظم ارواحنا فداه از آن حضرت تقاضا نمودم: چنانچه مال این هجرت و نهایت این دروس و بحوث به مرجعیت و تصدّی فتوای من بینجامد، خداوند مرا باقی نگذارد تا مبتلا به این مسائل شوم!

۱- جهت اطلاع بیشتر پیرامون اجازه‌نامه‌های علامه طهرانی از اساتیدشان رجوع شود به *مطلع انوار*، ج ۶، فصل اول. (محقق)

۲- رجوع شود جهت احوالات:

آیه الله العظمی حاج شیخ حسین حلی: *ولایت فقیه*، ج ۱، ص ۲۵۱؛ ج ۲، ص ۳۲.

آیه الله خوبی: *ولایت فقیه*، ج ۲، ص ۱۳۳؛ *رسالة حول رؤية الهلال فی اشتراک الافاق*، ص ۱۸ و ۱۱۸ و ۱۵۶.

آیه الله شاهرودی: *امام شناسی*، ج ۱۰، ص ۱۸۶.

آیه الله آغا بزرگ طهرانی: *معاد شناسی*، ج ۱، ص ۱۸۸ و ۱۹۱؛ *امام شناسی*، ج ۱۴، ص ۱۴۶؛

ج ۱۵، ص ۱۶۶؛ *توحید علمی و عینی*، ص ۱۹؛ *ولایت فقیه*، ج ۲، ص ۱۱۷. (محقق)

۳- رجوع شود به *افق وحی*، ص ۵۳۶.

جالب توجه اینکه، در آخرین سفر به عتبات عالیات در اواخر حکومت پهلوی و طلیعه انقلاب اسلامی ایران، به جهت مباحثه با حضرت آیه الله خویی در مسأله رؤیت هلال به کوفه می‌روند، و به اندازه‌ای ایشان را مشغول به امور مقلدین و جواب و سؤالات و رفع مسائل آنان می‌بینند که به هیچ‌وجه مجال بحث و گفتگو با ایشان را در این مقطع نمی‌بینند.

می‌فرمودند:

از خدمت ایشان بیرون آمدم و یکسره به مسجد کوفه رفتم، در مقام امیرالمؤمنین علیه السلام دو رکعت نماز خواندم و از خداوند تقاضا نمودم: چنانچه مشیت برای تصدی مرجعیت و فتوا و عهده‌داری زمام امور مردم به من تعلق گرفته است، با قلم تقدیر و بشارت ﴿يَمْحُوا اللَّهُ مَا يَشَاءُ وَيُثَبِّتُ وَعِنْدَهُ أُمُّ الْكُتُبِ﴾ آن را تغییر ده! و مرگ مرا موجب راحتی و عدم قیام به این‌گونه امور قرار بده!

در این هنگام یک مرتبه احساس کردم چنان آرامشی سراسر وجودم را فرا گرفت و اطمینان خاطری عارض گشت که قابل توصیف نبود! سر به سجده نهادم و خدا را بر این موهبت عظاما شکر گزاردم.

آری، مردان خدا این‌چنین‌اند: «أَرَادَتَهُمُ الدُّنْيَا فَلَمْ يُرِيدُواهَا، وَ أَسْرَتَهُمْ فَفَدَّوْا أَنْفُسَهُمْ مِنْهَا.»^۲

دیدگاه‌های متفاوت اساتید حوزوی علامه در مسأله عرفان و شهود

و اما اساتید حوزوی ایشان نسبت به مسأله عرفان و شهود و وصول بدان ذروه

۱- سوره الرعد (۱۳) آیه ۳۹. ترجمه از معاد شناسی، ج ۹، ص ۳۵۲:

«خداوند هر چیزی را که بخواهد از بین می‌برد، و هر چیزی را که بخواهد برقرار و ثابت می‌دارد؛ و ام الكتاب در نزد اوست.»

۲- نهج البلاغه (عبد)، ج ۲، ص ۱۶۰، فرازی از خطبه متقین. ترجمه از روح مجرد، ص ۱۰۵: «دنیا به سویشان روی آورد و آنها عالم‌اً عامداً از دنیا اعراض نمودند؛ و دنیا اسیرشان کرد، ایشان خود را از اسارت آن به واسطه پرداخت فدیة آزاد نمودند.»

علیا، دارای انظار متفاوت بودند. مرحوم آیه الله العظمی حاج شیخ حسین حلی، ضمن تأیید مسلک عرفان و توحید و وصول به عوالم غیب و شهود، خود را ناتوان و دست خود را از وصول بدان مقام منیع، کوتاه می‌دید؛ و با عباراتی که حاکی از صفای باطن و حسن سریره او بود، بدین معنی اشارت می‌کرد.

همچنین مرحوم آیه الله حاج شیخ آغا بزرگ طهرانی، اعظم از عرفای گران قدر - همچون مرحوم آخوند ملاً حسینقلی همدانی و شاگردان مبرزش، بالاخص مرحوم آیه الله حاج سید احمد کربلایی و حاج میرزا علی قاضی طباطبایی - را به عظمت و مجد و علو مقام می‌ستود و به ممشی و منهج آنان ارادتی وثیق می‌ورزید؛ و مرحوم علامه طهرانی از اعتقاد عمیق ایشان به بزرگان این سلسله بیاناتی داشتند.

ولیکن استاد دیگر ایشان، آیه الله حاج سید محمود شاهرودی - رحمة الله علیه - در نهایت انکار و غایت معارضه و تضاد با اهل عرفان بود، و از هیچ عبارتی در ردع و جرح و وهن آنان مضایقه نمی‌نمود.

و اما مرحوم آیه الله خویی - رحمة الله علیه - نفیاً و اثباتاً، انکاری قادح و اثباتی چون بیانات فوق‌الذکر نداشتند، و از این مسائل به عدم قادحیت عدالت تعبیر می‌آوردند؛ و اگر چه ایشان مدتی را نزد آیت عظمای الهی، عارف بی‌بدیل، مرحوم آیه الله العظمی حاج سید علی قاضی طباطبایی - رضوان الله علیه - در مقام تلمذ و استرشاد و استفاده گذراندند و حالاتی بر ایشان منکشف گشت؛ ولیکن مع الأسف، به واسطه جهاتی توفیق این مصاحبت و مرافقت از ایشان سلب شده و از این نعمت عظمای سعادت دارین محروم گشتند.^۱ البته در این مسائل بین ایشان و علامه طهرانی مباحثاتی به وقوع پیوست و با وجود ادله متقنه و حجج بیّنه، از موضع خود تنازل ننمودند.

۱- رجوع شود به *مطلع انوار*، ج ۲، ص ۸۶.

بحث و گفتگوی علامه طهرانی با آیه الله خویی در لزوم پیمودن راه عرفان

به یاد دارم شبی در منزل مرحوم آیه الله حاج شیخ مرتضی مطهری - رحمة الله

علیه - به صرف افطار دعوت داشتیم. پس از افطار، مرحوم علامه فرمودند:

من در نجف اشرف به واسطه کناره گیری از اهواء باطله و عدم اختلاط با مسائل غیر ضروری و مُتَلَفِ عمر و وقت، و اشتغال به کار خود و درس و بحث، به تصوّف و اعتزال معروف شدم. و از یک طرف، چون شاگرد ممتاز و مشارّاً بالبنان در درس‌ها بودم، مرحوم آیه الله خویی - رحمة الله علیه - گاهی از باب دلسوزی نصایحی را به من گوشزد می نمودند. شبی پس از انقضاء مجلس درس، در راه مراجعت به منزل، ایشان به من فرمودند:

«آقا سیّد محمّد حسین! انسان باید اوقات خود را به درس و بحث بگذراند و وقت خود را به این امور (اشتغال به اوراد و اذکار و اربعینات) تلف نکند! اینها مسائلی است که خودبه خود برای انسان حاصل می شود و نیازی به جدّ و جهد و صرف عمر و اتلاف وقت نیست. البتّه ما این مسائل (عرفان و سیر و سلوک) را قادح عدالت نمی دانیم؛ لذا بهتر است شما هم از این مسائل دست بردارید.» سپس آقای خویی فرمودند: «فلانی هم به این امور اشتغال داشت و با مرحوم آقا سیّد علی قاضی - رحمة الله علیه - رفت و آمد می کرد، ولی پدرش نامه‌ای به او نوشت و او را از حشر و نشر با استاد بر حذر داشت، و او هم قبول نمود و ارتباطش را با آقای قاضی قطع کرده به ایران و مسقط الرأس خود مراجعت نمود.»

آنگاه علامه طهرانی فرمودند:

من به آقای خویی جواب دادم:

اولاً: اینکه شما می گوئید: «طلبه باید به درس و بحشش برسد و عمر خود را در این گونه مسائل ضایع و باطل نگرداند»، شما خود می دانید که من قوی ترین شاگرد درسی شما هستم و رودست ندارم. کی و کجا من از درس و بحث خود کم گذاردم تا مشمول این نصایح مشفقانه سرکار گردم؟!

ثانیاً: من حاضرم در هر مسأله فرعی بنا به میل و خواست شما، با شما مباحثه کنم تا روشن شود که از نقطه نظر احاطه بر مبانی و تضرّع در مسائل و فروع، و تطبیق کبریات بر صغریات و قدرت استنباط، شما راجح هستید یا من!

ثالثاً: اینکه فرمودید: «فلانی هم خدمت مرحوم قاضی می رسید، ولی پدرش او را نهی نمود و او هم ترک کرد»، این را بدانید که پدر من از دنیا رفته است و بحمد الله کسی نیست که مانع و رادع من گردد، حال شما هر کاری می خواهید بکنید!

آنگاه به مرحوم مطهری می فرمایند:

وای به حال حوزه‌ای که آیت عظمای الهی و آینه تمام نمای رسول الله را همچون دوغ فروش محلّ و قصاب و بقال، غیر فاسق بداند، و عدالتی در عدل عدالت کسبه برای او به حساب آورد! و وای به حال جامعه‌ای که اکتساب فضائل اخلاقی و اهتمام به تأسی به رسول خدا و ائمه هدی صلوات الله علیهم أجمعین را صرفاً غیر قادح عدالت بداند!

آیا این مطالب خودبه‌خود حاصل می‌شود؟! این چه حرف سست و بی‌پایه‌ای است! هیهات هیهات! هزاران هزار، چه خون دل‌ها خوردند و چه مصیبت‌ها کشیدند و به چه بدبختی‌ها افتادند، آیا کسی را راه بدهند؟! جَلَّ جَنَابُ الْحَقِّ عَنْ أَنْ يَكُونَ شَرِيعَةً لِكُلِّ وَارِدٍ^۱. آن وقت آقا می فرمایند: «این مطالب خودبه‌خود حاصل می‌شود!»^۲

آفت تقلید، اعتقاد به حقّ را زائل می کند

یکی از اساسی‌ترین اصول حیات علمی و دینی یک مسلمان و یک فرد شیعه

۱- شرح الاشارات و التنبیها، ج ۳، ص ۳۹۴. ترجمه از الله شناسی، ج ۱، ص ۱۲۴:

«بزرگ‌تر است جناب حقّ از اینکه راه و آب‌شخور برای هر شخص واردی قرار گیرد.»

۲- رجوع شود به الله شناسی، ج ۱، ص ۱۲۳؛ توحید علمی و عینی، ص ۱۵۶ و ۳۳۲؛ تفسیر آیه نور، ص ۱۶۵.

۳- رجوع شود به افق وحی، ص ۱۴۲؛ اسرار ملکوت، ج ۱، ص ۹۹؛ مطلع انوار، ج ۳، ص ۳۱۳.

و پیرو ائمه معصومین صلوات الله علیهم أجمعین، اصل تمسک به حق و واقعیت و اخذ به حقیقت دین، و ممشای اولیاء مقربین، و دوری گزیدن از هر گونه تقلید و اتباع کورکورانه از اهواء و آراء نوع بنی آدم و بشر جائز الخطاء و العصیان می باشد.^۱ می توان گفت که: آفت تقلید و تبعیت غیر محققانه و بدون دلیل و حجّت شرعی، و اکتفای به تخیلات و اوهام و ظنون غیر مشروعه، بزرگترین رهنز طریق و صادّ عن سبیل الله و محرّف مسیر حقّ می باشد.

اغلب کسانی که چند صباحی قدمی در راه کمال زده و سیر مدارج روحانی نموده آنگاه متوقف شده اند، و چه بسا میل به قهقرا نموده و یا خدای ناکرده به زلّات و خطرات و سرگشتگی ها و گم گشتگی هایی مبتلا شده اند، به واسطه اصغاء به وسوس و زمزمه های به ظاهر وجیه افراد غیر مطلع و ناآگاه از راه توحید و حرکت الی الله بوده و خواهد بود.

آفت تقلید، اعتقاد به حقّ را زائل و انسان را سردرگم و گم گشته و حیران به حال خود رها می نماید. آفت تقلید و حرف شنوی بیجا، قدرت حرکت را از سالک سلب می نماید و او را به دست اجانب، یله و رها می سازد. آفت تقلید، نور هدایت را خاموش و چراغ منیر ظلمات را باطل می نماید. خداوند به انسان فهم و ادراک و عقل و شعور و بینة و حجّت و آیه و دلیل عطا نموده است. انسان نباید از تمام این امور صرف نظر نموده، گوش جان را مأمنی مستعدّ و ظرفی آماده و پرداخته، برای نغمه هر خناس و شیادی قرار دهد، و مصداق کریمه: ﴿قَالَ فَبِعِزَّتِكَ لَأُغْوِيَنَّهُمْ أَجْمَعِينَ﴾^۲ گردد. در آیه شریفه، کلام الهی بسیار عالی و راقی از این حقیقت تلخ و جانکاه پرده برمی دارد. در سوره زخرف می فرماید:

۱- رجوع شود به اسرار ملکوت، ج ۲، ص ۱۹۵.

۲- سوره ص (۳۸) آیه ۸۲. ترجمه از امام شناسی، ج ۵، ص ۵۶:

«شیطان به خدا گفت: سوگند به عزّت خودت که من همه افراد بنی آدم را اغواء می کنم.»

﴿بَلْ قَالُوا إِنَّا وَجَدْنَا آبَاءَنَا عَلَىٰ أُمَّةٍ وَإِنَّا عَلَىٰ آثَرِهِمْ مُّهْتَدُونَ * وَكَذَلِكَ مَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ فِي قَرْيَةٍ مِنْ نَذِيرٍ إِلَّا قَالَ مُتْرَفُوهَا إِنَّا وَجَدْنَا آبَاءَنَا عَلَىٰ أُمَّةٍ وَإِنَّا عَلَىٰ آثَرِهِمْ مُّقْتَدُونَ * قُلْ أُولُو حِجَّتِكُمْ بَاهِدِي مِمَّا وَجَدْتُمْ عَلَيْهِ آبَاءَكُمْ قَالُوا إِنَّا بِمَا أُرْسِلْتُمْ بِهِ كَافِرُونَ﴾^۱.

در این آیات شریفه، خداوند افرادی را مذمت می‌کند که با وجود راه بهتر و دلیل روشن‌تر و مسیر مُتَقَن، باز آنها به مرام گذشتگان و پیران قوم و سالخورده‌گان از اُمت پایبند بوده، و صرفاً به جهت اجتماع اُمت بر یک مرام و مبنا آن را محترم می‌شمردند؛ و به قول معروف: «خواهی نشوی رسوا هم‌رنگ جماعت شو!» هر خرافه و مزخرفی را با تقلید کورکورانه خود پذیرا می‌شوند، و هر باطل و مجازی را با آغوش باز استقبال می‌کنند.^۲ این روش موجب از بین رفتن حقّ و عدالت و واقع و نفس‌الامر خواهد شد. این تقلید موجب حکومت ظالمان و قُلدران و زیر پا رفتن مظلوم و ستم کشیده است. این مسأله موجب صعود جاهل بر قلل زعامت و مغلوبیتِ اعلم و اولی، و کناره‌گیری افراد ذی‌صلاح و واجد شرائط راهبری خواهد شد. این مسأله باب علم و تحقیق را سدّ، و از پویایی و حرکت علمی جامعه بشریت جلوگیری می‌نماید. اگر تقلید نبود، أبوبکر به جای علی علیه السّلام بر مسند خلافت تکیه نمی‌زد! و اگر تبعیت کورکورانه اُمت پیامبر از مشتی سالخورده ریش سفید مکار حیل‌گر و حقه‌باز نبود، دخت پیامبر بین در و دیوار مصدوم و مقتول نمی‌گشت! اگر تقلید نابخردانه

۱- سوره الزّخرف (۴۳) آیات ۲۲ الی ۲۴. ترجمه از محقّق:

«بلکه گفتند: "چون ما نیاکان خود را بر این روش یافتیم، لذا در راه و روش آنها رفته و از آثار و رویه آنها تجاوز نمی‌کنیم" * و بدین گونه در هیچ شهری پیش از تو هشدار دهنده‌ای نفرستادیم مگر آنکه خوش گذرانان آن گفتند: "ما پدران خود را بر آیینی و راهی یافتیم و ما از پی ایشان رهسپاریم" * گفت: "هر چند هدایت‌کننده‌تر از آنچه پدران خود را بر آن یافته‌اید، برای شما بیاورم؟" گفتند: "ما نسبت به آنچه بدان فرستاده شده‌اید، کافریم."»

۲- رجوع شود به *اجماع از منظر نقد و نظر*، ص ۲۳ الی ۲۵.

آنها از گروهی قدره‌بند و شایعه پراکن و کودتاچی نبود، این مصائب و ابتلائات از زمان رحلت رسول خدا تا زمان حاضر و پس از این، بر امت اسلام و شیعه نمی‌رفت! آری، تمام این خیانت‌ها و جنایت‌ها و گرفتاری‌ها و توسری خوردن‌های مسلمین از کفار و ملحدین، ناشی از مصیبت تقلید بیجا و تبعیت محضه و غیر محققانه اصحاب رسول خدا از مشتی اوباش و ناصالح و فاسد و مفسد می‌باشد؛ و این سیره غالباً در طول تاریخ در جریان بوده است.^۱

ممنوعیت تعلیم و تعلم حکمت و عرفان در بعضی از مجامع دینی

مع الأسف، جامعه علمی و دینی ما از این مصیبت عظمای مستثنی نگشته، و درد ناشی از این سیره باطله و منهج خلاف، هنوز چشمان اکثری از قاطبه علم و روحانیت را متألم و رمدار می‌نماید. هنوز در بعضی از شهرها و اماکن متبرکه هستند گروهی که تعلم و تدریس علوم الهی و حکمت متعالیه و عرفان حق را محکوم و مطرود و حرام و بدعت و کفر و شرک و ضلالت و غوایت می‌دانند.^۲

عجبا! مطالعه کتب ملحدین از عامه، همچون ابن تیمیّه از خدا بی‌خبر، جایز و خرید و فروش آن مباح، اما کتب حکمای عالی مقام اسلام و مفاخر تشیع باید مطرود و معطل بماند.

اگر طلبه علوم دینی را که پاسدار مکتب تشیع و زعیم دفاع از حریم ولایت و امامت و توحید است، از تعلم و خواندن فلسفه متعالیه اسلامی مانع شوید، چه کسی جواب شبهات ملحدین و منحرفین در کمین نشسته و کارکشته غرب و شرق را خواهد داد؟ آیا با روایات فقهی طهارت و صلاة می‌توان به این مسائل پرداخت؟! و یا با تعبد به ظواهر آیات و روایات می‌توان از عهده چنین مهمی برآمد؟!^۳

۱- رجوع شود به اسرار ملکوت، ج ۲، ص ۱۶۷؛ وفق وحی، ص ۳۷۹ الی ۳۸۸.

۲- رجوع شود به الله شناسی، ج ۳، ص ۲۲۳ و ۲۲۸ و ۲۸۱ الی ۳۰۰ و ۳۵۲؛ روح مجرّد، ص ۶۷۶.

۳- رجوع شود به مطلع انوار، ج ۳، ص ۳۱۳.

می‌گویند: «فلان عالم تعلم حکمت را حرام کرده!» شما حتی در فروع حق تقلید از او را ندارید، چطور در اصول اعتقادی از او متابعت می‌نمایید؟! و مگر با حرف این و آن انسان می‌تواند از مکتب حق و مرام خود دست بردارد، و صرفاً به جهت موقعیت یک فرد - گرچه کاذب و غیر واقعی - بدون تفحص و تأمل تام به طرفی متمایل گردد؟! مگر وجهه ظاهر و تشوئن به بعضی از شئونات - هرچه می‌خواهد باشد - حجیت اتباع از مقابل حق را تمام می‌نماید، و انسان را در برابر سؤال و جواب در پیشگاه عدل الهی معذور می‌دارد؟!^۱

در آیه شریفه، گرچه اطاعت از والدین در مرتبه‌ی اعلای از اهمیّت و التزام مطرح شده، ولی متابعت آنها را در قبال حق، صریحاً مطرود و محکوم نموده است:

﴿وَإِنْ جَاهِدَاكَ لِتُشْرِكَ بِي مَا لَيْسَ لَكَ بِهِ عِلْمٌ فَلَا تُطِعَهُمَا﴾^۲ تا چه رسد به دیگران!^۳

۱- سوره العنکبوت (۲۹) قسمتی از آیه ۸. ترجمه از *الله شناسی*، ج ۱، ص ۳۲۵.

«و اگر پدر و مادر با تو - ای انسان! - سخت بگیرند که به من - که خدای تو هستم - شرک بیاوری آن‌گونه شرکی که مبدأ و اساس علمی و یقینی ندارد، نبایستی از آنها اطاعت کنی!»

۲- جهت اطلاع بیشتر پیرامون فراگیری حکمت و فلسفه رجوع شود به *الله شناسی*، ج ۳، ص ۳۴۹ و ۳۵۳؛ *نور ملکوت قرآن*، ج ۲، ص ۲۱۳ و ۲۲۷ و ۲۳۶؛ *نگرشی بر مقاله قبض و بسط تنوریک شریعت*، ص ۲۵؛ *روح مجرّد*، ص ۱۰۶؛ *مطلع انوار*، ج ۵، ص ۸۴؛ *اسرار ملکوت*، ج ۲، ص ۱۱۴. (محقق)

آشنایی با آیه الله انصاری و حضرت حدّاد،
رضوان الله علیهما

آشنایی علامه طهرانی با آیه الله انصاری و برقراری مراسلات با ایشان

باری، در دو سه سال آخر اقامت علامه طهرانی در نجف، مرحوم رضوان جایگاه، آیه الحق و یقین، و سندالعرفان و ترجمان القرآن المبین، آیه الله العظمی، آقای حاج شیخ محمد جواد انصاری همدانی - رضوان الله علیه - برای زیارت عتبات عالیات به نجف مشرف می شوند، و باب مراوده و مودت و ارادت بین ایشان و علامه طهرانی مفتوح می گردد؛ و مرحوم حاج شیخ عباس قوچانی توصیه می نمایند که از این به بعد به دستورات مرحوم انصاری توجه و اهتمام ورزند. و این ارتباط تا ملاقات با حضرت حداد - رضوان الله علیه - ادامه می یابد، و دائماً مراسلات بین آن دو برقرار می بود.

مرحوم انصاری در این نامه ها، دستورات سلوکی را مرتباً گوشزد می نمود. اعراض از دنیا و توجه به نفس و ضنّت بر عمر و اوقات، و احتراز از مجالست با علمای سوء و اهل هوی، و عدم ورود در مجالس پر هیاهو، از دستورات اکیده ایشان در این مدت بود.^۱

مراوده و مصاحبت علامه طهرانی با بزرگان و متشخصین طائفة عرفان و سلوک الی الله که جامع طریقین ظاهر و باطن و متوغل در جهتین شریعت و طریقت بودند،

۱- رجوع شود به *مطلع انوار*، ج ۲، ص ۳۲۸، ذیل احوالات آیه الله انصاری.

همچون علامه طباطبایی فیلسوف و حکیم علی‌الإطلاق و عارف واصل، و مرحوم آیه الله حاج سیّد جمال‌الدین موسوی گلپایگانی، و مرحوم آیه الله حاج شیخ محمد جواد انصاری، و مرحوم آیه الله آقای سیّد عبدالهادی شیرازی، و مرحوم آیه الله حاج شیخ عبّاس هاتف قوچانی، و همچنین با بعضی دیگر از شاگردان مرحوم قاضی از یک طرف؛ و حشر و نشر با اساتید برجسته حوزوی در همه فنون و با همه انظار و آراء گوناگون، موجب تحقّق و تبلور جامعیتی در ادراک و بصیرت به مغزی و اساس تشریح و منهاج و ممشای حضرات معصومین صلوات الله علیهم أجمعین از طرف دیگر گردید؛ جامعیتی که بر محوریت عرفان حقّ و یقین به حقّ و نفس‌الامر، به تمام معنی‌الکلمه، و عمل به آن در هر شرائط، بدون هیچ‌گونه تسامح و مجامله متأثر از کثرات ضالّه و مضلّه و مصلحت‌اندیشی‌های ناصواب دور می‌زند.

توفیق اتّصال و فیض حضور حضرت آیه الحقّ و العرفان، حاج سیّد هاشم موسوی حدّاد، رضوان الله علیه

سرانجام پس از هفت سال توطن در نجف و اشتغال به تربیت و تهذیب و وصول به اعلیٰ مدارج علمی و دروس حوزوی و اخذ اجازات از اساتید فنّ، خداوند متعال توفیق اتّصال و فیض حضور مبرزترین شاگرد عرفانی مرحوم قاضی، عارف کامل و سالک واصل، سند العرفاء الرّبّانیین و قدوة الأولیاء الإلهیّین، نادره عرصه توحید و فاتح قلل عماء و تجرید، حضرت آیه الحقّ و العرفان، حاج سیّد هاشم موسوی حدّاد - رضوان الله علیه - را به ایشان عنایت فرمود.^۱

۱- روح مجرّد، ص ۱۲:

«چون ما در نجف بودیم و به درس و مباحثه مشغول، لهذا برای زیارت مرقد مطهر حضرت سیّدالشهدا علیه السّلام فقط در بعضی از لیالی جمعه و یا بعضی از مواقع زیارتی بود که به کربلا می‌آمدیم و همان شب و یا فردای آن روز بر می‌گشتیم؛ و دیگر مجالی برای پی جویی و ملاقات آقای حدّاد نبود.

این مدّت قریب هفت سال به طول انجامید؛ تا روزی در صحن مطهر، یکی از تلامذه مرحوم قاضی ←

﴿ به نام علامه لاهیجی انصاری که برای زیارت مشرّف شده بود، با حضرت آیه الله حاج شیخ عبّاس در وسط صحن ملاقات کرده و دیده‌بوسی کردند - و من هم در آن وقت در معیت ایشان بودم - در ضمن احوال‌پرسی‌ها و مکالمات، از حضرت آقای سیّد هاشم نام برد و احوال‌پرسی نمود، و در میان سخنان خود گفت:

مرحوم قاضی خیلی به ایشان عنایت داشت، و او را به رفقای سلوکی معرفی نمی‌کرد، و بر حال او صنّت داشت که مبدا رفقا مزاحم او شوند. او تنها شاگردی است که در زمان حیات مرحوم قاضی موت اختیاری داشته است؛ بعضی اوقات ساعات موت او تا پنج و شش ساعت طول می‌کشید.

و مرحوم قاضی می‌فرمود: "سیّد هاشم در توحید مانند سنی‌ها که در سنی‌گری تعصّب دارند، او در توحید ذات حقّ متعصّب است؛ و چنان توحید را ذوق کرده و مسّ نموده است که محال است چیزی بتواند در آن خلل وارد سازد."

از این مکالمه و گفتگو مدّتی مدید نگذشت تا زیارتی حضرت اباعبدالله علیه السلام پیش آمد و آن زیارتی نیمه شعبان سنه ۱۳۷۶ هجریه قمریه بود که حقیر را توفیق زیارت حاصل و به کربلا مشرّف شدم؛ و در آن سفر توفیق زیارت و دست‌بوسی حضرت آقای حاج سیّد هاشم را پیدا کردم و تا بیست و هشت سال تمام که ایشان از دار فانی رحلت نمودند، یعنی در سنه ۱۴۰۴، روابط و صمیمیت و ارادت به نحو اکمل و اتم برقرار بود. و تا این زمان که هشت سال از ارتحال ایشان می‌گذرد، پیوسته یادشان و ذکرشان به مراتب بیشتر از پدر در افق خاطره مجسم است. رَحْمَةُ اللهِ عَلَيْهِ وَرَحْمَةُ وَسِعَةٌ. الحدّادُ و ما أدراكُ ما الحدّادُ؟!

این مرد به قدری عظیم و پر مایه بود که لفظ عظمت برای وی کوتاه است؛ به قدری وسیع و واسع بود که عبارت وسعت را در آنجا راه نیست؛ به قدری متوغّل در توحید و مندکّ در ذات حقّ متعال بود که آنچه بگوییم و بنویسیم فقط اسمی است و رسمی؛ و او از تعین خارج، و از اسم و رسم بیرون بود.

آری، سیّد هاشم حدّاد که حقّاً و واقعاً روحی فداه، مردی بود که دست کوتاه ما به دامان بلند او نرسید؛ و در این مدّت مدید در مسافرت‌های همه ساله که یک بار و بعضی اوقات دو بار اتفاق می‌افتاد و دو الی سه ماه طول می‌کشید، و غالباً هم بنده در کربلا بودم و در منزل ایشان وارد بودم و جزو اطفال و بچه‌های ایشان به حساب می‌آمدم، ولی معذک او رفت و ما هنوز خیره و شرمنده و سر به زیر در برابر آن علوّ و آن مقام و آن جلالت سرافکنده مانده‌ایم.

ایشان قابل توصیف نیست. من چه گویم درباره کسی که به وصف در نمی‌آید؛ نه تنها لا یوصّف بود، بلکه لا یدرک و لا یوصّف بود؛ نه آنکه یدرک و لا یوصّف بود. »

این مرد، دیگر با سائر از اولیاء و مقربین تفاوت داشت. او دُرّ یگانه‌ای بود در کنج عزلت و انزوا، گوهر تابناکی در بوته نسیان و اجمال، اکسیری که مس وجود را مبدّل به زر سرخ نموده، و ذرّه بی مقدار را به چشمه خورشید جهان تاب می‌رسانید. او چیز دیگری بود. قوی‌ترین تلمیذ سلوکی و عرفانی نادره دهر، مرحوم سیّد علی قاضی؛ سالک واصل عارف، فانی فی الله و باقی بامر الله، جهانی در مثال یک قالب و دنیایی در کالبد یک تعین، حائز جمیع مراتب ملک و ملکوت، جامع کلیّه عوالم ناسوت و جبروت و لاهوت. از اینجا دیگر سیّد محمّد حسین آن شخص سابق نیست؛ او به جهانی دیگر راه یافته و چشمانش به افق دیگری باز شده است.

بینش عمیق علامه طهرانی نسبت به موقعیت و مرتبه اساتید خود

موقعیت و منزلت مرحوم حدّاد را با وجود ادراک مرحوم علامه طهرانی اعظام از اولیا و فحول از اکابر عرفا، می‌توان از عبارت ایشان در کتاب نفیس روح مجرّد استنباط نمود. ایشان در صفحه ۲۹، از ملاقات و شرف حضور خود با مرحوم حدّاد چنین یاد می‌نمایند:

چقدر مناسب حال من سرگشته خسته رنج دیده بود در سالیان متمادی با وصول به این کانون حیات و مرکز عشق حضرت سرمدی، این غزل خواجه حافظ، رضوان الله علیه:

هر چند پیر و خسته دل و ناتوان شدم هر گه که یاد روی تو کردم جوان شدم^۱

این مسأله بیانگر بینش عمیق ایشان نسبت به موقعیت و مرتبه وجودی هر کس، در عین علو مقام و مجد و عظمت و تعالی روحی آنان است؛ و بر این اساس، کیفیت و نحوه ارتباط سلوکی و مرتبه اطاعت از آن فرد را مترتب می‌نمودند. ایشان مرحوم آقا شیخ عباس قوچانی را به فردی دور از هوی و صادق توصیف می‌نمودند؛

۱- دیوان حافظ، طبع پڑمان، غزل ۳۳۵.

و تعبیر ایشان از مرحوم علامه طباطبایی و مرحوم آیه الله انصاری - آخرین استاد سلوکی ایشان در مدت اقامت در نجف اشرف - گذشت.

جالب توجه اینکه علامه طهرانی در عین اعتقاد وثیق به مرحوم انصاری با آن علو مقام و رفعت شأن، همواره با تأمل و دقت در دستورات و امور مربوط به ایشان می‌نگریستند؛ و چه بسا در بعضی از موارد، رعایت احتیاط را به عنوان اقرب طرق از نظر دور نمی‌داشتند.^۱

اما قضیه در مورد مرحوم حدّاد طور دیگری بود. مرتبه و منزلت مرحوم حدّاد در نگرش علامه طهرانی به نحوی بود که اصلاً وجودی برای خود در قبال حضور او، و مجالی در مضممار سنجش مبانی خود در اوامر و نواهی او نمی‌یافتند. بارها می‌فرمود: «من در مقابل حدّاد صفرم!»

شدت ارادت به مرحوم حدّاد را می‌توان از نامه‌ای که به دوستان

می‌نویسند به دست آورد

علامه طهرانی که گمشده خود را در وجود حضرت حدّاد - رضوان الله علیه - یافت، و ظهور مراتب اسماء و صفات و ذات حضرت احدیت را جلوه‌ای سواى سایر مظاهر و جلوات کمال او دید، با تمامی شراشر وجود مطیع و منقادش گشت و دریچه دل بر غیر او بیست، و بر لوح دلش جز الف قامت او نقش نیست. وجودش همه طلب بود و تمنی، ذکرش دائماً یاد او و ذکرش پیوسته سودای او.^۲ در مطلع نامه‌ای که برای یکی از دوستانش می‌نویسد، استاد و مراد خود را چنین می‌ستاید:

۱- جهت اطلاع بیشتر پیرامون این مطلب رجوع شود به *مطلع انوار*، ج ۲، ص ۱۶۶ تحت عنوان «محضر آیه الله انصاری، مقدمه برای وصول به حضرت حدّاد بوده است». (محقق)

۲- رجوع شود به *روح مجرّد*، ص ۱۳۴.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

﴿لَهُ الْحَمْدُ فِي الْأُولَىٰ وَالْآخِرَةِ وَلَهُ الْحُكْمُ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ﴾^۱

سلام‌های پیاپی و درود پی‌درپی و تحیات وافره و ادعیه خالصه بر آستان حضرت محبوب باد، که افق مقدّس عالم دل را مکان خود فرمود، و با ولایت تامّه خود متصرّف در کون و مکان گردید.

امروز شاه انجمن دلبران یکی است

دلبر^۲ همیشه دل بر آن یکی است^۳

نیکو رقیمة مبارکه، زیارت و حقّاً مطالب حقّه‌ای است که خداوند بر زبان و دل شما جاری ساخته است، نه مبالغه و اغراق؛ گرچه باید گفت: تازه این تمجید و تحسین در حدود فکر ما است، نه رسا به قامت او؛ و این اندیشه در ظرف تعقل ما، نه محیط بر بحر فضل او. آب دریا را به پیمانہ پیمودن غلط است، و امواج بادهای تند را با غربال محدود نمودن و با دستار مقید کردن نه صحیح.

۱- سوره القصص (۲۸) ذیل آیه ۷۰. ترجمه از نور ملکوت قرآن، ج ۲، ص ۳۲۵:

«حمد و سپاس اختصاص به حضرت او دارد، چه در نشئه اولین و چه در نشئه آخرین، و حکم نیز اختصاص به او دارد؛ و همگی شما بازگشتتان به سوی اوست.»

۲- (گرچه جز او هیچ نیست)

۳- توحید علمی و عینی، ص ۳۰۷:

«امروز شاه انجمن دلبران یکی است
من بهر آن یکی، دو جهان داده‌ام به باد
سودائیان عالم پندار را بگو
خلقی زبان به دعوی عشقش گشاده‌اند
حافظ بر آستانه دولت نهاده سر
این غزل در دیوان حافظ شیرازی، قطع بغلی که به خطّ جواد شریفی، و به سرمایه شرکت تضامنی محمد حسن علمی و شرکای او به طبع رسیده است در ص ۵۳ می‌باشد؛ و در بسیاری از نسخ دیگر حافظ نیست.»

وَأَنَّ قَمِيصًا خَيْطٌ مِّنْ نَّسِجِ تِسْعَةِ عَشْرِينَ حَرْفًا عَنِ مَعَالِيهِ قَاصِرٌ^۱
باری، هزار بار شکر که گرچه نه درخور خریداران اویم، چون نه ثمنی در
دست و نه مثنی محدود، لکن در زمره به عرصه درآمدگان بازار او و زمره
مشتاقان جمال و والهان حریم درگه او.
به هر طرف که نگه می‌کنم تو در نظری

چراکه بهر تو جز دیده جایگاهی نیست^۲ و^۳

باری، بحث و گفتگوی در این زمینه را به مطالعه و غور در کتاب روح مجرد
ارجاع می‌دهیم، و به باقی سیر در حیات علامه طهرانی می‌پردازیم.

۱- ترجمه از محقق: «به درستی که قبای معانی با تمام رسایی و دلالت خود، از تادیه کمالات و ارزش‌های والای تو عاجز است.»

۲- مطلع انوار، ج ۱، ص ۳۴۰.

۳- جهت اطلاع بیشتر بر نامه‌ها و مکتوبات و مراسلات بین مرحوم علامه - رضوان الله علیه - و اصداقا و دوستان و بستگان ایشان رجوع شود به مطلع انوار، ج ۱، فصل سوم. (محقق)

بازگشت به وطن به امر استاد

بازگشت به ایران به دستور استاد

مرحوم حدّاد به علامه طهرانی دستور مراجعت به ایران و رجوع به حضرت آیه الله انصاری را می‌دهند؛^۱ و ایشان بدون لحظه‌ای درنگ و تأمل، دستور استاد را اطاعت، و به اتفاق عائله رهسپار ایران می‌گردند؛ و در تحت تربیت و افادات مرحوم انصاری به اقامه جماعت در مسجد قائم در طهران، و وعظ و ارشاد و برقراری جلسات هفتگی سیار می‌پردازند.

علامه طهرانی هر دو ماه یک بار، جهت زیارت مرحوم انصاری - رضوان الله علیه - به همدان می‌رفتند و چند روزی از محضرش مستفید می‌گشتند، تا اینکه پس از چهار سال از هجرت به ایران، مرحوم انصاری به واسطه سکتة مغزی دار فانی را وداع گفته و روح مطهرش به عالم قدس طیران نمود. با ارتحال ایشان، علامه طهرانی مستقیماً در خدمت مرحوم حدّاد، قیام به طاعت و انقیاد مطلق و اخذ دستورات و اذکار و اوراد نمود.^۲

اساس فعّالیت علامه در مسجد، تبیین معارف بدون مصلحت‌اندیشی‌های

متعارف بود

علامه طهرانی محور اساسی و اصلی افادات و ارشاد خود را بر تبیین معارف

۱- رجوع شود به روح مجرد، ص ۳۶.

۲- رجوع شود به همان مصدر، ص ۴۰.

حقّه، به دور از هر گونه شائبه کثرت و مجامله کاری‌های متعارف و دخالت اهوئیّه مغویه قرار داد، و چه بسا معارضاتی با دیگران پیدا می نمود.

در احتراز از ورود در مهالک نفس و شباک ابلیس نهایت اهتمام را می ورزید. از میان افراد، مستعدینشان - خصوصاً جوانان - را در زمره رفقای سلوکی درمی آورد و به تربیت آنان همّت می گماشت. بر خلاف سایر مساجد، مسئولیت و عظم و خطابه را غالباً خود عهده دار می شد. شب‌های سه‌شنبه، جلسه قرائت و تفسیر قرآن در مسجد قائم مستمر بود.

در جلسات روز جمعه، سخنان حول مسائل اخلاقی و اجتماعی و لزوم نگرشی مجدد در حوزه‌های مختلف اندیشه اسلامی و ایجاد حکومت عدل و نظام اسلامی و دمیدن روح حیات و زندگی در کالبد بی جان ملت اسلام، دور می زد. جلسات ایشان موحی و بیدار کننده بود. هر کس یک مرتبه در این جلسات شرکت می نمود کارش تمام، و در حوزه فعالیت مکتبی ایشان وارد می شد.

در وقت اذان ظهر و مغرب به اقامه جماعت می پرداخت، خواه کسی حضور داشت یا نداشت. هیچ‌گاه دیده نشد رعایت حال مأمومین و ارادتمندان و به طور کلی مخلوق را بر رضای خالق ترجیح دهد.^۱

روزی از علامه طهرانی سؤال شد:

آیا عزیمت به ایران به جهت دستگیری و ارشاد سالکین راه خدا و تربیت نفوس مستعدّه بوده است؟ و آیا این سفر هیچ ثمره و ذخیره برای خود شما نداشته است؟

ایشان فرمودند:

دستورات اولیای الهی در مرحله اول در راستای مصلحت خود انسان است، گرچه نفع و خیری هم به دیگران برسد و آنها هم متمتع و بهره‌مند گردند.

۱- رجوع شود به *وظیفه فرد مسلمان*، ص ۳۹ و ۴۳ و ۶۹ و ۷۷.

تحمل مصائب و سختی‌ها در اداره مسجد به امر استاد

پس از چند سال مرحوم انصاری به رحمت خدا می‌رود، و علامه طهرانی بالکلیه در تحت اوامر و دستورات سلوکی، اجتماعی و اخلاقی مرحوم حداد قرار می‌گیرند؛ و در اجرای منویات حضرت استاد، عهده‌دار تمشیت امور مسجد قائم می‌شوند.

در بیان احکام شرع و تبیین مَرِّ حَقِّ هیچ ملاحظه‌ای در ضمیر او نمی‌گنجید و مصداق تامَّ ﴿وَلَا يَخَافُونَ لَوْمَةَ لَائِمٍ﴾^۱ بود. گویی وجود متنزل مولی الموالی امیرالمؤمنین علیه السَّلام است که اینک در برابر، به اجرای احکام الهی قیام نموده است. و با بسیاری از جریانات که معتقد بودند: «در بسیاری از موارد انسان باید مصلحت وقت را بر رضای الهی ترجیح دهد»، به ستیز برمی‌خاستند؛ و لهذا از همان ابتدا با مشکلات عدیده و کارشکنی‌های مخرب متصدیان مسجد مواجه شده و پیوسته با متصدیان امور در کشمکش و مرافعه بسر می‌بردند. بارها از طرف دیگران و سایر متصدیان مورد طعن و قدح واقع گردیده که فلانی با مریدان همراهی و مساعدت نمی‌نماید؛ چنانچه در وقت اقامت در نجف اشرف نیز بر همین طریق و منهاج اکیداً ابرام می‌ورزیدند. و چون سیر و سلوکی مستقیم - خلاف منهج رایج - و طرز فکری همراه و همگام با مَشی تکاملی خود داشتند، دائماً از این موضوع در رنج و تعب بوده، و جام‌های سموم و جرعه‌های زهرآگین این تصادم و تعارض را یکی پس از دیگری سرکشیده و می‌نوشیدند.^۲ بارها می‌شد که از استاد خویش اجازه رها نمودن مسجد و ترک تصدّی این امور را می‌نمودند، و هر بار با پاسخ منفی ایشان روبرو می‌شدند. جدّیت و اهتمام به تربیت جوانان مستعد و مردان راه خدا

۱- سوره المائدة (۵) قسمتی از آیه ۵۴. ترجمه از *الله شناسی*، ج ۱، ص ۳۵۱:

«و از ملامت هیچ ملامت کننده‌ای در خوف و هراس نیستند.»

۲- رجوع شود به *نور ملکوت قرآن*، ج ۱ ص ۷۱؛ *روح مجرّد*، ص ۵۸۵.

به اندازه‌ای در ایشان قوی بود که تمام این مصائب و ناملایمات را به جان خریدار می‌شدند تا دل سوخته‌ای را به راه و دل شکسته‌ای را به سامان آورند.

روزی می‌فرمودند:

قسم به خداوند یکتا! در تمام مدّت بیست و دو سالی که در طهران بودم، یک ساعتش را به اختیار و میل خود نگذراندم! و اگر دستور استاد نبود، امکان مراجعت به ایران و سکونت در طهران و تصدّی این امور برای من مستحیل بود.^۱

گاهی می‌فرمودند:

من بین خود و خدا مسائلی در رابطه با این مشکلات و مطالبی که بر من آمده است دارم که تا به حال به احدی نگفتم و جز خداوند کسی از آن اطلاع ندارد.

روزها می‌شد که در وسط زمستان سرد و زمین پر برف و یخبندان عجیب و غریب آن موقع طهران، به جهت ضیق مالی و نبود امکانات، پیاده از منزل خود واقع در خیابان آهنگ به مسجد قائم - با فاصله‌ای در حدود یک فرسخ - می‌رفتند و مراجعت می‌نمودند؛ و باز برای نماز مغرب و عشاء با پای پیاده حرکت می‌کردند و پیاده برمی‌گشتند؛ و این در حالی بود که به کسالت رماتیسم مفصلی مبتلا بودند و می‌فرمودند:

شب‌ها به واسطه این رفت و آمد از شدّت درد تا صبح نمی‌خوابیدم، و پایم را روی منقل کرسی می‌گذاردم تا گرم شود و از درد و الم آن کاسته گردد.

این قدرت روحی و اهتمام به امثال امر استاد بود که با وجودی که حتی برای یک لحظه راضی به تقبل و تعهد این مسئولیت نبودند، این‌طور متعهدانه عمل می‌نمودند! و نسبت به ادای تکلیف و اطاعت از دستور استاد در حدّ ما لایطاق قیام می‌فرمودند!

۱- رجوع شود به روح مجرّد، ص ۳۸.

اصول تربیتی و سیره عملی علامه طهرانی،
رضوان الله علیه

کیفیت هدایت و ارشاد عامه مردم

به طور کلی اساس ارشادات و ممشای تربیتی علامه طهرانی بر سه محور قرار داشت:

محور اول: عامه مردم از هر طبقه و صنف، که حضرت علامه طهرانی با شرکت در مسجد قائم و ایراد بیانات اخلاقی، اجتماعی، سیاسی و غیره در روزهای ماه مبارک رمضان و شب‌های سه‌شنبه و اعیاد و وفیات مباشرتاً عهده‌دار آن بودند، و عامه را از آن منتفع می‌نمودند. بسیاری از کتاب‌های مؤلفه ایشان، ثمرات آن دوران از وعظ و ارشاد و منابر مسجد قائم می‌باشد. اغلب سخنرانی‌های مذهبی را در مناسبت‌های مختلفه، خود متقبل می‌شدند و کمتر از دیگر وعظ در این زمینه دعوت می‌شد. و سال‌ها در شب‌های سه‌شنبه، پس از قرائت قرآن، به تفسیر کتاب مبین می‌پرداختند. و چند سالی هم به شرح و بیان احادیث معراجیه از جلد هفدهم بحار^۱ اشتغال داشتند. و در سال‌های آخر اقامت در طهران اغلب، ابحاث امامت و توحید را مطرح می‌نمودند.

بیانات اخلاقی و سیره عملی علامه موجب گرایش افراد به ایشان می‌گشت
مرحوم علامه طهرانی به طور کلی محور ارشادی خود را بر دستگیری از عامه

۱- بحار الأنوار، ج ۷۴، ص ۲۱.

مردم از جمیع طبقات تحصیل کرده، عالم و عامی، دانشگاهی و غیره قرار داده بودند. یکی از طبقاتی که به واسطه حسن سلوک و برجستگی سیرت و آداب مجذوب ایشان گردیده بودند، پزشکان و اطباء، خصوصاً در مشهد مقدس بودند. رفتار اسلامی و خلق کریم و بیانات شیرین و مطابق با مقام و درخور ادراک و بینش آنان، و به طور کلی مشاهده آثار و صفات اولیاء الله از وجود مبارک ایشان، آنان را به صوب جَلوات روحی و معنوی ایشان سوق می داد. تواضع و عمل به دستورات پزشکان، بدون هیچ گونه اعتراض و کلامی، و تفویض اختیار معالجات و تداوی - با توجه به موقعیت اجتماعی شاخص و بارزشان - عمیقاً آنها را تحت تأثیر قرار می داد، به طوری که در هر بخشی و طبقه ای که بودند، عده زیادی از متصدیان آنجا - از هر صنف و گروهی - مجذوب ایشان می گردیدند؛ و جالب اینکه، دیگر رها نمی کردند و پیوسته جويا و مستفسر و پی گیر می شدند.

مخالفت و امتناع علامه طهرانی با اعزام به خارج جهت مداوا

در تمام کسالت های مختلف، از سنگ صفرا، دیسک کمر، پارگی شبکیه و عمل جراحی، سکتة قلبی و غیره، ابدأ و ابدأ یک کلام از ایشان مبنی بر میل رفتن به خارج و انجام مداوا در حکومت های کفر شنیده نشد، و به شدت این موضوع را مطرود و محکوم می نمودند.

در جریان کسالت انسداد سنگ صفرا، با وجود سفارشات و تأکیدهای فراوان مبنی بر رفتن به خارج و با وجود همه گونه امکانات سفر، ایشان رو به اطبای معالج نموده و فرمودند:

من چگونه به خارج بروم، و از مملکت اسلامی به ممالک کفر و الحاد و دشمن قسم خورده اسلام پناه ببرم؟! آیا این ننگ نیست که بگویند: «یک عالم شیعی با وجود اطبای حاذق و مسلمان و نمازخوان، از مملکت اسلام

بیرون آمده و خود را در اختیار یک مشت پزشک شراب‌خوار همه‌کاره از خدا بی‌خبر در مملکت کفر قرار داده است؟! این ننگ اسلام است! ننگ تشیع است! اسلام عزیز است! منیع است! و این کارها مخالف با عزت اسلام است. من اگر چه از دنیا بروم، تن به این ذلت و نکبت نخواهم داد!^۱ هنگام کسالت، با وجود اصرار شدید اطبّا بر آمدن به منزل، خود به مطبّ آنان مراجعه می‌نمودند.

حال ببینید این عمل و کردار، چه تأثیری در آن طیف از اطبّا به وجود می‌آورد و چگونه آنان را منقلب می‌نماید، و آنها را با چه پدیده‌ای روبرو می‌سازد! پدیده‌ای که شاید کمتر با آن برخورد داشته‌اند. آیا این عمل، ارشاد به حقّ و حقیقت و اسلام و روح دین و سنّت پیامبر و سیره ائمه هدی علیهم السّلام و توجّه به عوالم بالا و انسانیت و شرف و عزّت نیست؟!

نکته بسیار قابل توجّه و فوق‌العاده مهمّ در اینجا، این است که:

تمام این مسائل و تمکین در برابر تقدیر الهی و سپردن امور به دست اطبّا و مَهْره فنّ، در حالی است که ایشان به عنوان یک سالک واصل و عارف کامل، مظهر جمیع اسماء و صفات الهیه بوده؛ و اهل فنّ مَطَّلَعند: کسی که به این مرحله برسد، دیگر مسأله‌ای برای او مجهول و کاری برای او غیر مقدور نخواهد بود. و در بیان بزرگ‌ترین اعجاز از برای ایشان همین بس که برخورد ایشان با این امور به نحوی بود که گویا به هیچ‌وجه از کمّ و کیف مطلب، و از ضرر و صلاح کار اطلاعی ندارند؛ و چنان تسلیم در برابر مشیّت حضرت حقّ بودند که گویا راهی جز این و طریقی سوای این مسیر، معین و مشخص نگریده است.

روزی یکی از اطبّای معروف و متخصص در جراحی مغز و اعصاب در مشهد، به نام آقای دکتر حاج علی‌رضا بیرجندی - سلّمه الله تعالی - که از دوستان و رفقای

۱- رجوع شود به روح مجرّد، ص ۲۱۱ تعلیقه.

صمیمی ما می‌باشند، به ایشان اظهار می‌داشتند:

من مریضی حرف‌شنوتر از شما تا به حال ندیده‌ام!

آری، این چنین بود سیره و دیدن ایشان در برابر خواست و مشیت پروردگار و تنظیم امور بر وفق نظام احسن، به طوری که ابداً ذره‌ای از این منهاج و مسیر تخطی و تجاوز نمی‌نمودند، و همین امر موجب جلب و جذب افراد به ایشان گردیده بود. صحبت در این زمینه بسیار است و این مختصر را مجال بیش از این نمی‌باشد.

تربیت شاگردان سلوکی و نفوس مستعدّه

محور دوم: تربیت شاگردان سلوکی و حرکت نفوس مستعدّه، إلی الله و إلی لقائه می‌باشد. ایشان در طول مدّت بیست و دو سال توطن در طهران و بیش از شانزده سال اقامت در ارض اقدس مشهد رضوی، با بیانات عرفانی و توحیدی و کلمات حکمت‌آمیز خود، نفوس بسیاری از دل‌باختگان سُبُل سلام، و قلوب کثیری از مستعدّین حرکت إلی الله، و مهاجرین به خدا و رسول را مجذوب این مرام و مکتب نمودند. و با تربیت عملی و دستورات سلوکی و تشکیل مجالس ذکر و انس، آتش شوق را در سینه محبّین و سالکان طریق محبوب، مشتعل می‌نمودند.

تربیت طلاب و دانشجویان علوم اسلامی

محور سوم: تربیت طلاب و دانشجویان علوم اسلامی بر اساس اصول موضوعه و مبانی متّخذّه از فقه اهل بیت عصمت و طهارت سلام الله علیهم أجمعین بود - فقه به معنی عام - بدون هیچ‌گونه شائبه‌ای از دخالت وهم و تخیل، و به دور از هر گونه دخل و تصرف، و مبرّی از هر آفت و بلیّه.

ایشان معتقد بودند:

باید طلبه را بر اساس سنن قطعیه و سیره مأثوره و متّخذّه از متن احادیث و

روایات وارده از ائمه علیهم السّلام تربیت نمود. و تمام آراء و اهواء باطله و ضالّه و مُضلّه را بائی نحو کان و به هر طریق و در هر ظرف و تعین، باید به دور انداخته، و فقط و فقط چشم و عقل را به منهج راستین و صراط مستقیم و ممشای قویم آن حضرات دوخته و به کار انداخت.

و در این زمینه موفق به تربیت و تعلیم عدّه کثیری از طلاب و فضلا بر همین نهج مذکور و طریق معهود گردیدند، که هر کدام از آنان زمینه‌ای مستعدّ برای هدایت خلق سرگردان، و چراغ پرتو افشانی برای دستگیری در ظلمات و بوادی هائله می‌باشند؛ و با استمداد از توفیقات الهی در آینده‌ای نزدیک مصداق کلام امام صادق علیه السّلام: «**أنتم والله نور الله في ظلمات الأرض**»^۱ خواهند گردید؛ ان‌شاءالله.

مرحوم علامه طهرانی در این قسمت و در این محور سعی بلیغی نمودند، و غالب از امور مصروفه خود را به این امر مهمّ و حیاتی اختصاص می‌دادند؛ و همچنان‌که خود بارها و بارها می‌فرمودند:

مشکل اصلی جامعه، عدم وجود علمای عامل و فقهای بصیر به مکتب اهل بیت علیهم السّلام، و وارد به مرام و ممشای ائمه معصومین علیهم السّلام است.

و آن‌قدر در تحقّق این مسأله ابرام و اصرار می‌ورزیدند که می‌توان گفت: این محور، اساسی‌ترین مقطع از مقاطع حیات علمی و اجتماعی ایشان را به وجود آورده بود.^۲ در مجالس عمومی در حالی‌که از اصناف و طبقات مختلف مردم - اعمّ از کسبه و مهندسین و پزشکان - حضور داشتند، علناً از طلاب و فضلا به عظمت یاد می‌نمودند، و وجهه آنان را به رخ دیگران می‌کشیدند و با جلال و کرامت از آنان تجلیل به عمل می‌آوردند.

۱- در *بحار الأنوار*، ج ۲، ص ۴۳ با عبارت: «نورٌ في ظلمات الأرض» آمده؛ ولیکن در *موسوعة المصطفی و العترة*، ج ۸، ص ۴۴۵ بعینه وارد است. (محقق)

۲- رجوع شود به *نور ملکوت قرآن*، ج ۲، ص ۲۸۲ الی ۳۲۹.

ایشان در طول سال در دو نوبت (روز نیمه شعبان و روز عید غدیر) طلاب جوان و درس خوانده‌ای را که آمادگی تلبّس به لباس نبی اکرم صلی الله علیه و آله و سلّم و زوی علم و معرفت را داشتند، معّم می نمودند؛ و خودشان یک ساعت در ترویج و اهتمام به این امر حیاتی سخنرانی می نمودند، و دسائس استعمار و حیّیل و نقشه‌های شوم آنان را برای از بین بردن این طیف و برانداختن این لباس و اضمحلال اهل علم و معرفت، بازگو می نمودند.

و در بعضی از ایّام با وجود کسالت مزاج و ناراحتی قلبی و پرهیز جدی اطّبا از شرکت در مجالس عمومی، در این مجالس شرکت می نمودند، و در ضرورت تربیت طلاب علوم دینی و پرورش جوانان فاضل و عالم و عامل به مبانی اهل بیت علیهم السّلام به سخنرانی می پرداختند، و خود را به تعب و مشقّت و ازدیاد کسالت می انداختند و دلسوزانه، همچون پدری مهربان و فداکار، از این خطر مهیب که از هر طرف جامعه اسلامی ما را مورد تهدید قرار داده است، یاد می نمودند.

ضرورت فراگیری تفسیر قرآن و حکمت متعالیه و عرفان نظری

مرحوم علامه طهرانی فقه اسلام و درایت در مکتب اهل بیت علیهم السّلام را منحصر در فراگیری اصول مصطلح و فقه کلاسیک و رجال و درایه معهود نمی دانستند؛ بلکه تعلّم و تدرّس جدی حکمت متعالیه و عرفان نظری و تفسیر قرآن مبین، و اطّلاعات وسیع و جامع از تاریخ اهل بیت عصمت سلام الله علیهم، و احاطه بر فقه عامّه و نظرات مخالف با خاصّه، و اطّلاع از مسائل متداوله روز را در تحقّق این مهمّ دخیل، بلکه ضروری می دانستند، و همگان را بدان سو سوق می دادند.^۱

۱- رجوع شود به *الله شناسی*، ج ۳، ص ۲۸۰؛ *روح مجتهد*، ص ۱۰۶؛ *ولایت فقیه*، ج ۳، ص ۴۵؛ *رساله بدیعه*، ص ۱۵۹ الی ۱۸۶؛ *نور ملکوت قرآن*، ج ۲، ص ۳۲۱؛ ج ۴، ص ۵۵؛ *اسرار ملکوت*، ج ۲، ص ۳۹۴.

همان‌طور که استنباط احکام فقهی بدون اطلاع از ظرف حکم و شرائط فتوادر زمان صدور، و استقصای تام در احوال حکم و حدود و ثغور موضوع امکان ندارد، بی اطلاعی از حقایق تفسیری قرآن مجید و عدم بصیرت در روایات غیر فقهیه، و عدم آشنایی با معارف الهیه، موجب خلل جدی در فهم فقهی و استنباط احکام شرعی خواهد شد.^۱ و از اینجاست که یک عالم دینی و زعیم جامعه اسلامی حتماً و حتماً باید واجد این شرائط مهمه، و حائز این مراتب لازمه اصدار فتوا گردد، تا بتواند به حقیقت دین مبین و شریعت حقّه محمدیّه صلی الله علیه و آله و سلم دسترسی پیدا نماید؛ و شرائط محیط و اوهام باطله نتواند در مسیر و ممشای او خللی وارد نماید.^۲

بعضی از مبانی مرحوم علامه در مسائل مختلف فقهی و اجتماعی

در این قسمت مناسب است به بعضی از مبانی ایشان در مسائل مختلف فقهیه و اجتماعی اشاره نمود.

یکی از مهم‌ترین مسائل قابل توجه و ضروری الذکر، عدم اهتمام بسیاری از علمای دین به اجرا و پایبندی مبانی و اصول موضوعه شرعیّه، و توجیه و تأویل آنها به مقتضای مصالح عمومی و منافع شخصی و امیال و اهواء عامه می‌باشد.

مرحوم علامه طهرانی درست در نقطه مقابل این طریقه، منهاج و ممشای خود را در تطبیق صددرصد با موازین مستنبطه از کلمات وحی و سنن مأثوره از ائمه هدی صلوات الله علیهم اجمعین قرار داده بودند؛ و لهذا در بسیاری از مواقع سایرین از اهل علم و مُتَلَبِّسین به کسوت قداست و تقوا با مبانی ایشان به مخالفت برمی‌خاستند، و نعمه‌های ناموزون و ناهنجار آنان در منتسب کردن ایشان به تحجّر و تعصّب و سرسختی و عدم نرمش و تفرّد، از هر گوشه و کنار شروع می‌شد.

۱- رجوع شود به نور ملکوت قرآن، ج ۴، ص ۲۰۰.

۲- رجوع شود به اسرار ملکوت، ج ۲، ص ۸۲ الی ۸۷؛ المیزان فی تفسیر القرآن، ج ۲، ص ۲۳۵ و ۲۳۷؛ کشف المحجّه، ص ۶۳ و ۱۸۵ و ۱۸۷ و ۱۹۲ و ۱۹۳.

منع مرحوم علامه از ورود افراد در مسائل ربوی بانکها

یکی از مسائلی که مرحوم علامه طهرانی شدیداً علم مخالفت با آن را برافراشته بود و قاطعانه با آن برخورد می نمود، ورود افراد در مسائل ربوی و ارتباط با بانکها و گرفتن وام و داد و ستد با مراکز ربوی کشور بود.^۱

افرادی که برای محاسبه و جوهات به ایشان مراجعه می نمودند، اگر اموال آنان مختلط به ربا بود نمی پذیرفتند، و به حساب آنان رسیدگی نمی کردند؛ و آنها هم به دیگران مراجعه می نمودند، و آنان نیز با حیل شرعیّه و طرق مختلفه مَضِحَکَه، مَفْرَى جهت استخلاص عوام از یک طرف، و وصول به حطام دنیوی خود از طرف دیگر، راهی به سوی نیران و سخط الهی و گرفتاری و وقوف در عرصات و عقبات حساب و سؤال عالم قیامت، می گشودند؛ ﴿ضَعْفُكَ الطَّالِبُ وَالْمَطْلُوبُ﴾^۲.

روزی یکی از اصدقاء و رفقای خصوصی ایشان گفته بود که:

اگر با بانک معامله نکنیم، نمی توانیم تجارت کنیم و معاملاتمان به رکود و ورشکستگی می انجامد.

مرحوم علامه بدون هیچ گونه ملاحظه و در نظر گرفتن موقعیت و حیثیات و شئون آن شخص، در حضور دیگران می فرمایند:

در این صورت با لبو فروشی در سر چهارراهها امرار معاش نمایید!

در روزهای ماه مبارک رمضان، بین نماز ظهر و عصر، حدود یک ربع ساعت برای مردم مسائل شرعیّه مبتلی بها، چون مسائل روزه به جهت خصوصیت زمان، و معاملات و غیره را بیان می نمودند؛ و به خصوص، مردم را از مراجعه به بانکها و اختلاط با اموال ربوی به شدت بر حذر می داشتند، و چه بسا با اعتراض مردم روبه رو

۱- رجوع شود به نور ملکوت قرآن، ج ۲، ص ۴۸۴.

۲- سوره الحجّ (۲۲) ذیل آیه ۷۳. ترجمه از الله شناسی، ج ۲، ص ۲۶:

«در این صورت هم طالب (عبادت کنندگان غیر خدا) و هم مطلوب (آن کسان مورد پرستش) ضعیف و ناتوان خواهند بود.»

می شدند؛ ولی ابدأً و به هیچ وجه از بیان احکام شرعیّه تنازل و عدول نمی نمودند. روزی یکی از معروفین تجّار در بازار به ایشان برخورد می کند و می گوید:

آقا شنیدم شما در مسجد قائم مردم را از معامله با بانکها و استقراض از بانک منع نمودید؟

ایشان در جواب می فرمایند:

همین طور است!

او می گوید:

آقا شما این را بدانید که در تمام طهران فقط شما قائل به حرمت مشارکت با بانک هستید، و هیچ یک از آقایان در این زمینه منعی ندارند؛ و با جوهی مسأله را برای مردم بلا اشکال می نمایند، و تمحلی جهت حلّ معضلات و گرفتاری های آنان فراهم می آورند.

ایشان می فرمایند:

هر کس متعهد و مسئول گفتار خودش است. من نمی توانم از آنچه تشخیص داده ام ذره ای تنازل و عقب نشینی نمایم؛ دیگران به هر چه تشخیص می دهند عمل نمایند.

و پر واضح است که اگر علما و متدینین بازار و کسبه از ابتدا با این امور به نحو شرعی و بر اساس حق رفتار می نمودند، وضعیت اسف بار معاملات غیر شرعی و ربوی دامن گیر همگان نمی شد.

حرمت رجوع به حکام ظلمه در مرافعات

یکی دیگر از مسائلی که در ماه رمضان بارها و بارها به آن تذکر داده و اشاره می نمودند، حرمت رجوع به حکام ظلمه و وجوب ارجاع دعاوی و فصل خصومات به نواب عامّه ائمه هدی صلوات الله علیهم أجمعین و مجتهدین ذی صلاح و واجد شرائط قضاء و حکومت بود.

و در این قسمت کتاب‌های مربوطه از قبیل *وافی*، *وسائل الشیعة* و غیره را به مسجد می‌آوردند و روایات مأثوره را از روی کتاب برای مردم می‌خواندند، و به شدت مردم را از مراجعه به محکمه‌های طاغوت و حلّ معضلات توسط ایادی ظلم و جور بر حذر می‌داشتند، و نتیجه و مآل آن محکمه‌ها را باطل، و منافع حاصله از آنها را سُحت و حرام و واجب‌الإجتنب می‌شمردند. حتی مراجعه به ایادی وجیه‌المله را جهت رفع مشکلات و برآورده شدن حاجات، حرام می‌دانستند؛ زیرا موجب ضعف و زبونی و تملّق و چاپلوسی برای مراجعین و اهل علم و استخفاف اسلام در برابر کفر و شرک، قلمداد می‌گردید.

روزی یکی از دوستان به ایشان می‌گوید:

آقای سپهد ... در منزل خود مجالس روضه دارد، و بسیاری از آقایان و علمای طهران به منزل او تردّد دارند، و چه بسا از ایشان تقاضای رفع مشکلاتی از قبیل سربازی اقوام و بستگان و آشنایان و حلّ بعضی از موانع منافع دنیوی خود می‌نمایند، و ایشان هم به حلّ و فصل این مهمّ اقدام می‌نمایند. این مرد بسیار فرد متدین و نماز خوان و متعهدی است، و در انجام مناسک مذهبی خصوصاً حجّ مضایقه و مسامحه ندارد؛ و به واسطه صدق و امانت و حسن عملش، حکومت هم روی او حساب می‌کند و تقاضاهای او را به دیده اجابت و حسن قبول می‌نگرد. و خود من هم در مجالس عزاداری او شرکت نموده، و چه بسا اشعاری هم در رثاء و مدح اهل بیت علیهم السّلام قرائت می‌نمایم. خلاصه منزل او مملوّ از علما و متدینین و اختیار می‌باشد، و هر کس به آنجا بیاید، با دست پر و حاجت مقضیه و حلّ مشکله و معضله خود مراجعت می‌نماید.

علامه طهرانی که سر خود را پایین انداخته بودند و به مطالب ایشان گوش

می‌دادند، سر خود را بلند کردند و فرمودند:

أَمِنْ الْخَائِنِ خَائِنٌ! خیانت و جنایت این افراد، دست کمی از سردمداران کفر و نفاق و مباشران ظلم و تعدی ندارد. بقاء و استمرار دستگاه استبداد نیاز

به وجود افرادی این چنین وجیه‌المله و متظاهر به صلاح و دیانت و متعبد به شرعیات و متخلّق به اخلاق نیکو و مردم پسند دارد؛ تا مردم به ظواهر مستحسنه و مظاهر جاذبه و نیکو فریفته شوند، و هوش و عقل و درایت از آنان ربوده شود؛ و در نتیجه آنها خود را محامی و هوادار، و چه بسا لوادار اسلام و مدافع از حریم علما و متشرّعین و قانون و مساوات و مواسات جا می‌زنند. و همواره در طول تاریخ، ضمیر ائمه هدی و لواداران مکتب تشیّع و علمای راستین مذهب اهل بیت علیهم السّلام در اضطراب و تشویش بوده، و از دست این علما دل‌هایشان در خون، و ناله مظلومیّت و استغاثه آنان از این دنیاپرستان از خدا بی‌خبر، صفحات کتب و مدارک ما را پر نموده است.

اهتمام به اداء نماز اول وقت در پنج نوبت

یکی دیگر از مسائل و جریاناتی که موجب شد بسیاری از علمای طهران با ایشان به مخالفت برخیزند، تفریق بین صلاتین ظهر و عصر در ماه مبارک رمضان بود. در روایات مستفیضه، بلکه متواتره وارد است که مستحب است بین صلوات یومیّه تفریق انداخت؛ و هر نمازی را در وقت مختصّ به خود و هنگام فضیلت آن بجای آورد.^۱ و جمع بین صلوات گرچه در بعضی از روایات آمده است، ولی صرفاً دالّ بر مشروعیت آن است، نه استحسان و فضیلت. و متأسّفانه امروزه قاطبه شیعه عمل به آن را متروک، و خود را از این فضیلت عظام محروم نموده‌اند؛ در مقابل عامّه و اهل سنت که اکیداً آن را رعایت می‌نمایند و هر نمازی را در وقت فضیلت خود بجای می‌آورند، و همواره بر شیعه در کیفیت انجام فرائض معترض می‌باشند و حق هم در این مورد با آنهاست؛ گرچه در قول به وجوب افتراق راه خطا پیموده‌اند و جواز جمع در نزد شیعه مسلم می‌باشد.

ایشان در یکی از سنوات بعد از اقامه فریضه ظهر، چند دقیقه‌ای به بیان

۱- وسائل الشیعه، ج ۳، ابواب مواقیت، باب ۸ و ۱۰ و ۲۰ و ۲۱.

مسائل شرعیّه پرداخته، آنگاه خود مباشرتاً به وعظ می‌پرداختند. منبر ایشان بیش از یک ساعت به طول می‌انجامید. آنگاه از منبر پایین آمده و نماز عصر را به جماعت بجای می‌آوردند. و چون این روش مخالف با طریقه ائمه جماعات بود، لذا کم‌کم زمزمه‌هایی در مخالفت با این سنت سنّیه و دستور اکید اسلامی برخاست.

ایشان می‌فرمودند:

روزی به زیارت حضرت عبدالعظیم حسنی سلام الله علیه مشرف شده بودم. پس از اداء نماز تحیت، یکی از معممین آمد و پهلوی من نشست و گفت: «آقا شنیده‌ام شما بین نماز ظهر و عصر تفرقه می‌اندازید؟» گفتم: بله! گفت: «آقا این عمل بدعت است.» گفتم: آیا شما سواد فارسی دارید؟ آن معمم بسیار ناراحت شد و گفت: «این چه سؤالی است؟!» گفتم: کتاب جامع عباسی شیخ بهایی را بردارید و مطالعه کنید؛^۱ در آنجا این مسأله را متعرض شده‌اند.

عجبا از این همه جهالت که سنت اکیده رسول خدا و ائمه هدی را بدعت و

ضلالت می‌شمرند!^۲

۱- جامع عباسی، ص ۱۱۵:

«و تأخیر نماز اول وقت به‌غایت مکروه است، مگر در چند جا که تأخیر نماز از اول وقت سنّت است؛ و از آن جمله دوازده جا که مشهورتر است مذکور می‌سازیم:
اول: تأخیر نماز خفتن تا وقتی که سرخی مغرب برطرف شود؛ و بعضی از مجتهدین این تأخیر را واجب می‌دانند.

دوم: تأخیر نماز ظهر در بلادی که هوا به‌غایت گرم می‌شود تا وقتی که گرمی هوا کمتر شود.

سوم: تأخیر نماز عصر تا وقتی که سایه که بعد از زوال حادث شده، مساوی شاخص شود؛ الخ.»

۲- مطلع انوار، ج ۱، ص ۸۷:

رساله تفریق صلوات

«این رساله مقاله‌ای است که حضرت آیه الله حاج سید محمد محسن حسینی طهرانی درباره رجحان تفریق صلوات یومیّه بر اساس مبانی حضرت علامه طهرانی - رضوان الله علیه - و بسیاری از عرفا و علمای جلیل‌القدر به رشته تحریر درآوردند:

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
و الصلاة على خاتم رسله أبي القاسم محمد و على آله الطاهرين
و اللعنة على أعدائهم أجمعين

بر ارباب معرفت و صاحبان بصیرت مخفی نماند که اهمّ فرائض و اوجب و ظایف شناخت مبانی دین مبین و اتباع سنن سید مرسلین علیه و علی آله افضل صلوات المصلین به نحو اتم، کما هو هو، می باشد؛ و سلوک طریق کمال و وصول به ذروه فعلیت و سداد را گریزی از این ممشای و منهج نمی باشد. از جمله مواردی که به اتفاق فریقین بر آن تأکید شده است: رعایت اوقات صلوات یومیّه و اداء آنها در وقت مخصوص به خود می باشد. این مسأله قطعاً در زمان رسول اکرم و ائمه هدی صلوات الله علیهم اجمعین از سنن مؤکده و معمول بها بوده است؛ و اهل سنت بر این مسأله تأکید و مداومت می نمایند؛ در حالی که مع الأسف، نه تنها در بین شیعه متروک و مغفول است، بلکه چه بسا منهی و مورد انکار و استغراب قرار گرفته، و بدعت شمرده می شود! در حالی که مکتب حقّ تشیع از همه فرق اولی و احقّ به متابعت از سنن اسلام و انقیاد در برابر احکام و دستورات شرع انور می باشد؛ تا جایی که این مطلب از طرف اخوان سنت و جماعت به عنوان نقطه انحراف و انصراف از سنت و عمل رسول الله تلقی گشته، موجب تعییر و تقیص مرام و ممشای پیروان اهل بیت عصمت و طهارت گردیده است؛ و آیه شریفه: ﴿لَقَدْ كَانَ لَكُمْ فِي رَسُولِ اللَّهِ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ لِّمَن كَانَ يَرْجُوا اللَّهَ وَالْيَوْمَ الْآخِرَ وَذَكَرَ اللَّهَ كَذِكْرٍ﴾ اشاره به اهمیت حیاتی و نیاز مبرم به این طریقه و روش می نماید.

آیات صریحه در متابعت از سنن نبی اکرم صلی الله علیه و آله و سلم

و همین طور آیه شریفه:

﴿وَرَحِمَتِي وَسِعَتْ كُلَّ شَيْءٍ فَسَأَكْتُبُهَا لِلَّذِينَ يَتَّقُونَ وَيُؤْتُونَ الزَّكَاةَ وَالَّذِينَ هُمْ بِآيَاتِنَا يُؤْمِنُونَ * الَّذِينَ يَتَّبِعُونَ الرَّسُولَ الَّذِي أُتِيَ بِالْحَقِّ الَّذِي يَجِدُونَهُ مَكْتُوبًا عِنْدَهُمْ فِي التَّوْرَةِ وَالْإِنْجِيلِ يَأْمُرُهُمْ بِالْمَعْرُوفِ وَيَنْهَاهُمْ عَنِ الْمُنْكَرِ وَهُمْ لَهُمْ الطَّيْبَاتُ وَالْحَرَامُ عَلَيْهِمْ الْخَبَائِثُ وَيَضَعُ عَنْهُمْ إِصْرَهُمْ وَالْأَغْلَالَ الَّتِي كَانَتْ عَلَيْهِمْ فَاَلَّذِينَ ذَكَرُوا يُسَبِّحُونَ بِحَمْدِ رَبِّهِمْ وَأَقْرَبُوا وَابْتَعُوا التَّوْرَ الَّذِي أَنْزَلَ مَعَهُ أُولَئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ﴾^۲.

در این آیات به طور اکید و صریح، به متابعت از سنن نبی اکرم و اتباع از افعال و منهج او سخن به میان آمده است.

بدین لحاظ راقم سطور بر آن شده است تا در خصوص این مسأله که موجب تفرقه و تمایز بین فریقین به ناحق و به طور غیر منطقی و اصولی گردیده است، مقاله‌ای به رشته تحریر در آورد تا موجب

﴿ تَذَكَّرْ وَ تَبَّهْ اخْلَاصِي وَ رُوحَانِي وَ فَضْلًا - كَثَّرَ اللهُ امثالهم - وَ اَشْنَائِي اخوان مؤمنين نسبت به اين سنت مقطوعه و لا يُتَرَدَّدْ در فقه شيعه و عامه گردیده؛ باشد که با تغيير روش در اقامه صلوات يومیه و اداء آن در اوقات مخصوصه خود، تفریب به افق‌های مشترک و وحدت در مبانی و احکام متفق بین الفریقین حاصل، و بهانه از دست تفرقه‌افکنان و مخربین گرفته شود؛ و من الله التوفيق و عليه التکلان. طرح مسأله اداء صلوات رسول الله صلی الله علیه و آله و سلم هم در کتب اهل سنت و هم در کتب سیره خاصه با اختلافاتی آمده است. اما در کتب عامه روایات در این مسأله بسیار است و ما فقط به ذکر برخی از آنها اکتفا می‌کنیم.

احادیثی از عامه راجع به اداء صلوات خمسه در اول وقت آن

در سنن ابی‌داود وارد است:

حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ الْحِزْرِيُّ... عَنْ أُمِّ فَرْوَةَ قَالَتْ: سَأَلْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ (وآله) وَ سَلَّمَ أَيُّ الْأَعْمَالِ أَفْضَلُ؟ قَالَ: «الصَّلَاةُ فِي أَوَّلِ وَقْتِهَا»^۳ «از رسول خدا سؤال شد کدام عمل نزد پروردگار افضل است؟ در پاسخ فرمود: نماز در اول وقت خود.» و نیز سعید بن مسیب از ابان قتاده بن ربیع روایت می‌کند که:

قال رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ (وآله) وَ سَلَّمَ: «قال اللهُ تَعَالَى: إِنْ قَرَضْتُ عَلَى أُمَّتِكَ حَمْسَ صَلَوَاتٍ وَ عَهْدْتُ عِنْدِي عَهْدًا أَنَّهُ مَنْ جَاءَ يُحَافِظُ عَلَيْهِنَّ لِيُوقِيَهُنَّ أَدْخَلْتُهُ الْجَنَّةَ وَ مَنْ لَمْ يُحَافِظْ عَلَيْهِنَّ فَلَا عَهْدَ لَهُ عِنْدِي»^۴.

«از رسول خدا روایت شده است که خدای متعال خطاب به آن حضرت می‌فرماید: من پنج نوبت نماز بر امت تو واجب گردانیدم و با خود عهد نمودم که اگر فردی از امت تو بر این پنج نماز در اول وقت خود محافظت و مواظبت نماید، او را داخل بهشت بگردانم؛ و کسی که بر این مسأله مواظبت ننماید، هیچ تعهد و مسئولیتی را در قبال او نخواهم پذیرفت.» نظیر این روایات در این کتاب و سایر کتب عامه نیز موجود است و نیازی به ذکر همه آنها نیست، فقط از باب تأکید به یکی دیگر از آنها اکتفا می‌شود.

عَنْ عَبْدِ اللَّهِ الصَّامِتِ، عَنْ أَبِي ذَرٍّ قَالَ: قَالَ لِي رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ (وآله) وَ سَلَّمَ: «يَا أَبَا ذَرٍّ، كَيْفَ أَنْتَ إِذَا كَانَتْ عَلَيْكَ أُمْرَاءٌ يُمَيِّتُونَ الصَّلَاةَ؟» أَوْ قَالَ: «يُؤَخَّرُونَ الصَّلَاةَ؟» قُلْتُ: يَا رَسُولَ اللَّهِ فَمَا تَأْمُرُنِي؟ قَالَ: «صَلِّ الصَّلَاةَ لِيُوقِيَهُنَّ، فَإِنْ أَدْرَكَتْهَا مَعَهُمْ فَصَلِّهَا فَإِنَّهَا لَكَ نَافِلَةٌ»^۵ «اباذر می‌گوید: رسول خدا به من فرمود: ای اباذر چگونه خواهی بود در وقتی که حاکمان وقت نماز را بمیرانند یا اینکه به تأخیر اندازند؟ عرض کردم: شما چه می‌فرمایید؟ حضرت فرمود: هرگاه وقت نماز شد، آن را در اول وقتش بجای آور؛ پس اگر دیدی آنان نیز نماز را اقامه کردند، به جای نافله با آنان نیز نماز را اقامه نما!»

واضح است که این خطاب در حال تقیّه است، زیرا هیچ الزامی بر نماز پس از اداء آن نمی‌باشد؛ و یا اینکه ممکن است حتی در شرایط عادی به جهت رعایت جماعت بوده باشد. و اما راجع به اوقات صلوات، تمام روایات بر این نکته دلالت دارند که: وقت نماز صبح اول فجر صادق، و نماز ظهر هنگام زوال شمس از وسط آسمان، و نماز عصر رسیدن سایه شاخص به اندازه خود او، و نماز مغرب استتار قرص خورشید از افق، و نماز عشاء از بین رفتن حمرة مغربیه در ناحیه مغرب می‌باشد.

روایاتی راجع به اوقات فضیلت صلوات خمس

مسلم بن ابراهیم از محمد بن عمرو روایت می‌کند که می‌گوید: از جابر بن عبدالله انصاری کیفیت نمازهای رسول الله صلی الله علیه (و آله) و سلم را سؤال نمودیم، گفت:

كَانَ يُصَلِّي الظُّهْرَ بِالْهَاجِرَةِ، وَالْعَصْرَ وَالشَّمْسُ حَيَّةً، وَالْمَغْرِبَ إِذَا غَرَبَتِ الشَّمْسُ، وَالْعِشَاءَ إِذَا كَثُرَ النَّاسُ عَجَلًا وَإِذَا قَلُّوا آخِرًا، وَالصُّبْحَ بَعْلَسًا^۶؛ «جابر می‌گوید: رسول خدا نماز ظهر را هنگام زوال خورشید بجای می‌آورد، و عصر را در وقت تالؤل قبل از میل به تیرگی، و مغرب را وقت استتار قرص خورشید، و عشاء را پس از مغرب وقتی که جمعیت در مسجد اجتماع کرده بودند بجای می‌آورد، و وقتی که افراد کم بودند به تأخیر می‌انداخت، و وقت نماز صبح رسول الله آخرین اوقات تاریکی شب، یعنی طلوع فجر صادق بوده است.»

و اما راجع به کراهت تأخیر نماز مغرب احنف بن قیس از عباس عموی رسول خدا روایت می‌کند: عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ (و آله) وَ سَلَّمَ قَالَ: "لَا تَزَالُ أُمَّتِي بِعَجْرٍ مَا لَمْ يَنْتَظِرُوا بِالْمَغْرِبِ إِشْتِيَاكَ النَّجْمِ"^۷؛ «رسول خدا فرمود: پیوسته امر امت من بر خیر و صلاح خواهد بود تا وقتی که برای اداء نماز مغرب ستارگان را در آسمان مشاهده نمایند.»

و راجع به وقت نماز عشاء نعمان بن بشیر روایت می‌کند:

وَاللَّهِ إِنِّي لِأَعْلَمُ النَّاسَ بِوَقْتِ هَذِهِ الصَّلَاةِ يَعْنِي صَلَاةَ الْعِشَاءِ. كَانَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ (و آله) وَ سَلَّمَ يُصَلِّي بِهَا لِسُقُوطِ الْقَمَرِ لِثَالِثِهِ^۸؛ «نعمان می‌گوید: قسم به خدا من از تمامی این مردم به وقت فضیلت نماز عشاء آگاه‌ترم! رسول خدا پیوسته نماز عشاء را پس از گذشت ثلث از شب بجای می‌آورد.»

روایاتی راجع به فضیلت تأخیر نماز عشاء از زوال حمرة مغربیه

از بعضی روایات استفاده می‌شود حتی تأخیر نماز عشاء از زوال حمرة مغربیه نیز افضل است چنانچه در روایت ابو عامر اشعری از ابو موسی آمده است:

قَالَ: كُنْتُ أَنَا وَ أَصْحَابِي الَّذِينَ قَدِمُوا مَعِيَ فِي السَّفِينَةِ نُزُولًا فِي بَقِيعِ بَطْحَانَ وَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ (و آله) وَ سَلَّمَ بِالْمَدِينَةِ فَكَانَ يَتَنَاوَبُ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ (و آله) وَ سَلَّمَ عِنْدَ صَلَاةِ الْعِشَاءِ كُلَّ لَيْلَةٍ نَفَرٌ مِنْهُمْ.

قال أبو موسى: فوافقنا رسول الله صلى الله عليه (وآله) وسلم أنا وأصحابي وله بعض الشغل في أمره حتى إعتَمَ بالصلاة حتى ابهأَ الليل،^۹ ثم خرج رسول الله صلى الله عليه (وآله) وسلم فصلّى بهم؛ فلما قضى صلاته قال لمن حضره: «على رسلكم^{۱۰} أعلمكم و أبشروا أنّ من نعمة الله عليكم أنّه ليس من الناس أحدٌ يصلى هذه الساعة غيركم»، أو قال: «ما صلى هذه الساعة أحدٌ غيركم».

قال ابو موسى: فرجعنا فرحين بما سمعنا من رسول الله صلى الله عليه (وآله) وسلم.^{۱۱}

از این روایت استفاده می شود نماز عشاء رسول خدا حتی نزدیک به انتصاف لیل بوده است. و نیز روایات دیگری از جمله روایت «أبا برزه» دلالت بر تأخیر نماز عشاء رسول خدا دارد؛ آبا برزه گوید:

كان رسول الله صلى الله عليه (وآله) وسلم لا يُبالي بَعْضَ تأخير صلاة العشاء إلى نصف الليل و كان لا يُحبُّ التَّوَمَّ قبلها و لا الحديث بعدها. قال شُعْبَةُ: ثم لقيته مرةً أخرى فقال: أو ثلث الليل.^{۱۲}

این روایت دلالت دارد که معمولاً نماز رسول خدا پس از گذشت ثلث از شب انجام می پذیرفته است. و در جمله این موارد، ذکری از جمع بین نماز ظهر و عصر و یا مغرب و عشاء توسط رسول خدا نشده است؛ بلی در بعضی از روایات آمده که وقتی مأمومین در مسجد زیاد بودند رسول خدا نماز عشاء را زودتر می خواندند، نه اینکه بین آن و نماز مغرب جمع نمایند.

سنت و سیره رسول خدا بر تفرقه و تقسیم نمازهای یومیّه به پنج وقت فضیلت

از مجموعه روایات و تقریر سیره عامّه استفاده می شود که سنت و سیره رسول خدا صلى الله عليه و آله و سلم در اداء نمازهای یومیّه بر تفرقه و تقسیم آنها به پنج وقت فضیلت خود بوده است و اگر گاهی جمع بین آنها می نمودند به ندرت و به واسطه عروض شرایط خاصی بوده است.

و اما تقریر مطلب از طریق روایات اهل بیت علیهم السلام بدین صورت است:

محمد بن یحیی از ابی بصیر از امام صادق علیه السلام روایت می کند که فرمود:

مَنْ صَلَّى فِي غَيْرِ وَقْتٍ فَلَا صَلَاةَ لَهُ؛^{۱۳} «کسی که در غیر وقت نماز آن را بجای آورد پذیرفته

نخواهد شد.»

این روایت به وضوح دلالت دارد که نماز در غیر وقت فضیلت خود، مورد رضای الهی نیست؛ زیرا کاملاً واضح است که مقصود امام علیه السلام نماز قبل از حلول وقت نیست، چون این مطلب از ضروری ترین مسائل است و احتیاجی به تذکر و تنبّه ندارد؛ و اطلاق روایت، هر دو مورد تقدیم نماز و تأخیر آن را از وقت فضیلت شامل می شود.

← احادیثی از طریق اهل بیت علیهم السلام در باب اداء صلوات خمسه در اوّل وقت آن نیز روایتی در عیون الاخبار از امام رضا از پدرانیشان از رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم نقل می کند که فرمودند:

قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ: «لَا يَزَالُ الشَّيْطَانُ ذَعْرًا مِنَ الْمُؤْمِنِ مَا حَافَظَ عَلَى مَوَاقِيتِ الصَّلَوَاتِ الْخَمْسِ، فَإِذَا ضَيَّعَهُنَّ اجْتَرَأَ عَلَيْهِ فَأَدْخَلَهُ فِي الْعَظَائِمِ»؛^{۱۴} «رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم فرمودند: پیوسته شیطان از مؤمنی که نمازهای خود را در اوقات مخصوصه خود بجای آورد بر کنار است، پس اگر در انجام آنها کوتاهی ورزید به او نزدیک شده و او را به گناهان کبیره وارد می نماید.»

روایت دیگر از شیخ طوسی از حسین بن سعید ... از امام صادق علیه السلام است که فرمود:
لِكُلِّ صَلَاةٍ وَقْتَانِ وَأَوَّلُ الْوَقْتَيْنِ أَفْضَلُهُمَا، وَ لَا يَنْبَغِي تَأْخِيرُ ذَلِكَ عَمْدًا، وَلِكَيْتَهُ وَقْتُ مَنْ شُغِلَ أَوْ نَسِيَ أَوْ سَهَا أَوْ نَامَ، وَ لَيْسَ لِأَحَدٍ أَنْ يَجْعَلَ آخِرَ الْوَقْتَيْنِ وَقْتًا إِلَّا مِنْ عُدْرٍ أَوْ عَلَّةٍ؛^{۱۵}
«هر نمازی دو وقت دارد و بهترین از آن دو، وقت اوّل است؛ و سزاوار نیست تأخیر نماز عمداً؛ و لکن خدای متعال برای افرادی که کار لازمی برایشان پیش آمده یا فراموش کرده اند یا سهو نموده اند و یا خواب آنان را باز داشته است، وسعتی داده تا بتوانند آن را انجام دهند؛ و کسی نمی تواند آخر وقت را در نظر آورد و نماز را در آخر وقت بخواند، مگر به جهت عذری و یا گرفتاری و ناراحتی که مانع شود.»

و اما بعضی از روایات که دلالت بر دخول وقت هر دو نماز را در اوّل زوال و یا غروب خورشید دارند صرفاً به جهت کفایت و اجزاء نماز است، نه افضلیت و رجحان نماز دوّم، مثل: روایت صدوق:
مُحَمَّدُ بْنُ عَلِيِّ بْنِ الْحُسَيْنِ بِإِسْنَادِهِ عَنْ زُرَّارَةَ عَنْ أَبِي جَعْفَرٍ عَلَيْهِ السَّلَامُ قَالَ: «إِذَا زَالَتْ الشَّمْسُ دَخَلَ الْوَقْتَانِ الظُّهْرُ وَالْعَصْرُ فَإِذَا غَابَتِ الشَّمْسُ دَخَلَ الْوَقْتَانِ الْمَغْرِبُ وَالْعِشَاءُ الْآخِرَةُ»؛^{۱۶}
«امام باقر علیه السلام فرمودند: هنگام زوال خورشید وقت نماز ظهر و عصر است و هنگام غروب آن وقت نماز مغرب و عشاء است.»

بنابراین، این روایات منافاتی با روایاتی که دلالت بر فضیلت نماز در اوّل وقت هر کدام به خصوص است ندارد.

افضلیت خواندن نماز در اوّل وقت از وقت مشترک

بناءً علی هذا طبق روایات و سنن مأثوره از کتب اهل سنت و نیز احادیث وارده از ائمه معصومین علیهم السلام، شکی باقی نمی ماند خواندن نماز در اوّل وقت هر کدام، قطعاً افضل از وقت مشترک بین آن دو می باشد؛ و جمیع فقهاء - رضوان الله علیهم - بر این مطلب در کتب خود اقرار و اعتراف نموده اند.
بلی، در صورت اداء آن در وقت مشترک مُجزی و کفایت از وجوب خواهد کرد؛ ←

↳ لیکن مسأله اینجاست چرا و به چه علت این سنت مسلّمه از زمان رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلّم و در طول تاریخ حیات ائمه معصومین علیهم السلام از میان جماعت شیعه رخت بر بسته و به کلی نسیباً منسیباً گشته، به نحوی که اگر فردی بخواهد به این سنت عمل کند، فعل او خلاف سیره مستمرّه و عادت متعارفه تلقی گشته و چه بسا مورد اتهام و تأسی به اهل سنت و جماعت واقع گردد؟! ولی در میان عامّه به طور متقن و محکم رایج و دارج می باشد، و خود این مسأله موجب طعن و ایراد بر مذهب و مکتب حقّ اهل بیت علیهم السلام گردد؟! آیا نباید برای این مسأله فکر و چاره‌ای اندیشید و سنن متداوله معموله بها در شیعه، منطبق بر موازین حقّه و منزله من عند الله و معموله نزد اهل بیت عصمت و لوداران شریعت محمّديه قرار گیرد؟! امید است به لطف و عنایت پروردگار توفیق قیام به سنن قطعیه و تأسی به منهج و ممشای لوداران مکتب تشیّع، شامل همه شیعیان و پیروان اهل بیت علیهم السلام گردد. آمین.

جمعه ۲۵ جمادی الثانی ۱۴۲۷، قم المقدّسه

سید محمّد محسن حسینی طهرانی

۱. سوره الأحزاب (۳۳) آیه ۲۱.
۲. سوره الأعراف (۷) ذیل آیه ۱۵۶ و آیه ۱۵۷.
۳. سنن أبی داود، ج ۱، باب فی المحافظة علی وقت الصلوات، ص ۱۰۵.
۴. همان مصدر، ص ۱۰۶.
۵. همان مصدر، باب اذا اخر الإمام الصلاة عن الوقت، ص ۱۰۶.
۶. همان مصدر، باب فی وقت صلاة النبی صلی الله علیه و آله و سلّم و کیف کان یصلیها، ص ۹۹.
۷. سنن دارمی، باب کراهیه وقت المغرب، ج ۱، ص ۲۷۵.
۸. همان مصدر، باب وقت العشاء.
۹. لسان العرب: «إبهار اللیل و ابهیرارا اذا انتصف و قيل تراکبت ظلمته.»
۱۰. شرح مسلم للنووی، ج ۵، ص ۱۴۱: «فقوله: "رسلیکم" بکسر الراء و فتحها لغتان، الکسر أفصح و أشهر أى تأتوا و قوله "أن من نعمة الله" معمول لقوله "أعلمکم".»
۱۱. صحیح مسلم، ج ۲، باب وقت العشاء و تأخیرها، ص ۱۱۷.
۱۲. همان مصدر، ج ۲، باب کراهیه تأخیر الصلاة عن وقتها، ص ۱۲۰.
۱۳. وسائل الشیعة، ج ۳، ابواب المواقیت، باب ۱۳، ص ۱۲۳.
۱۴. همان مصدر، باب ۱، ص ۸۱.
۱۵. همان مصدر، باب ۳، ص ۸۷.
۱۶. همان مصدر، باب ۴، ص ۹۱.

مواظبت علامه طهرانی در استعمال عناوین و تعابیر واقعی

به طور کلی، علامه طهرانی در رعایت انطباق عناوین و تعابیر از مراتب افراد با واقعیت و نفس الامر آنان، دقتی و سواس گونه داشتند؛ چنانچه در دفاع از حریم امامت و ولایت، اطلاق لفظ امام را به طور مطلق بدون مضافاً الیه، مثل جماعت، جمعه، مسجد و غیره، بر غیر امام معصوم علیه السلام جایز نمی دانستند؛ چنانچه در جلد هجدهم از *امام شناسی* در این مورد بیاناتی کافی و شافی دارند.^۱

همچنین اطلاق لفظ اولوالأمر را بر غیر معصومین، یا استفاده از عناوینی چون: علیّ زمان یا حسین زمان را حرام می دانستند. در تشبیه شهدای گران قدر انقلاب اسلامی ایران به ذراری حضرت سیدالشهدا علیه السلام و یا حتی به خود آن حضرت، سخت برمی آشفتمند. و یا تعبیر از واقعه کربلا را چنانچه بعضی گفته اند: «محرّم ماه پیروزی خون بر شمشیر»، صحیح نمی دانستند؛ و معتقد بودند: این شعار اختصاص به جامعه شیعی و مسلمان ندارد، بلکه ممکن است حتی از غیر مسلمین صادر شود؛ و به جای آن، شعار: «محرّم ماه پیروزی حقّ بر باطل» را مطرح می نمودند.^۲

مانند حدیث معروفی که از رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم مروی است: **المُلْكُ يَبْقَى مَعَ الْكُفْرِ وَ لَا يَبْقَى مَعَ الظُّلْمِ**؛^۳ «ریاست و سلطنت و ملک و حکومت و مملکت داری، با کفر پایدار می ماند، ولی با ظلم پایدار نمی ماند.»

۱- *امام شناسی*، ج ۱۸، ص ۲۰۶ الی ۲۳۴.

۲- رجوع شود به *امام شناسی*، ج ۱، ص ۱۳ و ۱۳۱ و ۱۴۵؛ ج ۱۸، ص ۱۶۴ و ۲۱۸؛ *رسالة بدیعه*، ص ۳۳؛ *اسرار ملکوت*، ج ۲، ص ۱۵۱.

۳- *ولایت فقیه*، ج ۲، ص ۲۱۰.

«آنچه در ذهن خلجان می کرد، آن بود که: این روایت از روایات مشهوره و معروفه و مضبوطه در کتب حدیث و مجامیع اخبار است؛ ولی پس از فحص به غیر از کتاب *نصيحة الملوك* محمد غزالی و *مرصاد العباد* نجم الدین رازی، در کتابی یافت نشد. توضیح آنکه: بدواً به *المعجم المفهرس لالفاظ الحدیث النبوی* مراجعه شد، آنجا یافت نشد؛ پس از آن به *جامع الصغیر سیوطی* و

﴿ كنوز الحقائق مناوی كه درباره احادیث حضرت رسول اكرم صلی الله علیه و آله و سلم است مراجعه شد، در آنجا هم نبود؛ سپس به *مُروج الذهب* از طبع ثانی سنه ۱۳۶۷ هجری قمری، ج ۲، از ص ۲۹۹ تا ۳۰۳ كه بعضی از كلمات قصار حضرت را آورده است و می‌گوید: این كلمات اختصاص به حضرت دارد و احدی از افراد بشر قبلاً به آن لب نگشوده است مراجعه شد، آنجا هم نبود؛ و حتی به *نهج الفصاحة* ابوالقاسم پاینده كه ۳۲۲۷ كلمه، و به *وهج الفصاحة* علاءالدین أعلمی كه ۳۲۲۳ كلمه را به رسول خدا منسوب داشته و بدون سند ذكر کرده‌اند مراجعه شد، آنجا هم نبود؛ و چون احتمال می‌رفت كه: از أميرالمؤمنین علیه السلام باشد، به *نهج البلاغه* باب *خُطَب* و رسائل و *حِكَم* آن حضرت مراجعه شد، آنجا هم نبود؛ به آخرین مجلد از *شرح نهج البلاغه* ابن ابی‌الحديد كه در پایان شرح خود، هزار كلمه از كلمات قصار حضرت را ذكر کرده است مراجعه شد، آنجا هم نبود؛ به *شرح غرر و دُرر* آمدی، و *شرح صد كلمه* از حضرت أميرالمؤمنین علیه السلام كه *جَاحِظ* انتخاب نموده و *كمال الدین* میثم بحرانی و *عبدالوهاب* و رشید و طواط شرح کرده‌اند مراجعه شد، آنجا هم نبود؛ به ابواب مناسب كتاب *إحياء العلوم* مراجعه شد، آنجا هم نبود؛ به ابواب *جهاد* با نفس و امر به معروف و نهی از منكر و *وسائل الشیعة* و *مستدرک الوسائل* كه قسمت معظمی از كتاب را تشکیل می‌دهند، و احتمال می‌رفت به مناسبت بیان صفات نفسانیه و عدل و ظلم و غیرهما در آنجا آمده باشد مراجعه شد، آنجا هم یافت نشد؛ در *سفینة البحار* محدث قمی در باب *ظلم* نیز نبود؛ اما چون به خود *بحار الأنوار* مجلسی از طبع کمپانی، ج ۱۵، كتاب *عِشْرَت* ص ۲۰۸، و از طبع حروفی مطبوعه حیدری، ج ۷۵، ص ۳۳۱ مراجعه شد، ملاحظه شد كه: این عبارت را در خاتمه بیان خود ضمن شرح روایتی آورده است. روایت این است: از کافی از عدّه، از برقی، از ابن محبوب، از اسحاق بن عمّار، از حضرت صادق علیه السلام، قال:

إِنَّ اللَّهَ عَزَّ وَجَلَّ أَوْحَى إِلَيَّ نَبِيٌّ مِنْ أَنْبِيَائِهِ فِي مَمْلَكَةِ جَبَّارٍ مِنَ الْجَبَّارِينَ: أَنْ أَنْتَ هَذَا الْجَبَّارُ
فَقُلْ لَهُ: إِي لَمْ أَسْتَعْمَلْكَ عَلَى سَفِكِ الدِّمَاءِ وَاتِّخَاذِ الْأَمْوَالِ، وَإِنَّا اسْتَعْمَلْنَاكَ لِتَكْفُرَ عَنِّي
أَصْوَاتَ الْمَظْلُومِينَ؛ فَإِنِّي لَنْ أَدَعَّ ظُلْمَتَهُمْ وَإِنْ كَانُوا كُفَّارًا.

و شرحش این است:

بَيَانُ: الظُّلْمَةُ بِالضَّمِّ مَا تَطَلَّبُهُ عِنْدَ الظَّالِمِ؛ وَ هُوَ اسْمٌ مَا أُخِذَ مِنْكَ. وَ فِيهِ دَلَالَةٌ عَلَى أَنَّ
سُلْطَنَةَ الْجَبَّارِينَ أَيْضًا يَتَقَدَّرُهَا تَعَالَى حَيْثُ مَكَانُهُمْ مِنْهَا، وَ هِيَ أَلَهُمْ أَسْبَابُهَا. وَ لَا يُنَافِي ذَلِكَ
كَوْنُهُمْ مُعَاقِبِينَ عَلَى أفعالِهِمْ، لِأَنَّهُمْ غَيْرُ مُجْبُورِينَ عَلَيْهَا؛ مَعَ أَنَّهُ يَطْهَرُ مِنَ الْأَخْبَارِ أَنَّهُ كَانَ فِي
الزَّمَنِ السَّابِقِ السُّلْطَنَةَ الْحَقَّةَ لِعَلاَمَةِ الْأَنْبِيَاءِ وَ الْأَوْصِيَاءِ أَيْضًا؛ لَكِنَّهُمْ كَانُوا مَأْمُورِينَ بِأَنْ يُطِيعُوا
الانبياءَ فيما يَأْمُرُونَهم بِهِ. وَ قَوْلُهُ: فَإِنِّي لَنْ أَدَعَّ ظُلْمَتَهُمْ، تَهْدِيدٌ لِلْجَبَّارِ بِزَوَالِ مُلْكِهِ؛ ﴿

﴿ فَإِنَّ الْمُلْكَ يَبْقَىٰ مَعَ الْكُفْرِ وَلَا يَبْقَىٰ مَعَ الظُّلْمِ.﴾

از اینجا چه بسا به ذهن خطور می‌کرد که شاید این عبارت، عبارت خود مجلسی است که در مقام استدلال و برهان بر گفتار خودش انشاء نموده است؛ ولیکن با پی‌گیری و فحص بیشتری که توسط بعضی از اُجبه و اَعزّه دوستان انجام گرفت، معلوم شد در کتاب *نصیحه الملوک غزالی*، باب اول - که در عدل و سیاست و سیرت ملوک و ذکر پادشاهان پیشین و تاریخ هر یکی از آنهاست - ص ۸۲ از طبع چهارم که به تصحیح استاد علامه جلال الدین همایی صورت پذیرفته است، وجود دارد. عبارت غزالی چنین است:

و سلطان به حقیقت آن است که عدل کند در میان بندگان او، و جور و فساد نکند که سلطان جائز شوم بُود و بقاء بُودش؛ زیرا که پیامبر صلی الله علیه گفت: «الْمُلْكُ يَبْقَىٰ مَعَ الْكُفْرِ وَلَا يَبْقَىٰ مَعَ الظُّلْمِ.»

بعد از اطلاع یافتن بر وجود روایت در کتاب *نصیحه الملوک* با فحص مجددی که به عمل آمد، این روایت در کتاب *مرصاد العباد* رازی، طبع بنگاه ترجمه و نشر کتاب، سنه ۱۳۵۲، باب چهارم، فصل دوم، ص ۴۳۶ به دست آمد. روایت در تعلیقه‌ای است که ذیل این عبارت از متن «خواجه علیه السلام چنین فرمود که: الْعَدْلُ وَالْمُلْكُ تَوَاقُفٌ». آمده و چنین است:

جای دیگر فرمود: «الْمُلْكُ يَبْقَىٰ مَعَ الْكُفْرِ وَلَا يَبْقَىٰ مَعَ الظُّلْمِ.»

و همچنین در باب پنجم، فصل سوم، ص ۴۶۶ - که در بیان سلوک وزرا و اصحاب قلم و نواب است - می‌گوید:

و خواجه علیه السلام از اینجا فرمود: «الْمُلْكُ يَبْقَىٰ مَعَ الْكُفْرِ وَلَا يَبْقَىٰ مَعَ الظُّلْمِ.»

از کسانی که تصوّر نموده‌اند این روایت از انشانات علامه مجلسی است، عالم معاصر لبنانی، مفخر شیعه، با زحمات ارزنده و تألیفات ممتعه و تصنیفات نفیسه خود، شیخ محمد جواد مغنیه - قدس الله سره - می‌باشد که در کتاب *السّیعة فی المیزان*، طبع اول دار التعاریف للمطبوعات بیروت، ص ۳۹۹ در تحت عنوان: نَحْنُ أَعْدَاءُ الظُّلْمِ، چنین گوید:

الْمُلْكُ يَبْقَىٰ مَعَ الْكُفْرِ وَلَا يَبْقَىٰ مَعَ الظُّلْمِ. نَطَقَ بِهَذِهِ الْحِكْمَةِ الْعَلَامَةُ الْمَجْلِسِيُّ فِي كِتَابِهِ بِحَارِّ الْأَنْوَارِ وَ هُوَ أَحَدُ أَيْمَةِ الدِّينِ الْإِسْلَامِيِّ.

آنگاه برای اثبات این قانون، یعنی بقاء مُلک و حکومت با کفر و عدم بقاء آن با ظلم، از شواهد تاریخ استفاده نموده است؛ و ملک فاروق را شاهد آورده است که در عین آنکه مسلمان بود، و پدر و مادرش مسلمان بودند، و از تبار ملوک و امراء بودند، در مساجد برای نماز حضور می‌یافت؛ و در ماه مبارک رمضان برای روزه داران سفره‌های افطاریه می‌گسترده، و آیات قرآن را استماع می‌نمود؛ مع‌ذک چون حکومتش بر اساس وثوق و اتکاء به ملت نبود، از هم پاشید؛ و اینک اثری از آن باقی نیست. «

پس ممکن است که حکومتی کافر و ملحد، ولی بدون تعدی و تجاوز به حقوق افراد و جامعه، بر سر پای خود بایستد؛ ولی این کجا و حکومت حقه الهیه و لایئه کجا؟ مکتب عاشورا مکتب حق است، نه مکتب خون. مکتب واقعیت و تحقق ولایت و امامت و تشیع و احیای سنت رسول خداست، مکتب احیای تشیع علوی است؛ نه صرفاً قیام علیه ظلم و استبداد. اگر یزید حتی به حقوق مسلمین تجاوز نمی نمود و کسی را مورد تعدی و تجاوز قرار نمی داد، و صرفاً حکومتی ملحدانه و ضد دین و ضد تشیع را اداره می نمود، باز سیدالشهدا علیه او قیام می کرد، و حکومت حقه الهیه را پایه ریزی می نمود. ولی حق فقط در یک جا و در یک ظرف و در یک منهج وجود دارد، و آن مکتب تشیع و مذهب ائمه اثنی عشر علیهم السلام است و بس! و اگر چنانچه در تعبیرات، از الفاظ اختصاصی و مبین این مکتب و مذهب خاص استفاده گردد، هم حقیقت و اصالت منهج و ممشای امت اسلام و انقلاب اسلامی ایران بهتر روشن می شود، و هم دست اجانب و محرّفین برای رسوخ و نفوذ در مبانی و عقاید اصیل ملت مسلمان و شیعه اثنی عشری کوتاه می گردد.

همین طور اطلاق لفظ ولی را بر شخصی که هنوز از مراتب کثرات عبور نکرده و تبدل جوهری در حقیقت نفس و ذات او به واسطه فناء محض در ذات حضرت احدیت حاصل نگردیده است، و سفر من الخلق إلى الحق او، بالکلیه به پایان نرسیده و بقاء بعد الفناء فی ذات الله برای او میسر نگردیده است، شرعاً حرام می دانستند.

اجتناب مرحوم علامه از تعریف و تمجیدهای متداوله

مرحوم علامه طهرانی به شدت از منقبت تراشی ها و تعریف های متداوله و مرسومه بین روحانیت بر حذر و گریزان بودند. در مسجد قائم هرگاه واعظی دعوت می نمودند، اول با او شرط می گذاردند که در منبر از ایشان تعریف نکند و اگر چنانچه تخلف می نمود، باز خواست می نمودند.

روزی از ایام دهه عاشورا، برای شرکت در مجلس روضه‌ای به مسجد لاله‌زار طهران می‌روند. واعظی بر فراز منبر مشغول وعظ و ذکر مصیبت بود. پس از اتمام منبر خدمت ایشان می‌رسد و با زبان عذرخواهی از اینکه اسم ایشان را نمی‌دانسته، و نتوانسته در بالای منبر از آن تعریف‌های کذایی متداوله بنماید، پوزش می‌طلبد. مرحوم علامه به ایشان می‌فرماید:

نه خیر آقا جان! شما اشتباه کردید. من اهل این حرف‌ها نیستم. شما هم دست از این کارها بردارید و دیگر از کسی تعریف و تمجید نکنید. یک واعظ باید به دور از این مسائل، صرفاً به وعظ و ارشاد پردازد و نصایح مشفقانه را با مسائل باطله و مجازیّه خلط ننماید، و کلمات گهربار و حکم آموزنده حضرات معصومین علیهم السّلام را با این اباطیل و خرافات ممزوج ننماید، تا حقایق الهیّه بهتر و بیشتر در نفوس مستعدّین و پندگیران استقرار و تمکین یابد.

عَلَّتْ ذِكْرَ لِقَبِ «عَلَّامَهُ آيَةُ اللَّهِ» بر روی جلد مؤلفات ایشان

گاهی از ایشان سؤال می‌شد: «چرا نمی‌گذارید به شما آیه الله بگوییم؟»

می‌فرمودند:

این بدان جهت است که الآن افرادی خود را مُعَنُون به این عنوان و مُتَّصِف به این صفت نموده‌اند که من شرم دارم آن عنوان و صفتی را که آنها بر خود بسته‌اند، بر خود قرار دهم. این برای من ننگ است که دیگران به من حضرت آیه الله بگویند، در حالی که این عنوان به آن‌چنان افرادی تسری داده شده است!

در اینجا بی‌مناسبت نیست اشاره‌ای شود به عنوان: «حضرت علامه آیه الله طهرانی» که بر روی جلد کتاب‌های مؤلّفه ایشان است. همان‌طور که خود ایشان به شدّت از این عناوین درج شده، بیزار و بر حذر بودند، گاه‌گاهی بعضی از افراد، جسته

و گریخته مطالبی حول و حوش این عنوان مطرح می نمودند. حال صرف نظر از مقام ثبوت که به حق باید ایشان را بالحقیقه و بتأمتحقق به این معانی، بلکه بالا و بالاتر و راقی تر دانست، از جهت اثبات و انظار مردم این سؤال ممکن است مطرح شود که جمع بین این دو مسأله چگونه است؟

روزی مرحوم علامه طهرانی فرمودند:

تا کنون بارها من این مطلب را کم و بیش از بعضی شنیده و پاسخی نداده‌ام؛ ولی اکنون می گویم: من نمی خواستم هیچ عنوانی و هیچ لقبی و هیچ وصفی از عناوین و القاب و اوصاف بر روی مجلدات کتب خود، غیر از همان تسمیه به سید محمد حسین حسینی طهرانی بگذارم؛ اما یک شب در عالم رؤیا دیدم گوینده‌ای را که از جانب پروردگار مرا مورد خطاب قرار می داد و می فرمود: «آقا سید محمد حسین! ما این لقب "علامه آیه الله" را برای تو مقرر نمودیم، و فقط تو مستحق این لقب و اتصاف می باشی، ولی فلان کس... از انتشار و بازگو کردن این عنوان جلوگیری می کند؛ به او تذکر بده تا دست از این کار بردارد.»

من هم طبق وظیفه و دستور از جانب ربّ العزّه مکلف شدم این عنوان را بر روی مجلدات کتب بگذارم، حال مردم هر چه می خواهند بگویند.^۱

دستگیری از مشتاقان راه خدا به دستور مرحوم حدّاد

مرحوم حدّاد علاوه بر تصحیح و امضای شیوه تبلیغی علامه طهرانی طبق دستور صریح، ایشان را ملزم به دستگیری و تربیت مستعدّین از دل سوختگان و مشتاقان حریم محبوب و کعبه مقصود می نماید. ایشان می فرمودند:

اگر نبود دستور ملزم استاد، مرحوم حدّاد - رضوان الله علیه - که: «آقا سید محمد حسین! باید از افراد دستگیری نمایی و آنها را به حقیقت و مسیر

۱- رجوع شود به نرم افزار کیمیای سعادت، متن سخنرانی‌های شرح حدیث عنوان بصری، ص ۸۹۵ الی ۸۹۷.

توحید راهنمایی کنی!« یک ساعت از عمرم را با کسی نمی گذراندم.^۱

شبها در مسجد قائم به اقامه نماز و تفسیر قرآن و پاسخ به مسائل شرعی پرداخته و پس از مراجعت به منزل، ساعتها مطالعه می نمود. قریب دو ساعت به اذان صبح از خواب برمی خاست و به تهجد و ابتهال و راز و نیاز به درگاه قاضی الحاجات، تا طلوع شمس می پرداخت. سپس سه ساعت به اذان ظهر به پشت بام می رفت و در اطاقی که برای تهجد و ذکر و وردش مهیا نموده بود، تا قریب ظهر به اذکار و اوراد مشغول بود، و آنگاه با چشمانی ملتهب از بام به زیر می آمد و برای اقامه نماز ظهر رهسپار مسجد می شد؛ و این روش سالها ادامه داشت.

در دو ماه محرم و صفر به اقامه عزای سالار شهیدان حضرت سیدالشهدا علیه السلام و مجالس وعظ و خطابه می پرداخت. در دعوت و عاظ فاضل و مرضی دخالت مستقیم می نمود. غالب سنوات در ماه مبارک رمضان خود به منبر می رفت؛ و علاوه، بین نماز ظهر و عصر حدود بیست دقیقه مسائل شرعی مبتلی بها را بیان می نمود، و شبها با قرائت قرآن و شرح دعای افتتاح و یا ابوحزمه ثمالی قلوب اهل دل را روح و رضوان می بخشید، و آنان سرمست از باده عشق و نفحات کلام ملکوتی اش، از خدمت ایشان مرخص می شدند.

بسیاری از تلامذه عرفانی و ارادتمندان ایشان در همین مجالس، مفتون معانی و بیانات عرشی آن وجود مبارک گردیده و قدم در راه وصول به حقّ و سیر إلى الله نهادند، و دلباخته و سرباخته برای صعود به قلّه معرفت و وفود در حریم خلوت انس، به پرواز در آمدند.

کلامش حقّ، نیتش صدق، و هدفش توحید صرف و وصول به ذات اقدس حقّ بود. می فرمودند:

من برای شاگردانم به کمتر از مقام و مرتبه سلیمان فارسی رضایت نمی دهم!

۱- رجوع شود به اسرار ملکوت، ج ۲، ص ۵۳۷.

ولایت مطلقه امام علیه السلام عین توحید است

ولایت مطلقه امام علیه السلام را عین توحید، و هرگونه بینوینیتی بین آن دو را نفی می نمودند.

گفتار عرش بنیان حضرت سیدالشهدا علیه السلام را که فرمود:

أَيُّهَا النَّاسُ! إِنَّ اللَّهَ مَا خَلَقَ خَلْقَ اللَّهِ إِلَّا لِيَعْرِفُوهُ، فَإِذَا عَرَفُوهُ عَبْدُوهُ، وَاسْتَعَنُوا بِعِبَادَتِهِ عَنِ عِبَادَةِ مَا سِوَاهُ.

فَقَالَ رَجُلٌ: يَا بَنَ رَسُولِ اللَّهِ! مَا مَعْرِفَةُ اللَّهِ عَزَّوَجَلَّ؟ فَقَالَ: «مَعْرِفَةُ أَهْلِ كُلِّ زَمَانٍ إِمَامَهُ الَّذِي يَجِبُ عَلَيْهِمْ طَاعَتُهُ». ^۱

حاکی از این اتّحاد و عینیت خارجی است. ^۳

و لهذا همچون استاد خود حضرت حدّاد، هیچ گاه دیده نشد در مجلسی یا منبری - عمومی و یا خصوصی - صحبت از رؤیت ظاهری حضرت بقیه الله ارواحنا فداه، و علائم ظهور و کیفیت ظهور و نقل مطالبی از دیگران در این وادی بنمایند، و مردم را به سمت توجّه به نشئه ظاهری، سوای نشآت معنوی و باطنی آن بزرگوار توجیه کنند؛ بلکه تمام همّ و غمّ ایشان وصول به حقیقت نفس مبارک امام علیه السلام و اشراب از سرچشمه ماء معین ولایت مطلقه معصوم بود. ^۴

تذکر این مطلب بسیار ضروری است که:

همان طور که نظام عالم شهادت، و به عبارت دیگر تدبیر عالم ملک، بر اساس نظام علیّت و اسباب و مسببات است؛ هرچه در این عالم حدوث می یابد، می باید از

۱- شرح إحقاق الحقّ، ج ۱۱، ص ۵۹۴.

۲- لمعات الحسین، ص ۱۲.

۳- این مطلب با شرح و تفصیل بیشتری در صفحه ۳۳ تحت عنوان «تفسیر علامه طباطبایی از حدیث شریف: "إِنَّ اللَّهَ مَا خَلَقَ خَلْقَ اللَّهِ إِلَّا لِيَعْرِفُوهُ"» آمده است. (محقق)

۴- رجوع شود به امام شناسی، ج ۲، ص ۱۷۶؛ ج ۵، ص ۱۸۰؛ روح مجرد، ص ۳۷۲ و ۵۱۳؛ مطلع انوار، ج ۵، ص ۱۰۵ الی ۱۰۹؛ اسرار ملکوت، ج ۲، ص ۲۱۳ الی ۲۳۸.

نقطه نظر نزول علی و معلولی از سلسله عوالم علل و معلولات بگذرد تا در این جهان صورت عینیت پیدا کند؛ و بدون ترتب در نظام تکوین، تحقق پدیده و حادثه‌ای در این عالم، به حکم استحاله طفره، محال می‌باشد.

و از آنجا که در سلسله علل و معلولات، به حکم اختلاف در اسباب و مسببات و تضارب آنها با همدیگر و غلبه یکی بر دیگری - چنانچه در جای خود مفصلاً مباحث و مضبوط می‌باشد - ممکن است در بعضی از عوالم علی، همچون عالم مثال و ملکوت سفلی، صور اعیان خارجی به واسطه تأثیر علت موجد آن، محقق؛ ولی در نشأت علیای آن، به واسطه وجود علل قاهره، صورت مثالی اعیان خارجی به عنوان رادع و مانع از صور اولی وجود داشته باشد، ولی در رتبه مقدم بر صور اولی؛ و لهذا شخص با احاطه بر بعضی از مراتب مثال و عالم برزخ به بعضی از آنها اشراف دارد، ولی از آن صور اصلی و قاهره بی اطلاع می‌ماند؛ در اینجاست که این همه خلف و اختلاف در مشاهدات و اظهار مطالب گوناگون مشاهده می‌شود که علت آن، جهل و نقصان رایی نسبت به جمیع سلسله علل موجد صور و اعیان خارجی در عالم شهادت است.

فلهذا آنان که از حقایق اشیاء و بطون نظام تکوین، چون معصومین علیهم السلام و اولیاء عظام اطلاع دارند، کتمان نموده و اظهار نمی‌کنند؛ و آنان که اظهار می‌کنند، متاع قابل عرضه و ارزشی را به بازار نمی‌آورند؛ و مسأله بداء که در قرآن کریم و روایات از آن سخن رفته، حکایت از این معنی دارد.^۱

اتقان و صلابت در طریق به جهت تجربه علمی و عملی

اتقان و صلابت طریق و ممشای علامه طهرانی که هیچ مجالی را برای تنزل از توحید و ولایت، به کثرت و نشئه متنازله آن نمی‌گذارد، حاصل دو تجربه حیاتی

۱- جهت اطلاع بر بداء و تفسیر نادرست برخی از آن در مورد ظهور حضرت امام زمان عجل الله تعالی فرجه الشریف رجوع شود به *اسرار ملکوت*، ج ۲، ص ۲۲۸ الی ۲۳۵؛ *افق وحی*، ص ۱۲۰ الی ۱۲۵. (محقق)

علمی و عملی و فوق‌العاده متین، در وجود مبارک آن بزرگوار بود.^۱

تجربه اول: توغل در علوم حکمی و فلسفی و عرفان نظری و وصول به رمز حیات و مبدأ وجود از طریق برهان؛ و لحاظ این مسأله به عنوان یک اصل مسلم و خدشه‌ناپذیر در نظام تربیتی و تکامل نفوس؛ همچنین تضرع و مهارت ایشان بر منابع وحی و کلمات علیای حضرات معصومین صلوات الله علیهم اجمعین است که به تأیید جنبه اولی و تکمیل آن می‌پردازد؛ و در این راستا از یک طرف، استعداد ذاتی آن بزرگوار در تلقی مبانی رکن و اصول متقنه و تهیو خارق عادت ایشان؛ چنانچه بارها مرحوم علامه طباطبایی به ایشان می‌فرمود:

آقا سید محمد حسین! من نمی‌توانم پاسخ سؤالات شما را سر درس بدهم. و از طرف دیگر، فاعلیت تامه استاد الكل فی الكل، علامه دهر، حضرت علامه طباطبایی - رضوان الله علیهما - در دروس حکمت و تفسیر و فقه الحدیث و کذلک سایر اساتید بزرگوار آن جناب، نقش اساسی را در تحقق تجربه اولی ایفاء کردند.

و اما تجربه دوم: عبارت از سلوک عملی با آخرین استاد خود و کامل‌ترین و راقی‌ترین آنان، یعنی حضرت حدّاد - قدس الله نفسه الزکیه - بود.^۲

مرحوم حدّاد چنان متوغل در توحید بود که ابداً به غیر او تنازل نمی‌نمود. در قلبش جز حقیقت احدیّت، و بر زبانش جز یاد و ذکر و ورد او، چیز دیگری نبود.^۳ حتی اقرب از سلسله علل و اسباب، یعنی عوالم ربوبی و عالم ارواح و حجب قریبه و عالم ملائکه مقرب، در مجلس ذکر و کلام او راهی نداشتند؛ و اگر گاهی شخصی سخنی از مراتب علیای عوالم ربوبی و عروج ملائکه مقرب، چون جبرائیل امین و

۱- رجوع شود به روح مجرّد، ص ۵۴۴: «حضرت آقا [سید هاشم حدّاد] فرموده بودند:

«سید محمد حسین، ابدأ ابدأ! او مانند کوه است، کجا متزلزل می‌شود؟»

۲- رجوع شود به همان مصدر، ص ۵۷ و ۱۳۶ و ۲۰۷.

۳- رجوع شود به اسرار ملکوت، ج ۲، ص ۱۷۴ الی ۱۸۰.

غیره به میان می‌آورد، می‌فرمود:

ما را با این مطالب چه کار؟! ما در جایی بسر می‌بریم که جبرائیل امین را
توان طیران و صعود بدان ذروهٔ علیا مستحیل است.^۱

در تمام مدّت حیات خود، نه سخنی از امور غیر عادی، و لو بر حقّ اما مشوب
به شائبهٔ کثرت - چون احضار ارواح و طیّ الارض و امثال آن، و علوم غریبه چون
رمل و جفر و تسخیر ارواح و شمس و ستارگان و اجانین - به میان آورد و نه شاگردان
خود را تشویق و ترغیب بدان‌ها نمود، بلکه اشتغال به آنها را مُخَلّ طریق و موجب
اتلاف وقت و عمر و از بین رفتن سرمایه و جودی سالک می‌دانست.^۲

مرحوم علامه طهرانی در بستری چنین متعالی، و سلوکی این چنین راقی و عالی
به تجربهٔ دوّم دست یافتند؛ و با اجتماع این دو، پدیده‌ای متولد شد و میوه‌ای به فعلیت
رسید که عبارت بود از: اتقان و إحکام در همهٔ امور به احسن وجه و اقرب طرق.
آری، رمز موفقیت و موقعیت استثنایی علامه طهرانی در بین ستارگان آسمان
معرفت و تجرّد و توحید همین بود؛ و در مقام تفکر و اعتقاد و التزام، به عالی‌ترین و
راقی‌ترین آن می‌اندیشید، و در مقام عمل به متقن‌ترین و مبرم‌ترین آن اقدام می‌نمود.

عدم تنازل از مسأله توحید در روش تربیتی مرحوم علامه

در روش تربیتی علامه طهرانی سمت‌گیری و اتّجاه فقط بر مسأله توحید
مستقرّ بود؛ و شیوه و مرام بعضی از بزرگان را، چون مرحوم آیه الله حاج شیخ
حسنعلی نخودکی اصفهانی - اعلی الله مقامه - که با قرائت اوراد و ادعیه و چه بسا
بعضی تصرّفات، موجب شفای مَرَضی و رفع گرفتاری‌ها از حاجتمندان می‌گردید،

۱- رجوع شود به روح مجرّد، ص ۶۶۲.

۲- رجوع شود به همان مصدر، ص ۱۳۵ و ۱۸۹ الی ۱۹۱؛ *سرار ملکوت*، ج ۲، ص ۳۰۲ الی ۳۲۰،
تحت عنوان «رفتار و کردار انسان کامل خارج از سلسلهٔ علل و اسباب نیست».

مستحسن نمی‌شمردند و می‌فرمودند:

عارف نباید از نزول مشیت حق در همه مراتب ظهور با اختلاف مظاهر به امر دیگری پردازد، و خود را در دسترس عوام الناس قرار دهد و به میل و دلخواه مردم که با عقول ضعیفه و ناقصه خود، که چه بسا خلاف مشیت و مصلحت حکیمانۀ حضرت حق است و حَدِّ یَقْفٰی ندارد، حرکت کند؛ حال، خواه تقدیر خداوند بر شفای مریض یا بر فوت او تعلق بگیرد، هر دو یکی است.^۱

علامه طهرانی نیز چون استاد گران‌مایه‌اش، مسأله توحید را به هیچ بهایی با امر دیگر معاوضه ننمود؛ و از آنجا که حقیقت ولایت را به حمل شایع، عین واقعیت توحید می‌دانست، و ظهور آن را به نحو اطلاق در شخص معصوم علیه السلام ملاحظه می‌نمود،^۲ محوریت تربیت سلوکی شاگردانش را بر معرفت و شناخت حقیقت و واقعیت امام علیه السلام و تحقق به حقیقت ولایت آنان قرار داد؛ چون عارف عظیم‌الشان، ابن فارض مصری که گوید:

عَلَيْكَ بِهَا صِرْفًا وَإِنْ شِئْتَ مَرْجَهَا فَعَدْلُكَ عَنِ ظَلَمِ الْحَبِيبِ هُوَ الظُّلْمُ^۳

«بر تو باد به ادراک حقیقت ذات یکتا و مبدأ وجود! و اگر خواهی آن را با مظهري از مظاهر تعین بیامیزی، پس زنهار که از آب دهان حبیب تنازل نمایی و به غیر متمایل نگردی!»

مرحوم قاضی می‌فرمود:

مقصود از آب دهان حبیب در اینجا ائمه معصومین علیهم السلام هستند!^۴

۱- جهت اطلاع بیشتر پیرامون مضرات بروز کرامات ظاهری برای تربیت نفوس، رجوع شود به امام شناسی، ج ۴، ص ۹۳ و ۱۸۳؛ حریم قدس، ص ۳۵ الی ۳۹؛ شرح منازل السائرین، ص ۳۴۷. (محقق)

۲- رجوع شود به اسرار ملکوت، ج ۲، ص ۱۸۷.

۳- دیوان ابن فارض، قافیه «میم».

۴- جهت اطلاع بیشتر پیرامون این بیت رجوع شود به روح مجرد، ص ۳۴۴. (محقق)

توجه صرف به امام رضا علیه السلام هنگام تشرّف به مشهد مقدّس

مرحوم علامه طهرانی هر سال در فصل تابستان به مشهد مقدّس، عتبه بوسی حضرت علی بن موسی الرضا علیهما السلام مشرّف می شدند. در یکی از سنوات که مرحوم علامه طباطبایی و مرحوم شهید آیه الله مرتضی مطهری نیز به شرف تشرّف مشرّف بودند، آیه الله مطهری به ایشان می گویند:

ما با علامه طباطبایی قرار گذاشتیم برای زیارت مرحوم حاجی سبزواری به سبزواری برویم، شما هم اگر تمایل دارید تشریف بیاورید.

علامه طهرانی عذری آورده، از رفتن اظهار عدم تمایل نمودند؛ و آن دو بزرگوار به زیارت جناب حکیم سبزواری نائل آمدند.

مرحوم علامه طهرانی بعدها فرمودند:

کسی که به زیارت علی بن موسی الرضا علیهما السلام می آید، چطور می تواند وقت خود را به زیارت امثال حاجی سبزواری صرف نماید؟! هزاران حاجی و غیر حاجی، همه مندک و فانی در ولایت مطلقه آن حضرت، و مستفیض از بحار فیوضات بیکران آن ظهور اتمّ سرمدی می باشند؛ حیف نیست که انسان توجه خود را از آن آستان ملائک پاسبان، به ریزه خوارانی چون حکیم سبزواری و غیره مصروف بدارد!

و نیز می فرمودند:

کسانی که برای زیارت علی بن موسی ال علیهما السلام با ماشین می آیند، نباید در بین راه قصد زیارت بزرگانی امثال: بایزید بسطامی و شیخ ابوالحسن خرقانی و شیخ عطار در نیشابور و حکیم سبزواری در سبزواری را بنمایند؛ زیرا زائر علی بن موسی الرضا فقط و فقط باید به شخص آن حضرت توجه نماید و از غیر او - که همه فانی و مندک در ذات او و ولایت اویند - چشم ببوشد؛ و زیارت علی بن موسی الرضا موجب زیادی مثویه به هزاران مقابل برای زائر و مزورهای در بین راه خواهد بود.^۱

۱- رجوع شود به همان مصدر، ص ۲۵۲ الی ۲۸۵.

در مکتب علامه طهرانی، عرفان بر اساس برهان و یقین است

در مکتب علامه طهرانی، عرفان بر اساس برهان و یقین است و این دو، شرط اساسی صحت طریق و استقامت مسیر سالک هستند.^۱ ایشان همیشه سعی داشت صحت طریق استاد خود، حضرت حدّاد را با موازین عقل و شرع به اثبات برساند.^۲ از دعاوی توخالی و مبرّی از علم و برهان صوفیانه سخت در گریز بود.^۳ عرفان علامه طهرانی با وسعتی به پهنای نفوس بشریت، عالم و جاهل، مسلمان و غیر مسلمان، حکیم و فقیه، طیب و کاسب، همه و همه را در خود هضم نموده و ملزم به پذیرش می‌ساخت.

در مکتب ایشان «هرچه دیدی دم مزن، عیش ما بر هم مزن»، «بنده چه دعوی کند، حکم خداوند راست»، «شرط، تسلیم است نی راه دراز»، دم فرو بستن و سر در پیش افکندن و بر حکم خلاف صحّه گذاردن، و خرده نگرفتن و کار زشت و عمل حرام را توجیه کردن، و عمل فرد عادی را همچون فعل رسول الله و ائمه اطهار علیهم السلام تنزل از مرتبه عصمت ذاتی دانستن، و موجب اغواء و اضلال خلق حیاری شدن، نبود!

مطابقت با موازین عقلی و شرعی، ملاک صحت طریق و حال سالک است

در عرفان علامه طهرانی چنانچه از کتب مدوّنۀ ایشان پیداست، صحت و عدم صحت حال سالک فقط و فقط بر اساس موازین حکمی و عقلی و شرعی مسلم از

۱- رجوع شود به معاد شناسی، ج ۳، ص ۵۳، تعلیقه؛ رساله سیر و سلوک منسوب به بحر العلوم، ص ۱۱۸، تعلیقه ۲؛ روح مجرد، ص ۱۴۳ الی ۱۴۶؛ اسرار ملکوت، ج ۲، ص ۳۵۸.

۲- رجوع شود به اسرار ملکوت، ج ۲، ص ۱۶۳ الی ۱۷۴.

۳- رجوع شود به همین کتاب، صفحه ۴۱ ذیل عنوان «عقل و شرع و شهود سه رکن اساسی مکتب عرفانی علامه طباطبایی»؛ اسرار ملکوت، ج ۲، ص ۲۹۰ الی ۲۹۳ تحت عنوان «دستور سلوکی انسان کامل مغایرت با عقل و شرع ندارد».

مصدر وحی سنجیده می‌شود. اتکاء بر منامات و مکاشفات و تخیلات و موهومات، جز وقوع در مهالک و شباک ابالسه و انحراف از مسیر حق، نتیجه‌ای برای سالک به بار نمی‌آورد!^۱

همین‌طور شناخت انسان کامل و ولی، جز با اختبار وی که موجب حصول قطع و یقین به عبور از حجب ظلمانیة نفسیه و نوریّه و مراتب اسماء و صفات کلیّه و فناء ذاتی در ذات احدیت است، حاصل نمی‌شود. و این علم و یقین چه بسا با مکالمات و مباحثات در مراتب اسماء و صفات و حتی تأمل و تدقیق در کیفیت صدور افعال و اعمال ولی، در ظروف و شرائط مختلفه، و حصول نتیجه از مقام اثبات به ثبوت و برهان لمّ می‌باشد.^۲

چنانچه در معرفت و شناخت انبیاء عظام، مطلب از این قرار است و آیات قرآن بر این معنا صراحت دارد؛ همچنین دربارهٔ ائمه هدی صلوات الله علیهم اجمعین چنین است. و معجزات اولیاء عظام - که حاکی از تعلق و ربط ظهور نفس امام در مقام فعل به مبدأ ولایت مطلقه دارد - و یا مباحثات امیر مؤمنان علی بن ابی طالب و صادقین آل محمد، و مجالس حضرت علی بن موسی الرضا در حضور مأمون و جمیع علمای ادیان، و حضرت جواد الائمه و سایر حضرات معصومین صلوات الله علیهم اجمعین، از این باب است.^۳

البته ممکن است در بعضی مواقع نادره، عنایت الهی بدون توسل به وسائط و اسباب مذکوره، موجب قطع و علم به مقام ثبوت گردد.

ملاک حجیت اوامر و دستورات ولی کامل و استاد واصل

در اینجا به نکته‌ای فوق‌العاده مهمّ و قابل ذکر اشاره می‌شود، و آن اینکه: با

۱- رجوع شود به *اسرار ملکوت*، ج ۲، ص ۲۹۰ الی ۲۹۶ و ۳۰۰ و ۵۲۶.

۲- رجوع شود به *امام شناسی*، ج ۱، ص ۲۳۹؛ *اسرار ملکوت*، ج ۲، ص ۳۵۲.

۳- جهت اطلاع بیشتر بر معیارهای شناخت ولی کامل الهی رجوع شود به *اسرار ملکوت*، ج ۲. (محقق)

توجه به مطالب فوق الذکر و اهمیّت علم و یقین به مرتبه استاد و ولی در مقام تربیت و دستگیری، دستورات و اوامر ولی کامل و استاد واصل از حجیت ذاتیه برخوردار و به دلالت طبعیه و عقلیه - نه وضعیه - بر صدق مقال و صحت رفتار شاهد است. گرچه در بعضی موارد از باب اضطرار و اتمام حجت، نظیر واقعه غدیر و نصب امیرالمؤمنین علیه السلام به ولایت و خلافت و امارت بر مسلمین، مقام اثبات و دلالت وضعیه هم مؤید و مسدّد بوده است.^۱

۱- نرم افزار کیمیای سعادت، بخش پرسش و پاسخ، ص ۴۳:

سؤال:

بسم الله الرحمن الرحيم

حضرت علامه طهرانی - رضوان الله علیه - در کتاب روح مجرد، صفحه ۱۹۶، بعد از اثبات ولایت جناب سید هاشم موسوی حداد - رضوان الله تعالی علیه - فرموده‌اند: فعل اولیای خدا حجت است. در این باره سؤالاتی به ذهن متبادر می‌گردد، لطفاً جواب آنها را بفرمایید.

۱. مقام ولایت چه نسبتی با مقام امامت دارد و آیا غیر از ائمه معصومین علیهم السلام کسی دارای این مقام می‌تواند باشد؟

۲. آیا بعد از رسیدن به این مقام ممکن است خطایی از شخص ولی سر بزند؟ و یا فعل وی با فعل امام معصوم در تعارض باشد؟

۳. آیا این افراد که از آنها به اولیای خدا اطلاق می‌شود، در زمان ائمه معصومین علیهم السلام هم بوده‌اند و نسبت ولایت آنها با مردم و شخص امام معصوم علیه السلام چگونه بوده است؟

۴. راه تشخیص یک چنین فردی چگونه است؟

پاسخ:

بسم الله الرحمن الرحيم

جواب سؤال اول: مفهوم ولایت نسبت به امامت از نظر منطقی عام و خاص مطلق است. بدین معنی که لازمه امامت، تحقق ولایت است، لا بالعکس.

برای روشن شدن مطلب ابتدائاً به تعریف و توضیح ولایت می‌پردازیم: در مصباح المنیر ولی - مانند فلس - را به معنی قرب دانسته است. و نیز در صحاح اللغة گفته است:

كُلُّ مَمَّا يَلِيكَ، اى مَمَّا يُقَارِبُكَ؛ «ولی به کسی گفته می‌شود که امر شخص دیگری را متکفل شود.»
در اقرب الموارد گوید:

الْوَلِيُّ حُصُولُ الثَّانِي بَعْدَ الْأَوَّلِ مِنْ غَيْرِ فَصْلٍ، وَوَلِيَّ الشَّيْءِ وَ عَلَيْهِ وَوَلَايٌ وَ وُلَايٌ؛

﴿ یعنی مستولی و مسلط بر آن شیء شد و از این باب است والی بلد. ﴾

در مجمع البحرین گوید:

﴿أَوْلَى النَّاسِ بِإِبْرَاهِيمَ﴾ یعنی أَحَقُّهُمْ به و أَقْرَبُهُمْ مِنْهُ، مِنَ الْوَلِيِّ وَ هُوَ الْقَرَبُ؛ «نزدیک‌ترین افراد به ابراهیم و بر حق‌ترین آنها نسبت به ابراهیم، که این معنی از ولی یعنی قرب است.»

بررسی معنی لغوی ولایت در آیه شریفه که می‌فرماید:

﴿إِنَّمَا وَلِيُّكُمُ اللَّهُ وَرَسُولُهُ وَالَّذِينَ آمَنُوا الَّذِينَ يُقِيمُونَ الصَّلَاةَ وَيُؤْتُونَ الزَّكَاةَ وَهُمْ رَاكِعُونَ﴾؛^۲ «این است و جز این نیست که صاحب اختیار شما خداست و رسول او و آن کسانی که ایمان آوردند که در حال نماز و رکوع بر فقرا انفاق می‌کنند.»

که از شیعه و سنی مصداق این آیه را امیرالمؤمنین علیه السلام می‌دانند.

بنابراین ولایت هم نسبت به پروردگار بر بنده صادق است، زیرا او از رگ گردن به انسان نزدیک‌تر است ﴿وَكَأَنَّ أَقْرَبَ إِلَيْهِ مِنْ حَبْلِ الْوَرِيدِ﴾^۳ و نیز زمام امور حیات و ممات انسان به دست اوست که می‌فرماید: ﴿بِيَدِهِ مَلَكُوتُ كُلِّ شَيْءٍ﴾؛^۴ و هم نسبت به بنده بر پروردگار صادق است که: «المؤمن ولی الله»^۵ و یا در شهادت می‌گوئیم: «أشهد أن علياً ولی الله» که در اینجا به معنای قرب و نزدیکی بنده است با خدا، نزدیکی خاصی که هیچ شائبه ترکیب غیر در آن راه ندارد؛ و لذا در لغت چنین گفته‌اند: *الولاية حصول الشئین بحيث لیس بینهما ما لیس منهما*؛^۶ «ولایت یعنی بین دو چیز چنان قرب و مؤالفت صورت پذیرد که چیزی خارج از وجود آنان در میان نباشد.»

در نتیجه این قرب که لازمه وحدت است، آثار شیء در ولی تجلی می‌نماید؛ و چون عبد در مقام عبودیت به این مرتبه از قرب برسد، به واسطه غلبه جنبه علی در حضرت حق، ذات عبد متحوّل و متغیّر به آثار و ظهورات ذات پروردگار می‌شود؛ و این مسأله، معنا و مفهوم حدیث قدسی معروف است که می‌فرماید:

ما يتقرب إلى عبد بشيء أحب إلى مما افترضته عليه، فكنت سمعته الذي يسمع به وبصره الذي يُبصر به و لسانه الذي ينطق به ويده الذي يأخذ به...؛^۷ «هیچ عمل و کرداری که بنده مرا به

من نزدیک کند، در نزد من بهتر از تکالیف و دستورات شرعیه نمی‌باشد؛ پس در صورتی که بنده من قیام به آنها کرد، من گوش او می‌شوم و چشم و زبان و دست و... خواهم شد.»

در این صورت است که اعمال و گفتار و تفکر ولی خدا از کیفیت و صبغه بشری خارج شده و به صبغه الهی و جوهر ربوبی در خواهد آمد.

و نیز در حدیث قدسی شریف می‌فرماید:

عبدی أطعني حتى أجعلك مثلي. فإنا أقول: كُنْ، فيكون؛ و تقول لشيء كُنْ فيكون؛^۸ «بنده

من فقط مرا عبادت کن و در تحت انقیاد من درآی تا تو را همانند خویش گردانم. ﴿

↪ من به چیزی چون گویم: موجود شو، وجود پیدا می‌کند؛ و تو نیز اگر بگویی: باش، خواهد بود.»

ولایت از ناحیهٔ عبد و از ناحیهٔ پروردگار، این حقیقت و معنای ولایت است؛ پس ولایت به معنای سلطه و سیطره و هیمنه و حکومت نیست؛ بلکه به معنای نزدیکی و قرب است، الا اینکه این تقرّب در طرفین بنده و پروردگار، به دو صورت با حفظ اصل حقیقت و ریشهٔ آن، ظهور پیدا می‌کند. ولایت از ناحیهٔ عبد که همان فناء ذات عبد در ذات پروردگار است، موجب استجلاب و استجذاب نفحات جمالیّه و بارقه‌های اسماء و صفات کلیهٔ حق بر قلب بنده است. و همین ولایت از ناحیهٔ پروردگار به معنای افاضهٔ رشحات آثار جمال و جلال بر قلب و ضمیر بنده است، و سلب اختیار و ارادهٔ او و جایگزینی اراده و مشیت خود به جای آن است، که در این صورت بنده قادر بر انجام اموری که از شئون اراده و اختیار حضرت حق است، خواهد بود. ابن فارض، عارف عظیم‌الشأن مصری - رضوان الله علیه - در این باره می‌فرماید:

هِيَ النَّفْسُ إِنْ أَلْقَتْ هَوَاهَا تَضَاعَفَتْ قُوَاهَا وَ أَعْطَتْ فِعْلَهَا كُلَّ ذَرَّةٍ^۹

«این است مقام و مرتبه نفس که اگر مخالفت هواهای او را کردی و با مشتبهات نفسانی به مبارزه و معارضه پرداختی، قوای او رو به تزاید رود تا جایی که بر تمام ذرات عالم وجود هیمنه و سیطره و استیلا خواهد یافت.»

این مرتبه برای پیامبران الهی و حضرات معصومین علیهم السّلام و نیز برای اولیای الهی به دست خواهد آمد، و شرط زعامت و امامت و قیادت است؛ زیرا تا انسان از ذات و نفس خود عبور نکرده باشد و مراتب هواها و امیال نفسانی را حتّی تا آخرین و عمیق‌ترین مراحل آن در نور دیده باشد، مدرکات و امیال و بروزات و ظهورات او نمی‌تواند صد در صد الهی و ربوبی باشد، و چه بسا آمیخته‌ای از هوا و نصیبی از عالم غیب باشد که این موقعیت برای اسوه و الگو قرار گرفتن مناسب نیست. بنابراین چنانچه در آیات الهی آمده است:

﴿وَجَعَلْنَاهُمْ أَيْمَةً يَهْتَدُونَ بِأَمْرِنَا وَأَوْحَيْنَا إِلَيْهِمْ فِعْلَ الْخَيْرَاتِ وَإِقَامَ الصَّلَاةِ وَإِيتَاءَ

الزَّكَاةِ وَكَانُوا لَنَا عَتِيدِينَ﴾^{۱۰} «و ما ایشان را پیشوایانی قرار دادیم که مردم و خلاق را

با امر و اراده و مشیت ما به سوی تعالی و کمال هدایت کنند [نه از سر خود و بر اساس هوا

و سلیقه شخصی خود] و به آنها انجام امور خیر و بپا داشتن نماز و پرداخت زکات را وحی

نمودیم، و ایشان کاملاً و صد در صد در مقام عبودیت و انقیاد تام برای ما بسر می‌بردند.»

بدین لحاظ اطلاق لفظ امام و ولی خدا در لسان قرآن نسبت به بندگان خالص خدا به کسانی گفته

می‌شود که این مرحله از عبور و گذراندن مرتبهٔ خواست و ارادهٔ نفس را طی کرده باشند؛ ↪

⇐ بنابراین اگر شخص با رعایت ضوابط شرع به نحو اتم و انجام ریاضات شرعیّه و سیر و سلوک الی الله و مخالفت با هواهای نفسانی و امیال دنیوی و دوری جستن از ریاست‌ها و تفوق‌طلبی و ترأس و انقیاد تامّ و اطاعت کامل از دستورات اولیای الهی بتواند از مراحل مختلفه عوالم نفس عبور نموده باشد، آن شخص به مقام و مرتبه ولایت الهی خواهد رسید و ولی کامل پروردگار خواهد شد؛ زیرا تحقّق این مرتبه در وجود چنین شخصی اعتباری نبوده و جنبه تکوینی و واقعی پیدا می‌کند، و مانند سایر اعتبارات شرعیّه که وضع و رفع آن به دست شارع است، نمی‌باشد. چنین شخصی قابلیت احراز عنوان امام را پیدا می‌کند، خواه از جانب الهی به این منصب رسیده باشد یا نرسیده باشد، و مأمور به هدایت شده باشد یا نشده باشد. در این فرض کلام او کلام امام علیه السّلام و فعل او فعل امام علیه السّلام می‌باشد، با این تفاوت که نفس مطهر امام علیه السّلام به واسطه سعه کلی آن که تمام تعینات را در عالم وجود احصاء نموده است، خداوند دو مسئولیت و دو وظیفه به او محوّل کرده است:

وظیفه و مسئولیت اول: ارائه طریق و هدایت و ارشاد به سوی مرتبه تعالی از معرفت و کمال، که همان شناخت حقیقی و شهودی ذات پروردگار است به واسطه بیان احکام و برنامه تربیت و تزکیه. **وظیفه دوم امام علیه السّلام:** ایصال و فعلیت بخشیدن به نفوس مستعدّه و بالقوه را به مراحل و مراتب متفاوت در سعادت و شقاوت، که این مسئولیت به فعل تکوینی و ولایت تکوینی امام علیه السّلام برمی‌گردد.

اما ولی خدا دارای یک چنین مسئولیت عظمی و عام الشمولی نمی‌باشد؛ بلکه نسبت به حیظه و محدوده وظیفه‌اش در افراد معین، قیام به این وظیفه و تکلیف می‌نماید؛ و البته محدوده ارشاد و هدایت و نیز تربیت و تزکیه افراد بر حسب تشخیص نفس ولی خدا به واسطه ارتباط با مبدأ اعلی موسّع و مضیق خواهد شد.

جواب سؤال دوم: بحث خطا و اشتباه در فعل ولی خدا به کیفیت اراده و خواست او نسبت به مصالح و جریانات اطراف خویش بر می‌گردد. با توجه به مسائل گذشته در سؤال اول، دیگر زمینه این پرسش منتفی خواهد شد؛ زیرا خطا در انسان ناشی از عدم علم به حقیقت حادثه و واقعه در مسائل اجتماعی و شرعی و شخصی خواهد بود، و در صورت انکشاف امور غیبیه و حقایق مخفیه از نفوس افراد عادی - گرچه به مراتبی از علم رسیده باشند - دیگر جهل و ابهام در این امور معنی و مفهومی ندارد.

بر این اساس ولی خدا نسبت به مطالب اجتماعی و دستورات تربیتی و اوامر و نواهی امکان اشتباه در او منتفی است. و همین‌طور نسبت به مسائل احکام و مبادی شرع مقدّس و اطلاع بر

﴿ ملاکات احکام، دارای قطع و یقین است. و از این جهت به واسطه اشراب از حقیقت ولایت امام علیه السلام، هیچ‌گونه خطا و اشتباهی در او متصور نخواهد بود؛ به خلاف افراد عادی از اهل علم و اجتهاد که تطرق خطا در فتوایشان کاملاً محتمل، بلکه واقع است؛ و از اینجاست که اصل مسلم تخطئه در بحث کلام شیعی به وجود آمده است.

پس از وضوح این مطلب، به این نکته اشاره می‌کنیم: ولی خدا در افعال عادی و ظاهری، مانند غذا خوردن، حرکت کردن، امر و نهی به مسایل عادی و روزمره، ممکن است دچار خطا شود؛ زیرا بر اساس مصلحت و عنایتی که جهت حفظ حریم ولایت و امامت و احتمال تشبه و مماثلت او با امام علیه السلام - که ممکن است در برخی از افراد کم جنبه و ناآگاه بروز و ظهور کند - نفس خود را از مرتبه حضور علمی اشیاء به مرحله فعلیت آن در ذهن و فکر، خارج نمی‌سازد و با همان ذهن و فکر عادی به انجام این امور اقدام می‌نماید؛ مثلاً در تألیف کتاب چه بسا غلط املائی و یا تاریخی و یا اعرابی و امثال آن مشاهده شود، یا در مسائلی که مربوط به تکالیف ظاهری است ممکن است در بعضی از موارد به همان تکلیف ظاهری رجوع به مدارک و مسانید اکتفا نماید، در عین اینکه خود به حقیقت امر آگاه است؛ و این مسأله با حجیت ذاتی علم منافاتی ندارد؛ زیرا علمی که از روی طرق ظاهریه و مبانی عرفیه و عقلائیّه حاصل شود، شرعاً منجز و مکلف است، نه آن علمی که از طریق شهود و اتصال به مبدأ و حقیقت ولایت، که آن حکم خاص خود را دارد؛ مانند اطلاع اولیاء و معصومین بر مصائب و قضایایی که بر آنها وارد آمده است و خود از وقوع آن خبر داده‌اند. بنابراین هیچ‌گونه تعارضی بین کلام اولیای الهی و بین فرمایشات ائمه معصومین علیهم السلام وجود ندارد، و همه از یک سرچشمه نشأت می‌گیرد؛ بلی در قضایا و حوادث مختلف ممکن است کلمات و مضامین با حفظ اصل حقیقت و تغییر در مصادیق، متفاوت باشد؛ که البته باید چنین باشد. **جواب سؤال سوّم:** در این موضوع از روایات و حکایات وارده درباره اصحاب ائمه علیهم السلام می‌توان نسبت به بعضی از آنان چنین احتمالی را داد. از جمله از اصحاب رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم، سلمان قطعاً حائز این مرتبه بوده است، و تعبیری که از پیامبر درباره او شده است مبین این مطلب می‌باشد؛ از جمله:

سلمانُ بحرٌ لا یُتَزَف؛^{۱۱} «سلمان دریایی است که هیچ‌گاه به قعر آن نتوان رسید.»

این تعبیر کاملاً بر یک عارف واصل منطبق است؛ زیرا عارف بالله به واسطه وصول به ذات لایتناهی حضرت حق و اندکاک در آن، موجب تجلی اسم علیم در قلب خود شده است، و از آنجا که سعه وجودی او در مرتبه ماهوی از بین رفته و به وجود اطلاقی و لایتناهی حق رسیده است، دیگر حد و مرزی برای علم و قدرت و حیات او نمی‌باشد؛ و لذا رسول خدا تعبیر فرمود: دریایی که به انتها نمی‌رسد.

◀ و یا درباره اویس و مقداد و میثم تمار و حبیب بن مظاهر اسدی این چنین مطالبی به چشم می خورد. و از اصحاب ائمه متأخر علیهم السلام می توان به جابر بن یزید جعفی، محمد بن مسلم و نیز - چنانچه در کتب تراجم مذکور است - بایزید بسطامی شاگرد مکتب امام صادق علیه السلام و نیز معروف کرخی از شاگردان حضرت ثامن الحجج علیهم السلام نام برد. تذکر این نکته ضروری است که بسیاری از این افراد در عین ارتباط با امام علیه السلام از مرأی و منظر عامه مردم مخفی بودند و کسی آنها را نمی شناخته و از حال آنها اطلاعی نداشته است؛ چنانچه مرحوم ملا محمد تقی مجلسی - رضوان الله علیه - در رساله تشویق السالکین به این مسأله اشارت دارد. و همه آنها در تحت ولایت امام معصوم علیه السلام مردم را بر حسب تشخیص تکلیف به سوی ولایت امام هدایت و ارشاد می نمودند.

جواب سؤال چهارم: این مسأله را حقیر در جلد دوم/سرر ملکوت به طور مبسوط و مشروح توضیح داده ام؛ و اما مجملاً اینکه:

برای شناخت انسان کامل و ولی خدا ابتدائاً باید کمال و ولایت برای جوینده و پوینده مشخص و تعریف شود، و بداند که به طور کلی کمال انسان در چیست و انسان کامل به چه فردی اطلاق می شود؟ زیرا در این عرصه دیده می شود بسیاری از مکاتب و گروه ها با طرح مطالب جاذب و امور غیر عادی و طبیعی و چه بسا انجام بعضی از کارهای فوق العاده و چشمگیر و اخبار از برخی حوادث، خود را به جای اولیای الهی و عرفای کملین جا زده اند. و مردم که از همه جا بی خبر و بی اطلاع از معارف اصیل الهی می باشند، آنان را افراد برجسته و فوق العاده به حساب آورده، به دور آنان اجتماع می کنند، و بدین وسیله موجب از دست رفتن فرصت ها و از بین رفتن عمر و سرمایه های وجودی پروردگار به بشر می شوند.

باید در درجه اول شناخت که ولایت و عرفان و توحید چیست و انسان کامل به چه مراتب و مراحل از معرفت می تواند دست پیدا کند؟ آنگاه با تحقیق در رفتار روز و شب، سفر و حضر، صحت و مرض، سختی و رخاء، و انطباق کردار و گفتارش و نیز بیان مطالب و سطح و مرتبه سخنانش که در چه وادی و عرصه ای معمولاً به سخن می پردازد، و آیا مطالبی را که بیان می کند از روی مطالعه و درس و بحث است یا از روی شهود و احساس قلبی؟ و به طور کلی شناخت یک ولی الهی با معیارهایی که ذکر شد باید همراه یک نوع اطمینان قلبی و سکونت خاطر باشد.

و این مسأله به صدق و صفای انسان و حریت در انتخاب فرد سالک باز می گردد. سالک چنانچه در نفس خود غلّ و غشی نداشته باشد و دل و ضمیر خود را بین خود و خدای خود صاف گردانده باشد و هیچ کلک و مرضی همراه با فحص و بحث او نباشد، طبق روایت امام حسن عسکری علیه السلام^{۱۲} خداوند آن فردی که شایسته و صلاح ظرفیت اوست، به او می نمایاند؛

↪ و اگر در دل خود روزنه‌ها و جایگاه‌هایی را برای نفس و انانیت و خواست خود باقی گذارده باشد، سعی او باطل و فحش او بی‌نتیجه، و اگر هم بر فرض، دست او به ولی خدا رسید هیچ فایده و اثری بر آن مترتب نخواهد شد. از باب مثال نمونه‌ای را ذکر می‌کنم:

قبل از انقلاب اسلامی ایران، در زمان گذشته، روزی فردی معمم و متشخص به مرحوم والد - رضوان الله علیه - مراجعه می‌کند و از ایشان کسب تکلیف سلوکی و مقدمه موصله را می‌نماید. مرحوم والد پس از طی چند جلسه صحبت و تبیین مواضع و توضیح مراتب در جلسه آخر به او می‌فرماید:

حال با توجه به مطالبی که در این جلسات گذشت تا چه حد شما حاضر و آماده‌اید که وجود خود و آثار وجودی و شئون خود را در راه سیر و سلوک و اطاعت از استاد و

انقیاد در برابر دستورات قرار دهید؟

آن فرد معمم پس از لحظه‌ای تأمل عرض می‌کند:

من نسبت به همه مطالب و دستورات و اطاعت از آنچه می‌فرمایید، استعداد و آمادگی دارم؛ فقط نسبت به فلان مطلب اگر اجازه بفرمایید، به راه و روش خود باشم.

مرحوم والد - قدس الله سره - می‌فرماید:

اتفاقاً سؤال من برای همین مطلب بود. پس معلوم می‌شود شما آمادگی و تهیو انقیاد و اطاعت را ندارید.

و آن جلسات خاتمه یافت.

به نظر می‌رسد این مقاله تا حدودی پاسخ به سؤالات مذکوره را داده باشد. البته سعی شده است که تا حد ممکن، عبارات ساده و قابل فهم برای عموم بوده و از ذکر اصطلاحات و تعابیر غامض صرف نظر شده است. ان‌شاءالله در آینده توضیح بیشتر و جامع‌تری ارائه خواهد شد. ان‌شاءالله موفق و مرضی المرام باشید.

* * *

۱. سوره آل عمران (۳) قسمتی از آیه ۶۸.

۲. سوره المائدة (۵) آیه ۵۵.

۳. سوره ق (۵۰) ذیل آیه ۱۶.

۴. سوره یس (۳۶) قسمتی از آیه ۸۳.

۵. الکافی، ج ۲، ص ۱۷۰.

↪

۶. مفردات راعب، ذیل ماده ولی.

اما در غیر این صورت (عدم وصول سالک به فناء ذاتی) حجیت کلام او و تنجز اوامر و نواهی او با توجه به عدم تحقق مقام ثبوت، قطعاً باید توسط ولی کامل در مقام اثبات، به صورت صریح در ملاء عام و یا مکتوب صریح و بدون هیچ گونه ابهام و اجمال بیان شود؛ همچنان که مرحوم علامه طهرانی در کتاب روح مجرّد، صفحه ۴۸۹

۷. الکافی، ج ۲، ص ۳۵۲، با قدری اختلاف.

۸. عده الداعی، ص ۳۱۰؛ معاد شناسی، ج ۴، ص ۲۱۹، با اختلاف.

۹. دیوان ابن فارض، تائیه کبری.

۱۰. سوره الانبیاء (۲۱) آیه ۷۳.

۱۱. الاختصاص، ص ۳۴۱؛ بحار الأنوار، ج ۲۲، ص ۳۴۸.

۱۲. الاحتجاج، ج ۲، ص ۲۶۳ الی ۲۶۵: «لا جرم أنّ من علّم الله من هؤلاء القوم أنّه لا یُریدُ إلاّ صیانة دینیّه و تعظیم و لیّیه لم یتزکّه فی ید هذا المتلبّس الکافر، و لکینه یقیض له مؤمناً یقف به علی الصواب ثمّ یوفّقه الله للقبول منه فیجمع الله له بذلک خیر الدنیا و الآخره، و یجمع علی من أصله لعنا الدنیا و عذاب الآخره.» ترجمه از ولایت فقیه، ج ۲، ص ۹۴:

«لا جرم چون خداوند دارای لطف و محبت است و می‌داند که: بعضی از این ضعفای شیعه ما راهی برای ادراک واقع ندارند، و در دست چنین علمایی گرفتار شده‌اند، اگر اینها در درون قلبشان دنبال واقع بگردند، و خود را بیچاره ببینند، خداوند یکی از افرادی را که حق باشد، برای هدایت آنها می‌گمارد، تا اینکه آنها را از دست آن علمای فسقه خارج کند، و راه حقّ مُصیب را به آنها نشان بدهد؛ و این را خدا بر عهده گرفته است که: اشخاصی که از درون قلب دنبال واقع می‌گردند، از این افراد به آنها ارائه نماید، و آنها را بر طریق حقّ دلالت کند.

بنابراین، خداوند آن افراد حق طلب را که قصدشان فقط حفظ دین خود است، و اینکه ولی خود را بزرگ بشمارند، در دست این متلبّس کافر، این کافری که اهل تلبیس و تدلیس و خدعه است، رها نمی‌کند؛ بلکه او را بیرون می‌کشد و مؤمنی را برای او می‌گمارد که او را به راه صواب هدایت کند، بعد هم او را موفق می‌کند که قول آن ولی حقّ را قبول کند.

بنابراین، خداوند برای چنین شیعه‌ای خیر دنیا و آخرت را جمع کرده است. (اما خیر دنیا، برای اینکه راه را به او نشان داده است تا از دست این دشمن متظاهر و متعدی و متلبّس کافر، نجات پیدا کند؛ و اما خیر آخرت، برای اینکه به حقیقت ولایت رسیده، و با این منهاج صحیح به سوی رضوان و فوز دار الآخره حرکت کند.) و خداوند بر کسی که در صدد گمراهی این شیعه بوده، لعنت در دنیا و عذاب آخرت را جمع کرده است.»

نیز این مطلب را تأیید فرموده‌اند:

وصایت، ظاهری دارد و باطنی؛ اما وصی ظاهر، آن کس است که استاد در ملاً عام او را وصی خود قرار می‌دهد و می‌نویسد و امضاء می‌نماید. در غیر این صورت هیچ مجوزی برای اطاعت از فردی که فاقد مقام ثبوت و یا اثبات است وجود ندارد، و مطیع و منقادِ چنین فردی، در پیشگاه خداوند مسئول خواهد بود.^۱

پر واضح است که تحقق مقام اثبات، چنانچه مرحوم علامه طهرانی فرموده‌اند، به صورت خبر واحد و یا در حال خفاء، اصلاً معنی ندارد و با نفس مقام اثبات در تعارض و تضاد می‌باشد؛ همچنان‌که خود مرحوم علامه طهرانی هیچ فردی را وصی ظاهری خود قرار ندادند؛ یعنی نه در ملاً عام و نه به صورت کتبی هیچ اثری از این موضوع وجود ندارد.^۲

متأسفانه، عدم توجه به این اصل مهم و حیاتی، موجب انصراف از اصول و موازین متقنه ایشان، و تبدل حقایق و اصول موضوعه در عرفان اصیل به موهومات، و خلاصه تنزل از منهای منبع و ممشای رفیع آن بزرگوار به تخیلات و اوهام گردید. البته ناگفته نماند که عده‌ای از تلامذه آن عارف عظیم‌الشان با تأسی به مرام و حفظ اصول و مواضع روشن و متقن ایشان، توانستند سربلند و پیروز از امتحان برآمده و مشی و مرام آن رجل الهی را در حیات سلوکی خویش متحقق گردانند، و با تمام فشارها و تضییقات و انواع شدائد از صراط حق و مسیر صدق ایشان دست برندارند.

سعی و اهتمام علامه طهرانی بر تحفظ شاخصه‌های فرهنگی اسلام و تشیع
یکی دیگر از جهاتی که مرحوم آیه الله علامه طهرانی سعی بر تحفظ آنها داشتند، رعایت و لحاظ شاخصه‌های فرهنگی اسلام، و بالأخص مکتب تشیع بود.

۱- رجوع شود به اسرار ملکوت، ج ۲، ص ۴۹۵ الی ۵۰۶ و ۵۲۸.

۲- رجوع شود به همان مصدر، ص ۵۲۰.

ایشان معتقد بودند:

باید در محاورات و استعمال کلمات، از الفاظ مشترکه بین مذاهب و ادیان - تا چه رسد به ملل و نحل مختلفه - و نیز از الفاظ مختصه به مبانی تشیع، در غیر ما و وضع له، جداً پرهیز نمود؛ تا اصالت فرهنگی اسلام و نمودار مشخصه مکتب به خوبی بتواند روشنگر و مبین و راهنمای محتوای خود گردد، و از آسیب محرّفین و بدع ضالّه و مضلّه و دزدان رهن دین و ایمان و اعتقاد در امان باشد.^۱

مثلاً می فرمودند:

استعمال لفظ «نیایش» برای نماز غلط است؛ زیرا نیایش یک عمل عبادی است که جمیع ادیان در او مشترکند، و هر کدام از آنان به نوبه خود در طول شبانه روز یا در ایام هفته، مراسمی جهت تقرب به پروردگار به اسم نیایش انجام می دهند، ولی هیچ کدام از آنها نماز نمی باشد؛ زیرا نماز با این خصوصیات، مختص دین اسلام و منزل از نفس شریف پیامبر اکرم صلی الله علیه و آله و سلم می باشد. بنابراین نباید این عمل عبادی مخصوص را در تسمیه، هم طراز با سائر اعمال عبادیه شرایع و ادیان قرار داد، و لفظ نیایش را که مشترک بین همه است، در این مورد به کار برد.

همین طور استعمال کلمه مبارکه ﴿بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ﴾ اختصاص به مبدأ اعلی داشته، و نمایانگر صفات جمال و عطوفت و رحمت و شفقت و جامعیت ذات اقدس الهی در استجماع جمیع صفات و اسماء کلّیه خود است. نوشتن کلمه «باسمه تعالی» گرچه به حسب قرائن حالیه، دال بر ذات مبارکه حقّ جلّ و علا است، ولی این رجوع و احاله ضمیر «باسمه» با توجه به قرائن است؛ و الا خودبه خود و فی نفسه مُشعر به این معنی نخواهد بود.^۲

بنابراین، به چه دلیل و به چه رجحانی یک مسلمان و شیعه باید از استعمال

۱- رجوع شود به *ولایت فقیه*، ج ۳، ص ۲۵۳ الی ۲۵۶.

۲- جهت اطلاع بیشتر بر اهمیت کتابت «بسم الله الرحمن الرحيم» رجوع شود به *وظیفه فرد مسلمان*، ص ۱۷؛ *اسرار الصلاة* مرحوم میرزا جواد ملکی تبریزی، ص ۲۸۱. (محقق)

لفظ مختصّ به ذات مبدأ اعلیٰ عدول کند و آن را بالکلیّه نسیاً منسیاً در بوتهٔ اهمال بسپرد، و نام محبوب را از صفحهٔ محاورات و مکاتیب حذف نماید، و با کلمات مبهمه و مشترکه، ایماء و اشاراتی به مقام اقدس ربوبی داشته باشد؟! آیا مرام و دیدن رسول خدا و ائمهٔ هدی صلوات الله علیهم أجمعین این چنین بود؟! و آیا آنها در نامه‌ها و رسالات خود باسمه تعالی می‌نوشتند؟! در کدام نامه از پیامبر اکرم صلی الله علیه و آله و سلم سراغ داریم که در آن به جای بسم الله الرحمن الرحیم، باسمه تعالی نوشته شده است؟!!

و آیا عمل اولیاء دین برای ما حجّیت و دلیلیت ندارد؟! و ما موظّف به تأسی از سیرهٔ آنها نمی‌باشیم؟! و مگر انبیاء سلف نیز در ارسال رسالات خود افتتاح به بسم الله نمی‌نمودند؟! در داستان حضرت سلیمان، آیهٔ شریفه می‌فرماید:

﴿إِنَّهُ مِنْ سُلَيْمَانَ وَإِنَّهُ بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ * أَلَّا تَعْلَمُوا عَلَيَّ وَأَنُؤَفِّئُ الْمُسْلِمِينَ﴾^۱

بدین مناسبت، مقتضی است حکایتی را که در ارتحال استاد عالی قدر ایشان در نجف اشرف، مرحوم آیه الله العظمی حاج شیخ حسین حلّی - اعلی الله مقامه - به وقوع پیوسته است، متذکر شویم:

مرحوم آیه الله العظمی، سند الفقهاء و المجتهدین و عماد العلماء الصّالحین، آقای حاج شیخ حسین حلّی - تغمّده الله برحمته - استاد علامه طهرانی در فقه و اصول در نجف اشرف بودند. و ایشان به مدّت هفت سال از آن دریای مّوآج علم و فقاہت و خرمن پر بهای فهم و درایت، بهره‌ها برده و خوشه‌ها چیدند؛ و به حقّ می‌توان گفت: مرحوم آیه الله حاج شیخ حسین حلّی سهم بسزایی در بعد اجتهاد و استنباط احکام و تلقّی مبانی شرعیّهٔ ایشان داشتند. و همیشه مرحوم آیه الله علامه طهرانی در طول حیات به عظمت و احترام از ایشان یاد می‌نمودند، و او را بطل میدان فقاہت و تحقیق قلمداد می‌نمودند.

۱- سوره النمل (۲۷) آیات ۳۰ و ۳۱. ترجمه از محقّق:

«این نامه از طرف سلیمان است و مضمون آن این است که: به نام خداوند بخشنده و مهربان و اینکه بر من بزرگی ننموده و نزد من بیاپید در حالی که مسلمان و فرمان‌بر باشید.»

پس از ارتحال مرحوم حلّی، علامه طهرانی مجلس ترحیمی در مسجد قائم منعقد نمودند؛ و بدین مناسبت اعلانی چاپ نموده، در طهران میان مساجد و شوارع و همچنین در روزنامه‌ها منتشر نمودند. اعلان به کلمه مبارکه بسم الله الرحمن الرحيم افتتاح شده بود. چند روز بعد به همین مناسبت مجلس ترحیمی در مسجد بازار طهران منعقد می‌شود، و مرحوم علامه طهرانی هم شرکت می‌کنند.

در جنب ایشان یکی از علمای معروف طهران - در حالی که قاری مشغول قرائت بود و او مشغول کشیدن قلیان! - رو به ایشان می‌کند و می‌گوید:
 آقا چرا شما در اعلان مرحوم حاج شیخ حسین حلّی بسم الله نوشته‌اید؟ این خلاف شرع است!

ایشان می‌فرمایند:

نوشتن بسم الله خلاف شرع است؟!

آن شخص در جواب می‌گوید:

بله، خلاف شرع است! اسم خدا محترم است و نباید در نامه‌ها و اعلان‌ها نوشته شود!

ایشان می‌فرمایند:

احترام اسم پروردگار به انتشار و گسترش آن است، نه به کتمان و اخفا. خلاصه بحث بالا می‌گیرد و اطرافیان متوجه می‌شوند. از مرحوم علامه اصرار و از آن شخص انکار.

تا اینکه او می‌گوید:

انتشار این اسم موجب هتک حرمت آن است، زیرا به دست هر کسی می‌افتد و چه بسا روی زمین بیفتد.

مرحوم علامه فرمودند:

باید اسم خدا را منتشر کرد، و هر کسی در قبال آن وظیفه‌ای دارد. اینکه ممکن است این اسم به دست غیر مسلمان بیفتد، دلیل بر منع از نشر آن

نمی‌شود. مگر پیامبر اکرم نامه‌ها را برای غیر مسلمانان از نصاری و یهود و زرتشتیان نمی‌فرستادند؟!

آن شخص گفت:

آنها به نامه‌ها احترام می‌گذارند و موجب هتک نمی‌شدند.

مرحوم علامه فرمودند:

آیا پاره کردن نامه رسول خدا به دست خسرو و پرویز و زیر پا قرار دادن آن، هتک محسوب نمی‌شود؟

گفت:

آن قضیه واحده بوده است.

ایشان فرمودند:

حرمت مسأله به قضیه واحده و متعدده ربطی ندارد. و آیا دل شما بیشتر برای حرمت اسم خدا و ذکر نام پروردگار می‌سوزد یا رسول خدا؟!

آنگاه او را مخاطب قرار داده و فرمودند:

سؤالی از شما دارم: اگر شما مشغول صحبت باشید و بالای منبر به وعظ و خطابه پردازید و شخصی در پایین منبر مشغول کشیدن قلیان شود، آیا به شما بر نمی‌خورد؟

گفت: «چرا!»

آنگاه فرمودند:

الآن این قاری مشغول تلاوت قرآن است و شما مشغول کشیدن قلیان! آیا کلام خدا از کلام شما پست‌تر و نازل‌تر و بی‌ارج‌تر است که این‌گونه بی‌اعتنا به کلام الهی مشغول صحبت با این و آن بوده و به کشیدن قلیان و خُر خُر کردن اشتغال دارید؟! شما دیگر دم از اسلام و حرمت ذکر پروردگار نزنید! شما دیگر دایه دلسوزتر از مادر نباشید! لازم نیست شما با این کیفیت برای اسلام دل بسوزانید! اسلام دلسوز دارد، و چه و چه.

در این هنگام یکی از بستگان معمم ایشان جلو می‌آید و به مرحوم علامه طهرانی می‌گوید:

آقا شما این را بدانید که در این مسأله هیچ کس جز آیه الله آقا سید احمد خوانساری با شما موافق نیست؛ لذا این قدر اصرار بر مسأله نفرمایید، فایده‌ای ندارد.

نظر مرحوم مطهری درباره: «إِنَّمَا الْحَيَاةُ عَقِيدَةٌ وَجِهَادٌ»

نظیر ممشای مرحوم علامه بر تحفظ شاخصه‌های مکتب و جدا نمودن صحیح از سقیم، کلامی است از مرحوم آیه الله مطهری - رحمة الله علیه - در یکی از منبرهایشان که فرموده بودند:

این کلام معروف: «إِنَّمَا الْحَيَاةُ عَقِيدَةٌ وَجِهَادٌ» را که به حضرت سیدالشهدا علیه السلام نسبت می‌دهند، صحیح نیست؛ زیرا اگر منظور از «حیاء» حیات دنیوی باشد، که با محمول سازگاری ندارد؛ و اگر منظور حیات اخروی و حیات طیبه و بالأخره حیات خداپسندانه باشد، لازمه‌اش دارا بودن عقیده‌ای درست و صحیح و واقعی و در مسیر وصول به کمالات و غایات انسانی است، نه هر عقیده و مرام و مکتبی، ولو مکاتیب الحادی و کمونیستی؛ و الا آنها هم دارای مرام و عقیده و اهدافی هستند، و چه بسا موجه و به ظاهر عامه پسند و جاذب؛ و «عقیده» نکره است و دلالتی بر کیفیت و نوع عقیده و مکتب خاصی ندارد.

این کلام گفتاری است بسیار متین، و سخنی است به غایت استوار؛ زیرا آنچه که در اسلام مُمضی و پسندیده است، انطباق اعمال و کردار آدمی با موازین شرع و فرامین الهی و اعتقاد به مبدأ و معاد و بعث رسل و انزال کتب و حشر و نشر و عالم آخرت و سائر مبانی و اصول موضوعه در شرع مبین است. در قرآن کریم همه جا عمل صالح را با ایمان به خدا و رسول، قرین نموده است:

﴿إِنَّ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ إِنَّا لَا نُضِيعُ أَجْرَ مَنْ أَحْسَنَ عَمَلًا﴾^۱.

و پر واضح است که صرف اعتقاد به مکتبی غیر توحیدی ولو به ظاهر وجیه، ممضای شرع نخواهد بود؛ چنانچه بعضی به اشتباه این جمله معروف خطیب مصری: «إِنْ كَانَ دِينَ مُحَمَّدٍ لَا يَسْتَقِيمُ إِلَّا بِقَتْلِ، فَيَا سَيْفُ خُذْنِي!»^۲ را به حضرت سیدالشهدا علیه السلام نسبت می دهند. گرچه این کلام سخن نابجایی نیست، ولی انتساب او به امام علیه السلام مسأله دیگری است.

اهتمام علامه به رؤیت ماه در ترتب آثار شرعی

یکی دیگر از مواردی که گهگاه موجب اختلاف و چه بسا حرف‌هایی در حول و حوش و اطراف ایشان می شد، اهتمام ایشان به رؤیت ماه در ترتب آثار شرعی و احکام فقهی بود.

با توجه به عدم حجیت شرعی قول منجم و سندیت آن، مرحوم علامه طهرانی تا وقتی که ماه را رؤیت نمی نمودند، یا علم به رؤیت حاصل نمی شد، و یا دلیل شرعی متقن اقامه نمی گردید، حکم به دخول ماه رمضان و ترتب آثار و احکام و اعمال مأثوره در ماه مبارک، و همچنین دخول ماه شوال و افطار آن را نمی نمودند؛ و چه بسا سال‌ها که اعمال یومیّه ماه مبارک را دیرتر از سائر مساجد و محافل انجام داده و بدان امر می نمودند، حتی شب‌های قدر را دیرتر از بقیّه محافل برگزار می نمودند. و

۱- سوره الکهف (۱۸) آیه ۳۰. ترجمه از *امام شناسی*، ج ۹، ص ۴۷۳:

«تحقیقاً آن کسانی که ایمان آورده‌اند و اعمال شایسته و نیکو بجای می آورند، البته ما پاداش و مزد کسی را که کار شایسته و نیکو بجای آورد، ضایع نخواهیم نمود.»

۲- *مستدرکات اعیان الشیعه*، ج ۳، ص ۱۹۰:

«شیخ محسن ابی الحبّ خثعمی از فحول شعرای عصر خود و از میزترین خطبا در اواخر قرن چهاردهم هجری می باشد، که دیوانی از ایشان به جای مانده به نام *الحائریات* و بیت بالا در یکی از قصائد مشهور اوست.»

این امر موجب اعتراض بسیاری از آقایان و ائمه جماعات شده، این عمل را منافی با وحدت و جمعیت و حفظ حدود و ثغور روحانیت می‌پنداشتند. ولی این مسائل هیچ‌گاه بر اراده و اهتمام ایشان در عمل به مبانی و انجام احکام مستنبطه فقهیه، تأثیر نگذاشته و همچنان به این مرام و مشی خود ادامه می‌دادند.

استقامت و پایداری ایشان بر اصول موضوعه، نه تنها در اواخر اقامت در طهران بود، بلکه از همان ابتدای مهاجرت به طهران و اقامه نماز جماعت در مسجد قائم، این منهج و طریق را نصب العین خود قرار داده بودند؛ و از این مسیر ابداً و به هیچ‌وجه تخطی نمودند.

در همان اوان سکونت در طهران و در زمان حیات مرحوم آیه الله العظمی بروجردی - رحمه الله علیه - در یکی از سال‌ها، ماه شوال بر اساس تقویم، رؤیت نگردید. مرحوم والد - قدس سره - طبق مبانی شرع بنا را بر بقاء ماه مبارک رمضان گذاردند و خود نیز به مسجد برای اداء نماز عید نرفتند. در آن موقع شنیده شد که یکی از آقایان معاریف و علمای برجسته طهران در حضور دیگران در آن روز چیزی خورده است؛ و این امر موجب شد که تمام مساجد طهران در شرائط و موقعیت افطار قرار گیرند. در این باره به مرحوم علامه طهرانی نیز مراجعه شد و از ایشان جهت اعلام دخول ماه شوال، استجازه نمودند. ایشان به شدت مسأله را نفی، و حکم به بقاء ماه رمضان دادند! و هرچه از اطراف برای تعدیل ایشان اقدام شد، ابداً قبول نمودند.

از آن طرف مرحوم آیه الله العظمی بروجردی - رضوان الله علیه - که هنوز رؤیت ماه شوال بر ایشان ثابت نشده بود و حکم به دخول ماه شوال ننموده بودند نیز تحت فشار اطرافیان قرار گرفته و مرتباً از طهران تلگراف حکم به دخول ماه شوال می‌رسید و ایشان قبول نمی‌فرمودند. و این قضیه تا حدود ساعت ۵ بعد از ظهر ادامه یافت. در این وقت به آقای بروجردی اطلاع دادند که اگر شما حکم به دخول ماه شوال و افطار ننمایید، با توجه به عمل آن شخص عالم و اشاعه فعل او در محافل و

مساجد، دیگر آبرویی برای اسلام نمی ماند، و مرحوم آیه الله بروجردی مضطرباً حکم به دخول ماه شوال نمودند؛ و چون علامه طهرانی حکم مجتهد را نافذ و واجب الإلتباع می دانستند، ایشان نیز حکم به افطار و اقامه نماز عید فطر نمودند.^۱

به طور کلی مرحوم علامه طهرانی اساس تاریخ و مواقع خود را تنها بر تاریخ قمری قرار داده بودند؛ آن هم تاریخی که شروع و انتهایش بر اساس رؤیت باشد. و این مسأله را در طول اقامت در طهران بارها مطرح می نمودند، و ابداً برای تقویم اعتبار و اعتنایی قائل نمی شدند.^۲

هنگام مراجعت مرحوم آیه الله شهید حاج شیخ مرتضی مطهری - رحمه الله علیه - از پاریس و ملاقات با رهبر انقلاب اسلامی ایران، حضرت آیه الله خمینی - تعمد الله برحمته - روزی مرحوم مطهری به منزل علامه طهرانی می روند و گزارشی از مطالب مطرح شده با رهبر انقلاب را ارائه می دهند. علامه طهرانی به ایشان می فرمایند:

حضرت آیه الله خمینی در اعلامیه های صادره از ایشان، از تاریخ قمری استفاده می نمودند؛ ولی اخیراً تاریخ شمسی را نیز ضمیمه می نمایند. این چه صورت دارد؟

مرحوم مطهری به ایشان می گویند:

آقا، من به ایشان پیشنهاد کردم که تاریخ شمسی را نیز ضمیمه بفرمایید.

در این وقت علامه طهرانی به مرحوم مطهری می فرماید:

شما به چه ملاک شرعی یک همچنین مطلبی را مطرح نمودید؟!

مرحوم مطهری مدتی سر خود را به زیر می اندازند و آنگاه می گویند:

بله، مطلب همین است. من اشتباه کردم!

۱- رجوع شود به ولایت فقیه، ج ۴، ص ۱۷۲.

۲- رجوع شود به رساله حول رؤیة الهلال؛ رساله نوبین؛ امام شناسی، ج ۶، ص ۱۶۸؛ وظیفه فرد مسلمان، ص ۱۳۱.

شخصیت سیاسی، و طرح ایجاد حکومت اسلامی

تلاش مرحوم علامه در روشن نمودن اذهان نسبت به ضرورت تشکیل حکومت اسلامی

یکی از مسائلی که همواره ذهن و فکر علامه طهرانی را به خود مشغول نموده بود و دائماً در جلسات با علما و صحبت‌های عمومی و خصوصی آن را مطرح می‌نمودند، مسأله تشکیل حکومت اسلامی بود.^۱ ایشان از همان اوان اقامت در نجف، این مطلب را در سطح جامعه علمی نجف مطرح نمودند. و در بحث نماز جمعه مرحوم آیه الله شاهرودی به شدت و جدت هر چه بیشتر از تشکیل این فریضه الهی سخن به میان آوردند، و وجوب انعقاد صلاة جمعه را در زمان غیبت امام زمان عجل الله تعالی فرجه الشریف در چارچوب و ظرف حکومت اسلامی مطرح نمودند.^۲ و رساله‌ای مبین و مستدل در این زمینه به قلم تحریر در آوردند و به تقریظ مرحوم آیه الله العظمی حاج آغا بزرگ طهرانی - رحمة الله علیه - مزین نمودند، که فعلاً در کتابخانه ایشان موجود می‌باشد.^۳

۱- رجوع شود به *امام شناسی*، ج ۱۱، ص ۱۰ الی ۱۶؛ *معاد شناسی*، ج ۳، ص ۱۲؛ *ولایت فقیه*، ج ۲، ص ۱۹۳؛ *وظیفه فرد مسلمان؛ صلاة الجمعة رسالة فقهية في وجوب صلاة الجمعة عيناً و تعييناً*، ص ۲۱ الی ۲۴؛ *اسرار ملکوت*، ج ۱، ص ۱۸.

۲- رجوع شود به *امام شناسی*، ج ۹، ص ۲۰۴؛ *معاد شناسی*، ج ۳، ص ۶۱؛ *صلاة الجمعة*.

۳- رجوع شود به صفحه ۱۵۸.

ایشان می‌فرمودند:

من از هنگام مراجعت به ایران تمام اهتمام و سعی و کوشش خود را جهت تربیت نفوس مستعدّه و هدایت افراد به سمت بینش و نگرش و تنقیح مبانی حکومت اسلامی به کار بردم.^۱

در خطابه‌ها و مواظ و جلسات شب‌های سه‌شنبه در مسجد قائم، و کذلک جلسات سیار جمعه، تمام بحث و سخن بر ضرورت تشکیل حکومت اسلامی و زدودن جرثومه‌های کفر و نفاق از مملکت اسلام و تشیع بود. سازمان امنیت کشور به شدت این جلسات و سخنرانی‌ها را تحت نظر داشت.^۲ و عاظمی که برای ایام سوگواری انتخاب می‌شدند، کاملاً حساب شده و مبرّز بودند. در مناسبت‌های مختلف، خود ایشان ادارهٔ مجلس را به عهده می‌گرفتند. در اعلانات و کارت‌های تبریک به مناسبت‌های مختلف، تماماً سخن از این مقوله به میان می‌آمد.

در عید نیمهٔ شعبان یکی از سنوآت، به مناسبت میلاد حضرت بقیة الله الأعظم ارواحنا فداه کارت تبریک و اعلان عمومی را با جملات و عبارات متبرکّه دعای افتتاح مزین نمودند: "اللّهُمَّ إِنَّا نَرْغَبُ إِلَيْكَ فِي دَوْلَةٍ كَرِيمَةٍ ..."^۳ و^۴ در آن روزها مهندس مهدی بازرگان در جلسه‌ای اظهار داشت:

در دورانی که تمام صداها به خاموشی گراییده و تمام حرکات رو به سکون و توقّف نهاده بود، فقط و فقط یک صدا برخاست و آن صدا از مسجد قائم بود.^۵

ایشان معتقد بودند که:

از اقدام سیاسی بدون تحوّل فرهنگی در اذهان خمود و بی‌خبر امت اسلامی،

۱- رجوع شود به وظیفهٔ فرد مسلمان، ص ۳۳.

۲- رجوع شود به همان مصدر، ص ۱۸.

۳- الکافی، ج ۳، ص ۴۲۴؛ الإقبال، ص ۶۰.

۴- رجوع شود به وظیفهٔ فرد مسلمان، ص ۳۵؛ صلاة الجمعة، ص ۲۱.

۵- رجوع شود به صلاة الجمعة، ص ۲۲.

طرفی بسته نخواهد شد. و از طرفی هیچ محدودیتی را در ظروف مختلفه، و هیچ تقیدی را در این تحوّل عظیم، بر نمی‌تابیدند.^۱

مکتب اسلام مکتبی منطبق بر فطرت، و مربّی و شکوفا کننده استعدادها و ذخائر فطری، و موصل به اهداف و غایات کمالی آن است؛ و هر کس در هر شرایطی از این نعمت عظمای الهی برخوردار است، و این نعمت اختصاص به گروهی دون دیگری ندارد؛ لذا ایشان بر خلاف اعتقاد عدّه‌ای، دامنه تبلیغ و دعوت به حکومت حقّه الهی را منحصر در قشری خاصّ و شرائطی استثنایی نمی‌دیدند. ایشان معتقد بودند:

لوادار و پرچم‌دار مکتب اسلام، صاحب مقام ولایت عظمای الهیّه، حضرت بقیةالله حجّة بن الحسن العسکری ارواحنا فداه می‌باشد، و باقی افراد - اعمّ از جاهل و عالم، زن و مرد، ملتزم و غیر ملتزم، سیاسی و غیره - تمامی در تحت رعایت و عنایت آن بزرگوار و بر یک نسق و استواء واحد قرار دارند، و کسی را یارای ادّعای زعامت و کدخدا منشی و انحصار ولایت در وجود خود نیست. همه افراد، عیال صاحب ولایت کلّیه، و او پدر و صاحب اختیار همه و از خود انسان به انسان نزدیک‌تر است و بس!

ولهذا با این نگرش، باب مذاکره و تبیین مواضع حقّه اسلامی و انسانی را برای جمیع افراد ملت ایران - اعمّ از شاه و دولت، صالح و طالح، عالم و غیره، محجّبه و مکشّفه، حتّی افراد معلوم الحال - باز می‌دانستند؛ و دعوت به توحید و تحقیق و تحقّق حکومت حقّه را حقّ طبیعی و اوّلی جمیع افراد جامعه می‌دیدند؛ حتّی برای غیر ملتزمین به اسلام و سردمداران دول خارجه، حقّ حیات و زندگی سرمدی و سعادت ابدی قائل بودند، و می‌فرمودند:

مگر آنها بشر نیستند و از مواهب فطری و استعدادهای بالقوه که در وجود

۱- رجوع شود به وظیفه فرد مسلمان، ص ۹۳ الی ۱۰۵.

ما هست بی نصیبند؟! و مگر پیامبر صلی الله علیه و آله و سلم برای همین مشرکین مبعوث نگشته است؟! چرا ما باید با وجهه و نمادی غیر اسلامی و غیر انسانی با آنان برخورد نماییم، که این برخورد در حوزه اندیشه و تفکر و مبانی فطری آنان جایی نداشته باشد، و روزنه شکوفایی حقایق خفته در کمون آنان را مسدود نماییم، و نهال مستعد قوام و باروری استعدادهای بالقوه را بخشکانیم!^۱

ارتباط با رهبر فقید انقلاب و مشارکت در نهضت مقدس

بر این اساس با بسیاری از علما و شخصیت‌های مختلفه در راستای اجرای منویات طلایی خویش مذاکره و ارتباط برقرار نمودند، که از جمله: رهبر فقید انقلاب، حضرت آیه الله خمینی - رحمة الله علیه - بود؛ و ایشان را تشویق و ترغیب به قبول زعامت و حمل لواء و پرچم این نهضت مقدس و جریان عظیم کردند، و قول همکاری و مساعدت را در صورت استمرار تشریک مساعی و مشاوره و تبادل نظر و افکار دادند.

مع‌الأسف در تاریخ انقلاب ذکری از علامه طهرانی به میان نیامده است

مع‌الأسف پس از واقعه سنه چهل و دو و دستگیری حضرت آیه الله خمینی و آزادی ایشان از زندان، به عللی این مشاوره و تبادل فکری که شرط اساسی همکاری و همگامی علامه طهرانی با رهبر انقلاب بود، استمرار نیافت و علامه طهرانی بالکل از جریانات و مسائل انقلاب منعزل شده و کناره‌گیری نمودند. جای تأسف اینکه در تمامی نوشتجات تاریخی انقلاب اسلامی ایران و کتب مدونه از مؤلفین محترم، سخنی از یک چنین شخصیتی که نقش کلیدی و محوری را در تکون انقلاب اسلامی ایران داشت، به میان نیامده و یا به نحوی سطحی و بسیط از آن عبور شده است،

۱- رجوع شود به اسرار ملکوت، ج ۲، ص ۸۳.

به طوری که عموم افراد ملت ایران و سایر ممالک خارجه از این موضوع کمترین اطلاعی ندارند.^۱

ناگفته نماند که در این راستا، چه بسا با کارشکنی‌ها و ابراز و اظهار و اقدام غیر مسئولانه بسیاری از ائمه جماعات و روحانیون مواجه شدند که نفس را از ایشان می‌گرفتند و خستگی راه را بر جانشان می‌نشانند. می‌فرمودند:

من در ابتدای کار این‌طور فکر می‌کردم: از آنجا که مسیر، مسیر تحقق عدالت و احیاء فرائض و سنن الهی و قیام به امر پروردگار و به طور کلی از هر جهت عین رضای الهی است، علما و روحانیون قطعاً پیشاپیش صفوف فشرده ملت گام‌های مؤثری بخواهند داشت، و ثقل این بار گران را بر دوش ما تخفیف خواهند داد.

ولی نمی‌دانستم که در آتیه با چه افرادی روبرو خواهم شد؛ افرادی که هم و غم آنها فقط و فقط توغل در کثرات و هواهای نفسانی است و تنها چیزی که در مخیله آنان جایی ندارد، قیام به فرائض و مرضای الهی است.^۲

و مع ذلک کله، علامه طهرانی با تمامی توان و نهایت جدیت برای تحقیق آرمان الهی خویش پیش رفت تا آنجا که در مجلس تحلیف که بین ایشان و مرحوم آیه الله میلانی - رحمة الله علیه - و مرحوم سرلشکر ولی الله قرنی در مشهد مقدس واقع شد، هر سه نفر قسم خوردند که تا پای جان از هیچ کوششی برای تحقق این هدف مقدس، کوتاهی نورزند.

حضرت آیه الله حاج شیخ صدرالدین حائری شیرازی - رحمة الله علیه -

می‌فرمودند:

۱- جهت اطلاع بیشتر پیرامون ارتباط مرحوم علامه طهرانی با رهبر فقید انقلاب رجوع شود به صلاة الجمعة، ص ۲۳ و ۲۴؛ وظیفه فرد مسلمان، ص ۵۱؛ اسرار ملکوت، ج ۱، ص ۱۹؛ ج ۲، ص ۴۶؛ رساله صراط الحق (سخنرانی مرحوم سید محمد هاشم دستغیب، علیه الرحمة)، ص ۵۷؛ جریان‌ها و سازمان‌های مذهبی - سیاسی ایران، ص ۷۴۲. (محقق)

۲- رجوع شود به وظیفه فرد مسلمان، ص ۵۵ و ۶۰ الی ۶۳.

در زمان شکل‌گیری انقلاب اسلامی ایران (سنه ۱۳۴۲ شمسی) به جهت کثرت گروه‌های منحرفه و ترس از رخنهٔ اجانب در صفوف ملت مسلمان ایران، حضرت آیه الله خمینی - رحمة الله علیه - حاج سید محمد حسین [علامه طهرانی] را مسئول حفظ و حراست از این حرکت نمودند. به طوری که تمام افرادی که می‌بایست وارد این نهضت و قیام مقدس شوند - چه عالم و چه عامی - می‌بایست از طریق ایشان وارد شوند و مورد سنجش شخصیت ایشان قرار گرفته و از این صافی عبور نمایند، تا انقلاب اسلامی دچار حوادث غیر مترقبه و مصائب و آفات قطع طریق نگردد.

و می‌فرمودند:

علامه طهرانی حکم حَجَر اساسی این انقلاب را دارد؛ و متأسفانه اینها مطالبی است که کسی از آن اطلاع ندارد.

مرحوم علامه، انقلاب اسلامی را موهبتی الهی برای ملت شیعه می‌دانستند

مرحوم علامه طهرانی، انقلاب اسلامی ایران را یک موهبت الهی برای ملت

شیعهٔ اثنی‌عشری ایران می‌دانستند، و می‌فرمودند:

مردم باید قدر این هدیهٔ الهی را بدانند و خوب از آن پذیرایی کنند. نکات مثبت را تأیید، و در صدد رفع نکات منفی و اصلاح آن برآیند.^۱

خود ایشان در بسیاری از راهپیمایی‌ها شرکت می‌نمودند. در تمامی

رای‌گیری‌ها، چه زمانی که در طهران بودند و چه بعد از تشرّف به آستان مقدّس

رضوی شرکت داشتند. در رفراندوم تشکیل جمهوری اسلامی ایران، شخصاً از

طلیعهٔ صبح تا اواخر شب در مسجد قائم حضور داشته و بر مسائل رای‌گیری نظارت

داشتند. هنگامی که رای خود را به صندوق می‌انداختند، فرمودند:

نظام شاهنشاهی برای ابد در خاک دفن شد!^۲

۱- رجوع شود به نور ملکوت قرآن، ج ۳، ص ۱۷۱؛ امام شناسی، ج ۱۸، ص ۲۱۳؛ وظیفهٔ فرد

مسلمان، ص ۱۱۶.

۲- وظیفهٔ فرد مسلمان، ص ۹۸.

جای بسی دقت و تأمل است: هنگامی که محمد رضا شاه پهلوی از ایران به مصر فرار نمود، مسائل جاری در کشور و التهابات حاکم بر نظام سیاسی و نگرانی‌های ناشی از دسائس دول کفر، اکثریت مردم ایران و قاطبه دست‌اندرکاران جریانات انقلاب را پریشان ساخته بود. احتمال جدی کودتا و قتل عام مردم بی‌دفاع و از بین بردن کیان اسلام، و به طور کلی اتحاد جمیع دول الحادی و ستم پیشه علیه ملت مظلوم ایران، اذهان لواداران نهضت اسلامی ایران و انقلاب را به کلی پریشان و درهم ریخته بود. روزی یکی از رفقای ایشان با حالتی پریشان و مضطرب با ایشان ملاقات می‌کند، و از تحقق قریب‌الوقوع کودتای آمریکایی و قتل عام مردم و بازگشت شاه منفور، اظهار ناراحتی و بی‌تابی می‌نماید. ایشان با لحنی قاطع و پاسخی کوبنده می‌فرماید:

آقا این را بدانید که دیگر شاه به ایران برنخواهد گشت، و هیچ مسأله‌ای اتفاق نخواهد افتاد!

می‌فرمودند:

ما باید خون شهدای مظلوممان را پاس بداریم، و با چنگ و دندان آن را حفظ نموده و در حراست و قوام آن کوتاهی نوزیم.

رعایت قوانین حکومتی را واجب و لازم، و مخالفت با آن را شرعاً حرام می‌دانستند. رعایت مقررات راهنمایی را چون از ناحیه ولایی مقام فقاهت سرچشمه و نشأت گرفته است، واجب می‌دانستند.^۱

می‌فرمودند:

در پرداخت وجوه آب و برق و غیره تأخیر نیندازید، و صندوق مملکت اسلام را همیشه پر و غنی نگه‌دارید.

ایشان شرکت در نماز جمعه را قویاً توصیه می‌نمودند و اطاعت از حاکم مسلمین

را در صورت عدم تعارض با اصل مسلم و معلوم البیان، واجب می‌شمردند؛ و در غیر این صورت، رعایت احتیاط و عدم معارضه با حاکم را طریق صواب می‌دانستند. ایشان از بدو تشکیل نماز جمعه تا زمانی که در طهران بودند، در آن شرکت می‌نمودند؛ و هنگام تشرّف به ارض اقدس نیز تا هنگامی که اطبا ایشان را از رفتن به آن منع ننموده بودند، شرکت می‌کردند. گاهی به ایشان می‌گفتند:

آقا در نماز جمعه شما را واری می‌کنند و این هتک احترام است!

می‌فرمودند:

شرکت در نماز جمعه واجب است، و این امور موجب رفع ید از وجوب نخواهد بود. وانگهی اگر قصد انسان قربت، و وجهه انسان رو به سوی مرضای الهی باشد، دیگر این امور چه اشکالی به وجود می‌آورد!

زیبنده بودن قرائت کلمات توحیدی رسول خدا در طلیعه حکومت اسلامی

روزی ایشان فرمودند:

دوران سلطنت پهلوی در واقع دوران کفر، و حکومت آن فی الواقع حکومت کفر بود. انقلاب اسلامی حکومت توحید و عدل و ولایت و اسلام و تشیع است؛ حکومتی که پرچم لا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ را برمی‌افزارد و بت‌های تراشیده کفر و الحاد شرق و غرب را از میان برمی‌دارد؛ وجهه مردم را از توجّه به شرق و غرب ملحد و کافر به طرف رضوان الهی و مراتب عالیّه توحیدی برمی‌گرداند. بنابراین چه زیبنده و مناسب بود هنگامی که حکومت پهلوی ساقط شد و طلیعه حکومت اسلام ظاهر گشت و رادیو به دست ملت مسلمان ایران افتاد، به جای سرود و آهنگ و غیره، کلمات توحیدی رسول خدا را در هنگامی که مکه را فتح نمودند و امیرالمؤمنین علیه السلام بت‌ها را از بالای بام کعبه به زیر می‌انداخت، از رادیوی جمهوری اسلامی ایران قرائت کنند:

«لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ إِلَهًا وَاحِدًا وَ نَحْنُ لَهُ مُسْلِمُونَ، لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَ لَا نَعْبُدُ إِلَّا إِيَّاهُ، مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ وَ لَوْ كَرِهَ الْمُشْرِكُونَ، لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ رَبُّنَا وَ رَبُّ آبَائِنَا الْأَوَّلِينَ،

لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ وَحْدَهُ وَحْدَهُ، صَدَقَ عَبْدُهُ، وَأَنْجَزَ وَعْدَهُ، وَنَصَرَ عَبْدَهُ،
وَأَعَزَّ جُنْدَهُ، وَهَزَمَ الْأَحْزَابَ وَحْدَهُ، فَلَهُ الْمُلْكُ وَلَهُ الْحَمْدُ، يُحْيِي وَيُمِيتُ وَ
يُمِيتُ وَيُحْيِي، وَهُوَ حَيٌّ لَا يَمُوتُ، بِيَدِهِ الْخَيْرُ وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ.^۱

آری، این چنین بود نظر و اعتقاد ایشان نسبت به حکومت اسلام و انقلاب اسلامی ایران.

علامه طهرانی به مدت بیست و دو سال در طهران به ارشاد و افاضه و تربیت مستعدین و دل سوختگان و بسیاری از طلاب و محصلین علوم دینی بر اساس منهج و ممشای مکتب امام صادق علیه السلام و متخذ از حقایق و مبانی عرش بنیان علوم اهل بیت عصمت و طهارت پرداختند؛ تا اینکه پس از انقلاب اسلامی ایران خداوند متعال توفیق عتبه بوسی آستان ملکوتی حضرت ثامن الحجج، علی بن موسی الرضا علیهما السلام را عنایت فرمود و به قصد توطن دائمی و اقامت مستمر به دیار محبوب هجرت نمودند.

۱- بحار الأنوار، ج ۸۳، ص ۴۳؛ این روایت را در تعقیبات نماز آورده، و در ص ۲۲ از مفصل بن عمر روایت می کند که:

«قَالَ: قُلْتُ لِأَبِي عَبْدِ اللَّهِ عَلَيْهِ السَّلَامُ: لِأَيِّ عِلَّةٍ يُكَبَّرُ الْمُصَلِّي بَعْدَ التَّسْلِيمِ ثَلَاثَةً يَرْفَعُ بِهَا يَدَيْهِ؟ فَقَالَ: "لَأَنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ لَمَّا فَتَحَ مَكَّةَ صَلَّى بِأَصْحَابِهِ الظُّهْرَ عِنْدَ الْحَجْرِ الْأَسْوَدِ، فَلَمَّا سَلَّمَ رَفَعَ يَدَيْهِ وَكَبَّرَ ثَلَاثًا وَقَالَ: لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ وَحْدَهُ وَحْدَهُ، أَنْجَزَ وَعْدَهُ، وَنَصَرَ عَبْدَهُ، وَأَعَزَّ جُنْدَهُ، وَغَلَبَ الْأَحْزَابَ وَحْدَهُ، فَلَهُ الْمُلْكُ وَلَهُ الْحَمْدُ، يُحْيِي وَيُمِيتُ، وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ..."»

هجرة به مشهد مقدس و شروع به تألیفات

انگیزه و هدف مرحوم علامه از تدوین دوره علوم و معارف اسلامی

پس از پیروزی انقلاب اسلامی، علامه طهرانی تمامی سعی و توان خود را در تثبیت و تقویت و گسترش هرچه بهتر و بیشتر مبانی آن به کار برد. وی بارها می فرمود:

ما دیدیم این مردم خون دادند و شهیدانی بس گران قدر در این راستا به آستان حضرت معبود تقدیم داشتند، و از جان و مال و تمام حیثیات خود برای اسلام گذشتند تا این حرکت عظیم و هدف عالی را به ثمر رسانند. آخر ما نباید قدمی برای اینها برداریم و این ملت از جان گذشته را با فرهنگ اصیل اسلام آشنا کنیم؟! و آیا ما نباید به وظیفه خطیر و حیاتی احیاء سنن اسلامی و فرهنگ واقعی و حقیقی اسلام، که طی سالیان سال توسط حکومت مستبد و جائر پهلوی به دست فراموشی سپرده شده بود، عمل کنیم؟!!

روزی خطاب به یکی از ارحام خود فرموده بودند:

پس از انقلاب ما دیدیم مردم از مبانی اسلام اطلاع چندانی ندارند؛ فلذا بر حسب وظیفه شرعی، خود را مکلف دیدم که در آستان حضرت علی بن موسی الرضا علیهما السلام به این امر فوق العاده مهم قیام نمایم و دینم را به ملت اسلام ادا نمایم.

لذا با هجرت به مشهد و عتبه بوسی آستان عرش بنیان قدس رضوی صلوات

الله و سلامه علیه، شروع به تألیف دوره «علوم و معارف اسلام» نمودند؛^۱ و فقط خدا می‌داند چه اهتمام و سعی بلیغی در این راه مصروف داشتند.^۲

۱- جهت اطلاع بیشتر بر سیر تألیف و تدوین دوره «علوم و معارف اسلام» رجوع شود به «الله شناسی»، ج ۱، ص ۹ الی ۲۲.

۲- نرم افزار کیمیای سعادت، شرح حدیث عنوان بصری، جلسه ۷۰:

تبیین اهداف مقدّس و دیدگاه متعالی حضرت علامه طهرانی در تألیف کتب

«علّت هجرت مرحوم علامه به مشهد مقدّس، پیروی از دستور استادشان، حضرت حدّاد - رضوان الله علیهما - بود که فرمودند:

دیگر ماندن شما در طهران به صلاح نیست، و باید به مشهد بروید و برای بعد از خودتان به تألیف کتب پردازید.

باید چشم‌هایمان را باز کنیم و ببینیم که مکتب عرفان تا کجا پیش رفته است و به فکر چه کسانی است؟! تنها به فکر این نیست که شاگردش کامل شده و دیگر مسیر را سپری نموده و اسفار اربعه را طی کرده و به مقام فناء فی الله رسیده و بقاء بالله پیدا نموده است؛ خیر، عارف و ولیّ خدا به واسطه دید الهی به اقصی نقاط دنیا تا روز قیامت نگاه می‌کند.

یک روز مرحوم علامه پس از زیارت امام رضا علیه السّلام در راه برگشت به منزل، به بنده فرمودند: فلانی، ما سفره‌ای پهن کرده‌ایم که همه ملل و اقوام را از تمام دنیا بر سر این سفره جمع کنیم! تو خیال نکن که این کتاب‌ها را فقط برای این چند نفر از دوستان و رفقای خود نوشته‌ایم؛ بلکه برای آن پیرزن مسیحی در اقصی نقاط دنیا که یک روزی این کتاب ما به دست او خواهد رسید و او را منقلب کرده و دلش را به نور ایمان منور می‌نماید، و مسلمان و شیعه علی بن ابی‌طالب خواهد شد، نیز نوشته‌ایم.

عرفان این است! چه کسی گفته که عارف کناره‌گیری می‌کند و اهل اجتماع نیست و به دنبال کار خودش می‌رود و به کسی کار ندارد؟! چه کسی گفته که اینها به مسائل اجتماعی کار ندارند؟! این لاطانات چیست؟!

شما کدام یک از مدعیان ترویج دین و مکتب پیغمبر را سراغ دارید که بلافاصله پس از اینکه از بیمارستان به منزل می‌آید و در رختخواب خوابیده، کتابش را بلند کرده و شروع به نوشتن می‌نماید؟! این اهتمام برای چیست؟ برای این است که آنچه را او می‌بیند و ادراک می‌کند، ما فوق تصوّر و تخیل ماست.

ما این‌طور نیستیم! هر وقت سر حال بودیم، قلم برمی‌داریم و شروع به نوشتن می‌کنیم، و

﴿ بعد از دو خط نوشتن خسته می‌شویم و دو ساعت دیگر دوباره ادامه می‌دهیم.

اما آن بزرگان همان اهتمام و همّتی را دارند که زعمای دین در وجود خود احساس می‌کردند. آن احساس را ما ادراک نمی‌کنیم مگر اینکه خود ما به آن مسأله نزدیک بشویم و آن حقیقت و نورانیت در دل ما بیاید!

یک روز مرحوم علامه طهرانی به شخصی به طور خصوصی و سرّی گفته بودند:

من در ضمیر و سویدای خودم وقتی که با خدا هستم و با او مناجات می‌کنم، این حال را دارم و از خدا و از امام زمان خواسته‌ام که برای آنچه را در مقام بیانم هستم و در کتاب‌هایم می‌نویسم و در صحبت‌هایم دارم، بجای اینکه آن مقامات بالا و فناء و بقاء و هرچه که بزرگان و عرفا مطرح می‌کنند، به من بدهی، دین خودت را که برای مردم آورده‌ای تأیید کن.

برای یک رجل الهی بالاترین هدف و بالاترین مقصد این است که به رضای الهی برسد. آن مقامات را برای خودش کسب کند، آن استعدادها را برای خود به فعلیت در بیاورد، آن جهالت‌ها را برای خود تبدیل به علم کند؛ و در مجموع، او را از یک فرد عادی تبدیل به یک فرد مافوق بشر کند! اینها همه از اهداف الهی و روحانی است. همه برای اینها به وجود آمده‌ایم.

اما مرحوم علامه در افق بالاتری است، او می‌گوید: خدایا آن جنبه عطوفت و رحیمیت و محبت نسبت به ارشاد و هدایت مردم، و آنچه را که بزرگان از انبیاء و اولیاء زحمت کشیده و برای آن به تمام سختی‌ها افتاده‌اند، به منصّه ظهور برسان!

ائمه در زندان و حبس و تبعید و شکنجه و زیر شلاق‌ها و... در چه وضعیتی بودند! امام سجّاد علیه السّلام را از کربلا تا شام بنا بر نقل تواریخ حداقل سی تا چهل روز در غل و زنجیر از این طرف به آن طرف و از کوه و صحرا عبور می‌دادند. حضرت موسی بن جعفر علیهما السّلام در زندان سندی بن شاهک، فقط در زندان که نبودند، در زیر شلاق و شکنجه بودند. امام حسن و امام حسین علیهما السّلام در مشقت‌ها و آوارگی‌ها و... در چه وضعیتی بودند! این مسائلی را که برای ائمه به وجود آمده است یک حالتی را در مرحوم پدر ما به وجود آورده بود که می‌گفتند:

خدایا اگر شده این مقامات را به من نده، ولی زحماتی را که این بزرگان کشیده‌اند، به منصّه ظهور برسان!

این قضیه نهایت فداکاری و از خود گذشتگی یک رادمرد الهی را در مقام ایثار می‌رساند؛ یعنی دیگر از این بالاتر نمی‌شود. من که نمی‌توانم تصوّر کنم؛ یعنی برای من یک هم‌چنین حالتی پیش نیامده است؛ اما به نحو اجمال و ابهام می‌توانیم این مسأله را تصوّر کنیم که: شخص حتی از بهشت و ﴿

ایشان به دور از طمع در حُطام دنیوی و چشم‌داشت از هر دنیّه و خِستی، آثار حیات بخش خود را منتشر نمودند؛ در حالی که به انواع ابتلائات و امراض: انسداد مجرای صفرا و عمل جراحی، پارگی پرده شبکیّه چشم، عمل آب مروارید، دیسک شدید کمر، فشار خون، رماتیسم مفصلی، سکتّه قلبی و غیره دچار بودند.

روزی یکی از اطبّا به ایشان گفت:

قدری از کار خود کم کنید و به استراحت و تفریح پردازید.

ایشان فرمودند:

ما وقت زیادی برای ماندن نداریم و کار زیادی در پیش داریم. من حاضریم تمام اعضاء و جوارح را از دست بدهم، ولی یک خطّ از این نوشتجات کم نگردد.

روزی می فرمودند:

من به اندازه چهار برابر عمرم از بدنم کار کشیدم.^۱

و در عین حال، با تمامی این امور از اشتغال به تألیف و تنظیم امور گرفته تا تربیت سالکان راه خدا و راهیان سبیل سلام و حلّ مشاکل ارادتمندان و دوستان راه خدا، به هیچ وجه از آن نظم دقیق و تنسیق امور بر وجه اتمّ، و تربیت اطفال و نوادگان تخطّی نمودند. و با وجود استغراق جمیع اوقات به امور عامّه، روزی حدّ اقل دو

◀ رضوان الهی و مصاحبت با ائمه هم حاضر است بگذرد، اما زحمات ائمه از بین نرود. اگر امام زمان علیه السّلام بیاید به ما بگوید که: "اگر این عمل را انجام بدهی، نه سعادت دنیا به تو می‌دهم و نه سعادت آخرت، پاداشش مصاحبت با من هم نیست؛ ولی این عمل مورد رضایت من است" ما انجام نمی‌دهیم، اما مرحوم علامه انجام می‌دادند. لذا اصلاً می‌گویم قابل تصوّر نیست که شخص باید به چه مرتبه‌ای از ایثار و از خود گذشتگی برسد تا بتواند همچین مطلبی را بگوید.»

۱- جهت اطلاع بیشتر بر اهتمام بی‌اندازه علامه طهرانی - قدّس الله سرّه - در تألیف دوره «علوم و معارف اسلام» و بیان علّت آن توسط آن مرحوم، رجوع شود به نرم افزار کیمیای سعادت، شرح حدیث عنوان بصری، جلسه ۱ و ۱۲۹؛ شرح دعای ابو حمزه ثمالی، سال ۱۴۲۶ ه. ق، جلسه ۱۳؛ سال ۱۴۳۰، جلسه ۵.

ساعت به اوراد و اذکار و ختوم معهوده می‌پرداختند؛ و این سوی تهجد و بیداری ایشان از نیمه‌های شب تا طلوع آفتاب بود.^۱

معرفی اجمالی تألیفات علامه طهرانی

دوران اقامت ایشان در مشهد مقدس با تألیف کتب قیمه سپری گشت. کتاب‌های ایشان که تا کنون به زیور طبع آراسته گشته است، عبارتند از:

امام شناسی، هجده جلد: در این کتاب از حقیقت ولایت ائمه معصومین علیهم السلام و کیفیت شناخت آنان و لزوم زعامت فرد اعلم امت بر جامعه بشریت و ربط عالم تکوین با نظام تشریح و تربیت نفوس به واسطه نفس ملکوتی امام علیه السلام و جاودانگی کلام معصوم علیه السلام تا روز قیامت به واسطه اتصال نفس معصوم به مبدأ وحی و تشریح بحث شده است؛ و اینکه با ارتحال امام علیه السلام کلام او نمی‌میرد و به حیات ابدی خود ادامه می‌دهد؛ زیرا کلام امام منبعث از بدن و جسم او نیست، بلکه منشأ از نفس پاینده اوست که معارف و حقایق عالم تکوین و تربیت بدون هیچ‌گونه دخل و تصرفی از ناحیه نفس بشری که همواره مخلوط و ممزوج با صحیح‌ها و سقیم‌ها و اشتباهات و خطاها و جهل‌ها می‌باشد، از دریچه نفس معصوم بر زبانش جاری می‌گردد؛ و لذا ذهول و اضمحلال در آن راهی ندارد، و کلام امام علیه السلام چه حی و چه میت از حجیت ذاتیه برخوردار می‌باشد. و هیچ‌کس نمی‌تواند مدعی این مرحله و مرتبه از حجیت گردد؛ ولی هر مجتهدی با رفتنش فتوا و حکم او هم می‌رود و در این زمینه با بقیه افراد یکسان می‌باشد؛ و مطالب بسیار دیگر.

معاد شناسی، ده جلد: در کیفیت انتقال انسان از عالم ماده به معنا و احوال و تطورات برزخی و حشر و نشر و تطایر کتب و کیفیت معاد و پاسخ به شبهات مطروحه.

۱- رجوع شود به نرم افزار *کیمیای سعادت*، شرح حدیث عنوان بصری، جلسه ۶۹.

نور ملکوت قرآن، چهار جلد: ابحاثی پیرامون حقایق نورانی و راقیه قرآن مجید و کیفیت اهتداء به قرآن در جمیع معضلات و مشکلات اخلاقی و سلوک بشری. ایشان در این کتاب، نسبت به تغییر اصطلاحات عربی به فارسی حساسیتی بی نظیر از خود نشان می دهند، و این حرکت را محو اسلام و قطع پیوند امت اسلامی با متون دینی در دراز مدّت می دانند؛ چنانچه در ترکیه انجام پذیرفت. و این مسأله را فاجعه‌ای برای ملت مسلمان ایران قلمداد می نمایند؛ و همچون تبدل تاریخ، دست اجانب را در این قضیه دخیل می دانند.^۱

انوار الملکوت: نور ملکوت روزه، نماز، مسجد، قرآن، دعا (مواعظ رمضان المبارک ۱۳۹۰ هجری قمری)، دو جلد: این کتاب از منظری توحیدی و عرفانی و... به اسرار روزه، نماز، مسجد، قرآن، دعا می پردازد، که طی سخنرانی‌هایی در ماه مبارک رمضان ۱۳۹۰ هجری قمری توسط مرحوم علامه آیه الله العظمی حاج سید محمد حسین حسینی طهرانی - رضوان الله علیه - در مسجد قائم طهران ایراد شده بود.

ولایت فقیه در حکومت اسلام، چهار جلد: در این کتاب به طور نسبتاً مشروح، کیفیت حکومت اسلامی به عنوان برترین نوع حکومت جهان و لزوم زعامت فرد اعلم از امت بحث می شود.

توحید علمی و عینی: در اثبات نظریه تشخیص وجود و ردّ مسأله تشکیک. در این کتاب مبانی فلسفی و عرفانی عارف نامدار، مرحوم حاج سید احمد کربلایی در قبال انظار فلسفی حکیم متأله، مرحوم حاج شیخ محمد حسین اصفهانی - رضوان الله علیهما - مورد تأیید و تقویت قرار می گیرد.

صلاة الجمعة، رسالة فقهية فی وجوب صلاة الجمعة عیناً و تعیناً: این کتاب رساله‌ای فقهی است مشتمل بر رسالة صلاة الجمعة آیه الله العظمی علامه حاج سید محمد حسین حسینی طهرانی - رضوان الله علیه - که تقریرات درس خارج فقه آیه الله الحجة سید

۱- نور ملکوت قرآن، ج ۴، ص ۱۴۲ الی ۱۸۸.

محمود شاهرودی می‌باشد، که به همراه تعلیقات نگارنده این سطور طبع شده است. *رساله نوین*: در این کتاب بر لزوم بنای اسلام بر ماه‌های قمری تأکید می‌شود. علامه طهرانی تبدل تاریخ قمری را به شمسی و از آن به شاهنشاهی، دستاورد استعمار، و سررشته این حرکت را در خارج از مرزهای کشور جستجو می‌کند. البته پوشیده نماند، از آنجا که شروع و دخول در ماه قمری به واسطه رؤیت هلال تحقق می‌یابد، و هیچ ضابطه‌ای معین و محدد این مسأله نخواهد بود؛ چنانچه بر مبنای شرع، رؤیت هلال به عنوان شرط اساسی حکم به دخول ماه بیان شده است، و این خود موجب عدم جزم و تطرّق شک و احتمالات در تقویم خواهد بود؛ و از طرفی، نفس شرطیت رؤیت - با توجه به کرویت زمین - موجب تعدد مبدأ دخول شهر جدید می‌باشد، بدیهی است در بسیاری از مسائل و اموری که به تاریخ قطعی و جزمی بستگی پیدا می‌کند، رجوع به تاریخ قمری مستحیل می‌باشد و باید یک تاریخ بتّی و لایتغیر برای این امور در نظر گرفت.

مرحوم علامه طهرانی از آنجایی که مبدأ شروع روز و شب را از شب قبل دانسته، جهت تنظیم اوقات از ساعت غروب کوک استفاده می‌کردند، و محسناتی را برای این ساعت بر ساعت ظهر کوک بر می‌شمردند.^۱ در اینجا نیز باید متذکر شد قطعاً مسأله فوق‌الذکر در تاریخ قمری و لزوم تاریخ مشخص برای بعضی از امور اداری و غیره در اینجا به طریق اولی وجود دارد.

رساله نکاحیه، کاهش جمعیت ضربه‌ای سهمگین بر پیکر مسلمین: ایشان در این کتاب، نسبت به مسأله محدودیت نسل، با صراحت، عوامل خارجی را محرک اصلی و مسبب این حرکت خلاف و مذموم و خانمان‌برانداز جامعه مسلمین دانسته، و با شدت و حدّت هرچه تمام‌تر با آن برخورد می‌نمایند، و تا حدودی از رمز و راز این حرکت شوم پرده برمی‌دارند.

۱- امام شناسی، ج ۶، ص ۱۹۰؛ وظیفه فرد مسلمان، ص ۶۲.

مهرتابان: از دیگر تألیفات ایشان یادنامه‌ای درباره استاد علامه طباطبایی است.

روح مجرد: این کتاب یادنامه‌ای درباره حضرت حدّاد است.

درباره علّت تألیف روح مجرد می‌فرمودند:

ما دیدیم آخر تا کی باید این حقیقت مکتوم بماند و کسی از آن مطلع نباشد؛

سعی کردیم با این تألیف، شمه‌ای از مطالب قابل بیان از ایشان را نقل کنیم.

لّمعات الحسین: یکی دیگر از تألیفات ایشان است پیرامون بعضی از خطب و

روایات وارده از حضرت سیدالشهدا علیه السّلام، همراه با ترجمه ایشان.

رساله لبّ اللّباب در سیر و سلوک اولو الالباب: کتابی است پیرامون شرح تفصیلی

عوالم مقدّم بر عالم خلوص و شرح اجمالی و تفصیلی طریق و کیفیت سیر الی الله.

تفسیر آیه نور: این کتاب مشتمل بر ده مجلس است که حاصل سخنرانی‌های

حضرت علامه طهرانی - رضوان الله علیه - پیرامون تفسیر عرفانی، اخلاقی آیه نور

﴿اللَّهُ نُورُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ﴾ در مسجد قائم طهران می‌باشد که به بررسی مکتب‌ها

و نگرش‌های مختلف کلامی درباره اسماء و صفات و رؤیت و لقای حضرت حق

می‌پردازد.

آیین رسنگاری: این کتاب حاصل چندین جلسه سخنرانی است که حضرت

علامه آیه الله حاج سید محمد حسین حسینی طهرانی - رضوان الله علیه - پیرامون

آداب و ارکان سیر و سلوک الی الله و رعایت امور لازمه جهت سیر در راه کمال و

سعادت، برای یکی از اصداق‌ای ایمانی خویش بیان فرمودند.

رساله مودت: تفسیر آیه ﴿قُلْ لَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ أَجْرًا إِلَّا الْمَوَدَّةَ فِي الْقُرْبَى﴾: مطالبی

که در این کتاب آمده خلاصه مباحثی است در تفسیر آیه مودت، آیه ۲۳ از سوره

الشّوری، و لزوم محبّت اهل بیت علیهم السّلام، و نقد و بررسی برخی از وقایع بعد

از رحلت حضرت رسول اکرم صلی الله علیه و آله و سلّم تا شهادت حضرت فاطمه

زهرا علیهما السّلام که حضرت علامه طهرانی - قدّس الله سرّه - در طی هشت جمعه

سال ۱۳۹۱ هـ. ق در مسجد قائم طهران ایراد فرمودند.

سرّ الفتوح ناظر بر پرواز روح: این کتاب که در دو بخش کلی تدوین شده، مقاله‌ای است ناظر بر کتاب پرواز روح که از خامه علامه آیه الله حاج سید محمد حسین حسینی طهرانی تراوش یافته و به تبیین انظار و آرای متعالی مکتب عرفان و توحید در نهایت سیر تکاملی بشر پرداخته است.^۱ و بسیاری تألیفات دیگر، از جمله:

رسالة سیر و سلوک منسوب به بحر العلوم، رسالة بدیعة فی تفسیر ﴿الرِّجَالُ قَوَّامُونَ عَلَى النُّسَاءِ بِمَا فَضَّلَ اللَّهُ بَعْضَهُمْ عَلَى بَعْضٍ﴾، رسالة حول رؤية الهلال فی اشتراك الآفاق، وظیفه فرد مسلمان در احیای حکومت اسلام، نگرشی بر مقاله بسط و قبض تنوریک شریعت دکتر عبدالکریم سروش، و آخر آنها کتاب شریف الله شناسی است که قرار بود حدوداً بالغ بر ۱۰ جلد شود؛ ولی پس از اتمام جلد سوّم، تقدیر و مشیّت الهی دیگر فرصت ادامه تألیف را به ایشان نداد.

مطلع انوار (دوره محقق و مهذب مکتوبات خطی، مراسلات، مواعظ)، در چهارده جلد: این موسوعه گرانسنگ حاصل زحمات سالیان متمادی عمر شریف و پر برکت حضرت علامه آیه الله حاج سید محمد حسین حسینی طهرانی - قدس الله نفسه الزکیة - می باشد که توسط خود ایشان، تحت عنوان مکتوبات و مراسلات و مواعظ و سخنرانی‌هایی به عنوان دست‌مایه‌های اولیه جهت تدوین کتب «دوره علوم و معارف اسلام» جمع‌آوری شده بود تا در فرصت مناسب به تبویب و تنقیح و تهذیب و تحقیق آن پردازند. اهمّ مباحث مجلّات از قرار ذیل است:

جلد اوّل: احوالات شخصی مرحوم علامه طهرانی، قدس الله نفسه الزکیة؛

۱- الحمد لله و له المنة اصل این رساله در **مطلع انوار**، ج ۵ به چاپ رسیده است؛ و به طور مستقل نیز در کتابی تحت همین عنوان با مقدمه و تعلیقات نفیس آیه الله سید محمد محسن حسینی طهرانی به زیور طبع آراسته گردید. (محقق)

قصص و حکایات اخلاقی و عرفانی، تاریخی و اجتماعی؛ ملاقات‌ها و منقولات و مکتوبات و مراسلات.

جلد دوم: مختصری است از ترجمه و تذکره اساتید اخلاق و عرفان ایشان.

جلد سوم: ترجمه و تذکره عده‌ای از بزرگان و علماء و برخی از شخصیت‌های تأثیرگذار در جامعه و زمان خود.

جلد چهارم: عبادات و ادعیه و اخلاق.

جلد پنجم: ابحاث فلسفی و عرفانی؛ ابحاث هیئت و نجوم و علوم غریبه؛ ابحاث ادبی و بلاغی.

جلد ششم: اجازه نامه‌های مختلف روایی و اجتهادی مرحوم علامه توسط برخی از آیات عظام؛ مباحثی پیرامون وضع و جعل حدیث و منع از کتابت آن در صدر اسلام؛ مباحث تفسیری و روایی.

جلد هفتم: ابحاث فقهی (فقه عامّه و خاصّه) و مباحث اصولی.

جلد هشتم و نهم: این دو مجلد مشتمل بر ابحاث کلامی است تحت عنوان مباحث توحیدی، معاد و علائم آخرالزمان؛ و به طور خاص پیرامون اهل بیت عصمت و طهارت علیهم السّلام.

جلد دهم: این جلد یادداشت‌ها و برگزیده‌هایی از کتب تاریخی و اجتماعی است.

جلد یازدهم: ابحاث رجالی پیرامون شخصیت‌ها و افرادی از صحابه یا تابعین و یا تابعین تابعین یا راویان حدیث از ائمه طاهرين علیهم السّلام.

جلد دوازدهم و سیزدهم: این دو مجلد مشتمل بر خلاصه مواعظ و سخنرانی‌های نورانی حضرت علامه طهرانی - قدّس الله نفسه الزّکیّة - در ماه مبارک رمضان سنّه ۱۳۶۹ و ۱۳۷۰ هـ. ق می‌باشد، که در طهران ایراد فرموده‌اند.

جلد چهاردهم: فهارس عامه (آیات و روایات، اشعار و اعلام، کتب و اماکن، قبائل و طوائف، جماعات و فرق و مذاهب، منابع و مصادر) سیزده جلد مطلع‌انوار.

مرحوم علامه طهرانی - رضوان الله علیه - در دست‌نوشته‌های خطی خود تحت عنوان *جنگ*، که بعد از وفات ایشان با عنوان *مطلع انوار* به چاپ رسیده است، در جلد اول آن، ص ۷۴ دربارهٔ مکتوبات خویش که تدوین نموده یا قصد تدوین آن را داشته‌اند، این‌گونه فرموده‌اند:

اسامی و موضوعات کتب مدوّنه و مصنّفه به دست این حقیر: سیّد محمّد

حسین حسینی طهرانی

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

۱. بخشی از علم جبر و مقابله؛ فارسی.
۲. یک دوره مثلثات؛ فارسی.
۳. هندسه استدلالی سطحی؛ فارسی.
۴. ماشین‌سازی؛ فارسی.
۵. فیزیک قسمت برق؛ فارسی.
۶. تقریرات اصول آیه الله خویی - مدّ ظلّه - یک دوره (از بحث اقتضاء الأمر بالشیء النهی عن الضدّ تا آخر مباحث عقلیه: تعادل و تراجیح)؛ عربی، با حواشی حقیر.
۷. تقریرات فقه، مکاسب آیه الله شیخ حسین حلّی یک دوره (از ثمرهٔ بین الکشف و النّقل فی البیع الفضولی تا آخر مبحث بیع)؛ عربی.
۸. تقریرات فقه، مکاسب آیه الله شیخ حسین حلّی از اوّل مباحث خیارات تا آخر احکام الخیار و شطری از خیار غبن و خیار تأخیر؛ عربی.
۹. تقریرات اصول، بحث اجتهاد و تقلید آیه الله شیخ حسین حلّی.^۱

۱- الحمد لله و له المنة تنظیم و تبویب این کتاب شریف توسط مجمع تحقیق مکتب وحی به پایان رسیده و انشاءالله به زودی به همراه تعلیقات نفیس حضرت آیه الله حاج سیّد محمّد محسن حسینی طهرانی به زیور طبع آراسته می‌گردد. (محقق)

این کتاب را با یک کتاب و سه رساله دیگر در یک مجموعه تجلید نموده‌ام؛ اما آن کتاب دیگر به نام: *ضیاء المفاخرات فی طرق مشایخ الاجازات*، تألیف استاد حقیر در فن حدیث، آیه الله آقا حاج شیخ آغا بزرگ الطهرانی - قدس الله سره - عربی است. و اما سه رساله دیگر:

یکی مشیخه شیخ ابی محمد هارون بن موسی التلعکبری، تألیف سید کمال الدین بن حیدر الحسینی الموسوی است.

و دیگر صورت اجازة آیه الله مرحوم سید حسن صدر به استاد حقیر، مرحوم آقا حاج شیخ آغا بزرگ طهرانی.

و دیگر عین اجازة مرحوم آقا حاج شیخ آغا بزرگ طهرانی به این حقیر: سید محمد حسین ابن السید محمد صادق ابن السید ابراهیم الطهرانی است.^۱

دو اجازة اخیر بسیار مفصل و حاوی مطالب علمی و نفیس است.

۱۰. تقریرات فقه، قسمتی از کتاب صلاة آیه الله حاج سید محمود شاهرودی، رحمة الله علیه.

۱۱. رساله وجوب عینی تعیینی صلاة جمعة؛ عربی است.^۲

۱۲. رساله حول مسألة رؤية الهلال: این رساله موسوعه علمیة فقهیة ای است در لزوم اشتراک الآفاق عند رؤية الهلال، در دخول شهر قمریة؛ و بحوث فنیة و مراسلات حلّیه ای است که به حضرت آیه الله خوبی نوشته شده، و بطلان رأی ایشان را بر اتحاد آفاق در سراسر عالم روشن می سازد؛ عربی است.

این رساله در سه موسوعه تدوین شده، و از نقطه نظر سبک تألیف بی سابقه و در عالم علم، بدیع است.

۱- الحمد لله و له المنة این اجازة نامه به همراه سایر اجازة نامه های اجتهادی و روایی و در امور حسبیّه به ایشان در *مطلع انوار*، ج ۶، فصل اول، به زیور طبع آراسته گردیده است. (محقق)

۲- الحمد لله و له المنة این کتاب شریف با نام *صلاة الجمعة*، مشتمل بر تعلیقات نفیس فرزند بزرگوار ایشان، حضرت آیه الله حاج سید محمد محسن حسینی طهرانی، به زیور طبع آراسته شده است. (محقق)

۱۳. امام شناسی: که به توفیق حضرت منان بناست در دوازده جلد تدوین شود؛ الحمد لله خدا توفیق عنایت فرموده و تا به حال که لیلۀ اول محرّم الحرام یک هزار و چهارصد و یک هجریّه قمریّه است چهار جلد آن تدوین شده است؛ فارسی است.^۱

۱۴. معاد [شناسی]: یک دوره کامل که شامل بحث‌های انسان در دنیا و عالم برزخ و قیامت است، به سبک فلسفی و قرآنی و عرفانی و روایی تدوین شده و مجموعاً ده مجلد است؛ فارسی است.

۱۵. مواعظ حقیر در روزهای ماه رمضان ۱۳۶۹ و ۱۳۷۰ هجریّه قمریّه در مسجد قائم طهران؛ فارسی.^۲

۱۶. رساله در نماز؛ فارسی.

۱۷. رساله در روزه؛ فارسی.

۱۸. رساله در احکام مسجد؛ فارسی.

۱۹. رساله در قرآن؛ فارسی.

۲۰. رساله در دعا؛ فارسی.

این پنج رساله اخیر را در یک مجلد در تحت عنوان مواعظ شهر رمضان ۱۳۹۰ هجریّه قمریّه، در مسجد قائم تدوین نموده‌ام.^۳

۱- الحمد لله و له المنّة این کتاب به توفیق الهی در هجده جلد توسط خود مرحوم علامه - رضوان الله علیه - تدوین شده و به زیور طبع آراسته گردید. جهت اطلاع بیشتر پیرامون علت تألیف شش جلد در تکمیل این دوره شریف رجوع شود به *امام شناسی*، ج ۱۳، ص ۱۳ الی ۱۵. (محقق)

۲- الحمد لله و له المنّة این کتاب شریف در دو جلد تحت عنوان *مطلع انوار*، ج ۱۲ و ۱۳، تنظیم و تبویب شده، و ان شاء الله به زودی به زیور طبع آراسته می‌گردد. (محقق)

۳- الحمد لله و له المنّة این کتاب شریف در دو جلد تحت عنوان *انوار الملکوت* به عنوان *تتمیم نور ملکوت قرآن* از دوره انوار الملکوت که در زمان حیات حضرت علامه - رضوان الله علیه - به زیور طبع آراسته شده بود، در سنه ۱۴۲۸ ه. ق به محضر قاطبه علم و علما و مشتاقان کمال و سعادت عرضه شد. (محقق)

۲۱. *لُبِّ اللَّبَابِ* در سیر و سلوک *أُولَى الْأَلْبَابِ*: تقریرات دروس عرفانی استاد علامه طباطبایی؛ فارسی.

۲۲. مقدمه و شرح سیر و سلوک منسوب به علامه بحر العلوم، قدس الله نفسه؛ فارسی.

۲۳. نامه به آیه الله العظمی امام خمینی^۱ راجع به پیش نویس قانون اساسی؛ فارسی.

۲۴. *رسالة بديعه في تفسير آية: ﴿الرِّجَالُ قَوَّامُونَ عَلَى النِّسَاءِ بِمَا فَضَّلَ اللَّهُ بَعْضَهُمْ عَلَى بَعْضٍ﴾*^۲ و فی البحث عن الجهاد و القضاء و حکومت المرأة و فیها بحث عن ولایة الفقیه؛ عربی.

۲۵. *تفسیر آیه النور: ﴿اللَّهُ نُورُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ﴾*^۳؛ فارسی^۴.

۱- رجوع شود به *امام شناسی*، ج ۱۸، درس ۲۵۶ الی ۲۶۵؛ *مطلع انوار*، ج ۱، ص ۳۲، مقدمه؛ ج ۱۰، ابیات تاریخی اجتماعی، تحت عنوان «در باب پیش نویس قانون اساسی».

۲- سوره النساء (۴) صدر آیه ۳۴.

۳- سوره النور (۲۴) صدر آیه ۳۵.

۴- تفسیر آیه نور که درباره توحید ذات حق جل و علا است و شامل چند مجلد است به نام *الله شناسی** که با مجموعه *امام شناسی* که هجده مجلد است و با مجموعه معاد که ده مجلد است و به نام *معاد شناسی* است، دوره علوم و معارف اسلام را تشکیل می دهند.

در این دوره از صفات خداوند و عدل و نیز از نبوت و عصمت پیامبران و ولایت کلیه الهیه بحث وافیه شده است، و بنابراین یک دوره کامل اصول عقاید به سبک قرآنی و تفسیری و روایی و علمی و فلسفی است که به سبکی بدیع تدوین یافته و در موضوع خود بی نظیر است.

البته دوره معارف اسلام فقط شامل بحث های الله شناسی و معاد شناسی و امام شناسی است، و دوره علوم اسلامی شامل بحث های تفسیری و عرفانی و اخلاقی و بحث های علمی و فقهی و عملی چون: بحث در رؤیت هلال و رساله های نماز و روزه و مسجد و دعا و قرآن و رساله و جواب نماز جمعه و سایر مسائل فقهیه است که مجموع این ابیات دوره علوم و معارف اسلام را تشکیل می دهند.

بنابراین از دوره علوم و معارف اسلام سلسله کتاب های *الله شناسی* دوره اول را تشکیل می دهند، و سلسله کتاب های *امام شناسی* دوره دوم و سلسله *معاد شناسی* دوره سوم و

۲۶. تفسیر آیه الموده: ﴿قُلْ لَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ أَجْرًا إِلَّا الْمَوَدَّةَ فِي الْقُرْبَىٰ﴾؛^۱ فارسی. ۲.
۲۷. تفسیر سوره ﴿یس﴾ * وَالْقُرْآنِ الْحَكِيمِ؛^۳ فارسی.
۲۸. رساله حکومت در اسلام؛ فارسی.
۲۹. رساله حاوی خطبه نماز روز عید فطر ۱۳۹۹ هجریه قمریه در مسجد قائم، راجع به لزوم تشکل امت اسلام و اتحاد و اتفاق و پیوستن به حزب الله و جدا شدن از حزب شیطان و تقویت و تأیید دولت اسلام؛ فارسی.
۳۰. رساله حاوی خطبه نماز عید فطر ۱۳۹۸ هجریه قمریه؛ فارسی.
۳۱. رساله در معنای ولایت، حاوی سه شب احیای ۱۳۹۹ هجریه قمریه؛ فارسی.
۳۲. مصاحبه حقیر سید محمد حسین طهرانی با استاد علامه طباطبایی، مدّ ظلّه؛ فارسی.^۴
۳۳. شرح قصیده سید اسماعیل حمیری (لأُمِّ عمروٍ باللّوی مرّبع)؛ فارسی.
-
- ﴿ مباحث اخلاقی و عرفانی چون: لبّ اللباب و شرح رساله بحر العلوم و مهر تابان: یادنامه علامه طباطبایی، دوره چهارم، و ابحاث تفسیری دوره پنجم، و ابحاث علمی و فقهی عملی دوره ششم را تشکیل می‌دهند، همچون رساله رؤیت هلال؛ و ابحاث تاریخی همچون لمعات الحسین، دوره هفتم را. (مرحوم علامه طهرانی، رضوان الله علیه) *
- ﴿ حضرت علامه طهرانی - رضوان الله علیه - در زمان حیات پر برکت و نورانی خویش طی ده جلسه این آیه شریفه را تفسیر نمودند، و جهت تألیف مجلّات/الله شناسی توسط خود ایشان به عنوان دست‌مایه‌های اولیه قرار گرفت. از آنجایی که این سخنرانی‌ها با بیانی ساده و روان و بسیار شیوا و دلنشین صورت گرفته بود، از نوارها پیاده شده و پس از تنقیح و تهذیب با مقدمه و تعلیقات فرزند بزرگوارشان، آیه الله سید محمد محسن حسینی طهرانی با عنوان تفسیر آیه نور به زیور طبع آراسته گردید. (محقق)
- ۱- سوره الشوری (۴۲) قسمتی از آیه ۲۳.
- ۲- الحمد لله و له المنة این کتاب شریف بعد از رحلت مرحوم علامه - رضوان الله علیه - تحت عنوان رساله مودت به زیور طبع آراسته گردید. (محقق)
- ۳- سوره یس (۳۶) آیه ۱ و ۲.
- ۴- رجوع شود به مهر تابان، بخش دوم؛ مطلع انوار، ج ۲، ص ۲۱۷ الی ۲۹۲.

۳۴. تتمّة تذييلات علامة طباطبایی بر مراسلات و مکاتبات علمین آیتین: حاج سیّد احمد طهرانی کربلایی و حاج شیخ محمّد حسین اصفهانی - رحمة الله علیهما - فارسی. این کتاب به نام توحید علمی و عینی در مکاتیب حکمی و عرفانی است.

۳۵. رسائل علمیّه فقهیّه: در مسأله ربا، در حرمت نکاح زانیه قبل التّوبه، در کیفیت اجراء صیغه نکاح، در عدم جواز اذان دوّم در صورت جمع بین دو نماز، درباره عدم حرمت غناء الا اذا كان مُلهياً، و تحقیق در موضوع عنوان غناء، راجع به کفّاره غیبت، درباره احادیث من بَلَغَ و تحقیق در اسناد و دلالت آنها، درباره جواز النّظر إلى أمّهات النّساء؛^۱ این مجموعه عربی و فارسی بوده و در همین دفتین^۲ نگارش یافته است.^۳

۳۶. رسائل فارسیّه: مصاحبات با علامه طباطبایی راجع به حروف مقطعه اوائل سُور، و درباره حقیقت طیّ الأرض، درباره زیارت حضرت امام [رضا] علیه السّلام در ماه رجب، راجع به غربت حضرت امام رضا علیه السّلام، درباره احوال آقا سیّد جمال الدّین اسدآبادی، درباره احوال جدّ حقیر، مرحوم آیه الله العظمی سیّد ابراهیم طهرانی، این مجموعه فارسی بوده و در همین دفتین^۴ نگارش یافته است.^۵

۱- رساله مختصری در تحقیق از «تأیید حرمت زوجه در بعضی از اقسام»، که در تحت عنوان شماره ۴۶، از شماره همین کتابها، یادداشت شده و با هم باید در یک مجموعه تدوین شود. (مرحوم علامه، رضوان الله علیه)

۲- مراد جنگ ۷ از مکتوبات خطّی می باشد. (محقّق)

۳- الحمد لله و له المنة مجموعه رسائل فقهی مرحوم علامه - رضوان الله علیه - که در اثناء ۳۲ جلد از مکتوبات خطّی ایشان (جنگ) قرار داشت، جمع آوری شده و پس از تهذیب و تحقیق به همراه تعلیقه‌های نفیس فرزند ایشان حضرت آیه الله حاج سیّد محمّد محسن حسینی طهرانی تحت عنوان **مطلع انوار**، ج ۷، تنظیم شده و ان شاء الله به زودی به زیور طبع آراسته می گردد. (محقّق)

۴- مراد جنگ ۷ از مکتوبات خطّی می باشد. (محقّق)

۵- قابل ذکر است که بخش اول این رسائل که مصاحبات حضرت علامه طهرانی با علامه طباطبایی - رضوان الله علیهما - پیرامون حروف مقطعه و طیّ الارض می باشد، در **مهر تابان**، ص ۳۷۰ الی ۳۷۸؛ **مطلع انوار**، ج ۲، ص ۲۵۹ الی ۲۶۹ آورده شده و به زیور طبع آراسته گردید. ⇐

۳۷. مجموعه خُطَب و کلمات حضرت سیدالشهدا علیه السّلام؛ فارسی، مسمّی به: *لمعات الحسین*.

۳۸. مجموعه مطالب الهیّه و عرفانیّه استاد حقیر، در الهیّات عملیّه مرحوم آیه الله حاج شیخ محمّد جواد انصاری که از روی خطّ خود ایشان بعد از رحلتشان استنساخ نموده‌ام، با مقدمه‌ای که حقیر بر آن نوشته، و مجموعه حکایات و مطالب شفاهی که خود از آن آیت شنیده‌ام؛ فارسی.^۱

۳۹. مجموعه حکایات معجزآسا و کرامات اولیاء و افرادی که به حضور حضرت ولیّ عصر ارواحنا فداه، در زمان ما یا در نزدیکی عصر ما تشرّف پیدا نموده‌اند، به طوری که برای حقیر به هیچ وجه جای شبهه و تردید نیست؛ فارسی.^۲

۴۰. کتاب حجّ با أسلوبی بدیع؛ فارسی.

۴۱. شرح قصیده فرزدق در مدح حضرت امام سجّاد، زین العابدین، علی بن الحسین علیه السّلام: هذا الذی تعرف البطحاء وطأته.

۴۲. شرح قصیده مرحوم بحرالعلوم نجفی - رضوان الله علیه - درباره حادثه

﴿ و بخش دوّم آن که پیرامون غربت حضرت رضا علیه السّلام و زیارت مخصوصه ایشان در ماه رجب می‌باشد، در زمان حیات ایشان در کتاب شریف *روح مجرد*، ص ۲۴۵ الی ۲۵۷ و ۲۰۹ الی ۲۳۴؛ و عین دست‌نوشته‌های خطّی آن در *مطلع انوار*، ج ۹ به زیور طبع آراسته گردید.

و بخش سوّم آن که درباره احوال آقا سید جمال‌الدین اسدآبادی می‌باشد، در زمان حیات ایشان در کتاب *نور ملکوت قرآن*، ج ۳، ص ۱۴۵ الی ۱۶۵؛ ج ۴، ص ۱۳۳ و عین دست‌نوشته آن در *مطلع انوار*، ج ۳، ص ۲۴۹ الی ۲۸۰ تنظیم و تبویب و طبع گردید.

و بخش چهارم آن، یعنی احوال جد بزرگوار ایشان، در *مطلع انوار*، ج ۱، ص ۴۶ الی ۵۳ به طبع رسیده است. (محقّق)

۱- این مجموعه در ضمن تبیین احوال اساتید مرحوم علامه - رضوان الله علیهم اجمعین - در *مطلع انوار*، ج ۲، ص ۳۳۸ الی ۳۹۴، به زیور طبع آراسته گردید. (محقّق)

۲- الحمد لله و له المنة این مجموعه به همراه سایر حکایات و قصصی که در ضمن ۳۲ جلد از مکتوبات خطّی ایشان (جنگ) قرار داشت در *مطلع انوار*، ج ۱ به زیور طبع آراسته گردید. (محقّق)

مولمۀ کربلا، که مجموعاً ۱۶۸ بیت است، و بعضی از آن را مرحوم محدث قمی در *نفس المهموم* به شیخ کاظم اُزری نسبت داده است؛ و اوّل قصیده این است:

اللَّهُ اكْبَرُ مَا ذَا الْحَادِثُ الْجَلَلُ! فَقَدْ تَزَلَزَلَ سَهْلُ الْأَرْضِ وَالْجَبَلُ^۱

۴۳. تفسیر سوره ﴿عَبَسَ وَتَوَلَّى﴾ و اثبات آنکه مراد از فاعل «عَبَسَ» مردی از

بنی امیّه بوده است و نسبت آن به رسول الله کذب محض است.^۲

۴۴. رسالۀ *النیروز بدعۀ و ضالّاتہ* که عربی است؛ این رسالۀ استدلالی است، و در

آن به ثبوت رسیده است که روایات وارده در آداب عید نوروز همگی مجعول و ضعیف است، و بجا آوردن غسل و قرائت ادعیه در نوروز تمسکاً به احادیث «مَنْ بَلَغَ»، ابدأً درست نیست؛ زیرا احادیث «مَنْ بَلَغَ» مُشَرَّع نیست و محطّش محلّ دیگری است.^۳

۱- این قصیده شریف در *مطلع انوار*، ج ۳، ص ۱۶۴ الی ۱۸۲ به نقل از *سفینة النجاة* آمده است. (محقق)

۲- رجوع شود به *مهر تابان*، ص ۱۴۹.

۳- *امام شناسی*، ج ۱۵، ص ۷۲، تعلیقه:

«مرحوم امین می خواهد استناد کند در جواز قرائت ادعیه ضعیفه السنه به قاعده تسامح در مستحبات؛ و در این استناد اشکال است.

توضیح آنکه در *وسائل الشیعه* مجموعاً ۹ روایت نقل می نماید در این باب. اوّل آنها این روایت است که: «مَنْ بَلَغَهُ شَيْءٌ مِنَ الثَّوَابِ عَلَى شَيْءٍ مِنَ الْخَيْرِ فَعَمَلْ بِهِ، كَان لَهُ أَجْرٌ ذَلِكَ وَ ان كَانَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَ آلِهِ وَ سَلَّمَ لَمْ يَقُلْهُ - الْحَدِيثُ. «^۱ علمای اعلام بدین روایات عمل نموده اند، زیرا که اصل صدور آنها از معصوم مسلم می باشد. بعضی از آنها صحیحه و بعضی موثقه و بعضی ضعیفه هستند، و چون صدورشان قطعی است ما در آن تردید و شک نداریم؛ ولی اشکال در دلالت آنها می باشد که چقدر توسعه دارد؟ و دائره شمول آنها چقدر گسترش دارد؟ آیا فرا می گیرد هر عمل مستحبی را که راوی ضعیف و مجهول الحال و خارج از وثوق و اعتماد روایت کرده باشد، گرچه یزید بن معاویه باشد، و ما را با جعل روایتی بر اساس تسامح در ادله سنن به مقاصد و منویات خود سوق دهد، و این روایت موجب بدعت ها گردد و آیین و سنت اسلام را واژگون نماید، همان طور که امروزه دیده می شود: با نقل روایت ضعیف از معلی بن خنیس، عید نوروز را رسمیت داده اند و غسل و دعا را در آن مستحب پنداشته اند، و به قدری این تسامح قوت گرفته است تا ستون های عظیم سنت های محققه را فرو کوفته و منهدم نموده است. و یا اینکه اصولاً مصب این روایات ←

۴۵. مهر تابان: یادنامه علامه طباطبایی - رضوان الله علیه - و مصاحبات این حقیر با ایشان که در دو بخش تدوین و تنظیم شده است؛ یادنامه شامل احوالات و طرز تفکر و سیر عرفانی و اخلاقی و فلسفی و قرآنی استاد است، و مصاحبات مطالبی است از ایشان در موضوعات مختلف که به عنوان سؤال و جواب در تحت عنوان «تلمیذ و علامه» تحریر شده است؛ و تاریخ شروع به مهر تابان دهم شهر صفر ۱۴۰۲، و تاریخ پایان آن، سیزدهم شهر ربیع الثانی ۱۴۰۲ هجریه قمریه می باشد؛ فارسی.

﴿ و دلالت آنها و شمول آنها جای دیگری است؟ مفاد این روایات مفاد بحثی است اصولی که: انقیاد هم درجه اطاعت است، همان طور که تجزی هم وزن معصیت می باشد. بنابراین اگر از روی حجّت های شرعیّه ثواب بر عملی به کسی رسید، و او هم طبق آن عمل کرد، ولی در حقیقت خلاف آن معلوم شد، اجر و پاداش عامل به آن محفوظ می باشد و خداوند او را بی بهره نمی گذارد. در عبارات روایت کلمه «مَنْ بَلَغَهُ» وارد است، و بلوغ در جایی صدق می کند که - مانند وصول خارجی در عالم اعتبار - وصول تعبّدی صورت گیرد و حجّیت به عمل آورده شود؛ مانند لفظ بلوغ در آیه مبارکه: ﴿يَا أَيُّهَا الرُّسُولُ بَلِّغْ مَا أُنزِلَ إِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ﴾^۱ و مانند آیه شریفه: ﴿هَذَا بَلَّغٌ لِلنَّاسِ﴾^۲ فقط شامل مواردی می شود که از جهت اعتبار مطلب تمام باشد، ولی اتفاقاً در سند سهوی رخ داده است که طبق واقع در نیامده است. بنابراین اصولاً ادلّه تسامح شامل روایات مرسله و مقطوعه و ضعیفه السند نمی گردد، و بالأخصّ در ادعیه که مهم ترین ارکان ربط مخلوق با خالق می باشد. مطلب در اینجا گسترش دارد^۳ و ان شاء الله تعالی تفصیل آن را در کتاب التّیروز بدعّه و ضلاله خواهد یافت،^۴ بحول الله و قوته و لا حول و لا قوه الا بالله العلیّ العظیم. »

* * *

۱. وسائل الشیعه، ج ۱، ص ۸۰.

۲. سوره المائده (۵) صدر آیه ۶۷.

۳. سوره ابراهیم (۱۴) صدر آیه ۵۲.

۴. رجوع شود به امام شناسی، ج ۶، ص ۲۱۵؛ ج ۹، ص ۲۰۱.

۵. ان شاء الله کتابی حول محور التیروز بدعّه و ضلاله با عنوان «نوروز از دیدگاه عقل و شرع» که مشتمل بر مبانی اصیل اسلام در ردّ بر نوروز می باشد، و تحقیقات و دست مایه های اولیه آن توسط حضرت آیه الله حاج سید محمد محسن حسینی طهرانی صورت گرفته، و مشتمل بر مبانی حضرت علامه طهرانی - رضوان الله علیه - نیز می باشد، به زودی به زیور طبع آراسته می گردد. (محقق)

۴۶. رساله در تحقیق و بحث از «تأیید حرمة الزّوجة علی الزّوج الدّاخِلِ بها إذا ظهر فسّادُ طلاقِ الزّوجِ الأوّل و عدَمُ تأییدها».
- این رساله در همین مجموعه از بین الدفتین^۱ از صفحه ۲۷۹ تا صفحه ۲۹۶ می باشد، و باید با سایر ابحاث فقهیه که در شماره ۳۵ از سلسله کتاب های حقیر در اینجا نام برده شده است در یک مجموعه تدوین گردد.^۲
۴۷. شرح دعای افتتاح، شب های ماه مبارک رمضان؛ فارسی.
۴۸. شرح دعای ابوحمزة ثمالی در سحرهای ماه مبارک رمضان؛ فارسی.
۴۹. رساله نوین درباره بنای اسلام بر سال و ماه قمری.
- در این رساله به ثبوت رسیده است که اساس اسلام بر سنوات و شهور قمریه است، و سال های شمسی و ماه های شمسی در اثر نفوذ کفر و استعمار رواج یافته و در دین مقدّس اسلام محلّی ندارد.
۵۰. نور ملکوت قرآن در چهار جلد به زبان فارسی، درباره عظمت و جاودانگی قرآن کریم است.
۵۱. وظیفه فرد مسلمان در احیای حکومت اسلام: یک جلد و فارسی است.
۵۲. ولایت فقیه در حکومت اسلام: چهار جلد است و فارسی است.
۵۳. روح مجرّد: یادنامه حاج سیّد هاشم حدّاد - روحی فداه - موحد عظیم و عارف کبیر، از اقدم و افضل تلامذه اخلاقی کبیر عارف بالله و بأمر الله، آیه الله العظمی حاج سیّد علی قاضی طباطبایی تبریزی.
۵۴. نگرشی بر مقاله بسط و قبض تئوریک شریعت دکتر عبدالکریم سروش.
۵۵. رساله نکاحیه: کاهش جمعیت، ضربه ای سهمگین بر بیکر مسلمین.

۱- مراد جنگ ۷ از مکتوبات خطّی می باشد. (محقّق)

۲- الحمد لله و له المنة، چنانچه گذشت، ان شاء الله این مجموعه تحت عنوان *مطلع انوار*، ج ۷، به زودی به زیور طبع آراسته می گردد. (محقّق)

۵۶. رساله غدیریّه: دو نامه سیاه و سپید.

۵۷. الله شناسی: قسمت اول از دوره علوم و معارف اسلام؛ جلد اول^۱.

مسائلی که باید مفصلاً نوشته گردد و جواب گفته شود

۱. آیا پلاتین طلاست و باید مردان از زینت به آنها خودداری کنند؟
۲. طریقه استخاره در نزد ائمه و علمای سابقین و نماز استخاره و ذکر آن^۲.
۳. لیلۃ الرّغائب در صورتی که جمعه، اول ماه رجب باشد کدام شب است؟^۳
۴. کیفیت زیارت عاشورا.^۴
۵. نماز لیلۃ الدّفن اگر میت دفنش چند روز یا چند ماه به تأخیر افتد و یا اصلاً دفن نشود یا در موضعی که روزهای آن سه ماه یا شش ماه طول می کشد.
۶. حدود مسجد مدینه و مکه یعنی مسجد رسول الله و مسجد الحرام و حرم مطهر ائمه علیهم السّلام.
۷. حرمت تلبّس به لباس کفّار و استعمال زُنار و کراوات.^۵
۸. جواز نوشتن ﴿بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ﴾ و آیات قرآنی و اسماء الله تعالی

- ۱- چنانچه گذشت، قرار بود این دوره شریف بالغ بر ۱۰ جلد شود؛ ولی پس از اتمام جلد سوّم، تقدیر و مشیت الهی دیگر فرصت ادامه تألیف را به ایشان نداد؛ رحمة الله علیه رحمة واسعة. (محقّق)
- ۲- جنگ ۷، ص ۳۵۰ الی ۳۵۸.
- ۳- قابل ذکر است که مرحوم علامه - رضوان الله علیه - در *انوار الملکوت*، ج ۱، ص ۲۲۵ الی ۲۳۰، ذیل نور ملکوت نماز، تحت عنوان «کیفیت نماز استخاره و مراحل آن»؛ ج ۲، ص ۴۵۰، در کیفیت نماز استخاره؛ *مطلع انوار*، ج ۴، ص ۹۳، به برخی از طرق استخاره اشاره فرموده‌اند. همچنین رجوع شود به *حیات جاوید*، ص ۱۱۱ الی ۱۱۳. (محقّق)
- ۴- رجوع شود به *المراقبات*، میرزا جواد ملکی تبریزی - رضوان الله علیه - ذیل اعمال ماه رجب.
- ۵- *مطلع انوار*، ج ۴، ص ۶۸.
- ۶- رجوع شود به *امام شناسی*، ج ۹، ص ۲۷۳ الی ۲۹۳؛ ج ۱۱، ص ۲۴۹؛ *وظیفه فرد مسلمان*، ص ۶۵؛ *ولایت فقیه*، ج ۳، ص ۱۴۳؛ *نور ملکوت قرآن*، ج ۲، ص ۱۰۱؛ ج ۳، ص ۲۸۸. (محقّق)

در کاغذها و نامه‌ها و در اعلان‌ها و در روزنامه‌ها، ولو با علم به آنکه به دست فِرَق خارج از اسلام می‌افتد.^۱

۹. معنای صبر و دین و خارجی و روحانی و امثال آنها که فعلاً در عرف عام تغییر کرده است، و بیان معنای صحیح و اصطلاحات اسلامیّه و مضرات تغییر اصطلاحات اسلامیّه.^۲

۱۰. تحقیق در بلوغ صبیّ و صبیّه نسبت به اسلام و عبادات از نماز و روزه و حجّ و اقرار دعاوی و تصرّف در اموال و نکاح و غیرها.^۳
۱۱. حرمت نکاح زانیه مادامی که توبه نکرده است.
۱۲. معنای نکاح و طریق اجرای صیغه نکاح.^۴
۱۳. در بدعت بودن عید نوروز و عدم جواز تمسّک به روایت «معلی بن

۱- رجوع شود به صفحه ۱۲۳.

۲- رجوع شود به همین کتاب، صفحه ۹۹؛ /مقام شناسی، ج ۸، ص ۱۶۴؛ وظیفه فرد مسلمان، ص ۲۵.

۳- مسأله بلوغ، چه در پسران و چه در دختران، پیوسته در طول تاریخ تشیع و فقهات بین اعلام به عنوان مسأله‌ای نه چندان سهل و بدیهی مطرح نظر و اختلاف آراء بوده است. و از آنجا که تمام احکام و تکالیف بر محوریت استعداد و قابلیت مکلف در اتیان به آنهاست؛ چنانچه در قرآن کریم می‌فرماید:

﴿وَابْتَلُوا الْيَتَامَىٰ حَتَّىٰ إِذَا بَلَغُوا النِّكَاحَ فَإِنْ ءَأْتَسَمْتُمْ مِّنْهُمْ رُّشْدًا فَادْفَعُوا إِلَيْهِمْ أَمْوَالَهُمْ﴾ *

میزان و ملاک، استعداد پذیرش اداره اموال، شرط بلوغ و تبعات آن ذکر شده است؛ بدین لحاظ روایات و ادله در این مسأله همراه با نوعی ابهام و تعقید است.

مرحوم علامه - رضوان الله علیه - معتقد به بلوغ دختران در سنّ نه سالگی نبودند، و قرار بود در این زمینه رساله‌ای تدوین نمایند؛ ولی مشیّت الهی مجال انجام آن را مقدر نفرمود.

حقیر در سنواتی که در حوزه علمیه قم به بحث در مسائل فقهی اشتغال داشتم، در برهه‌ای به این موضوع پرداخته و در اطراف و جوانب مسأله در حدّ وسیع، بحث و فحص کافی به عمل آوردم؛ و نتیجه آن، زمان بلوغ برای دختران در حدود چهارده سالگی مقرر گردید. و اینک بحمد الله، اخوان دینی و اخلاء روحانی در صدد طبع و نشر آن می‌باشند؛ بمنّه و کرمه.

*-النساء (۴) صدر آیه ۶.

۴- مطلع انوار، ج ۷، باب نکاح تحت عنوان «خطبه عبد».

خُنَيْس» به واسطه ضعف آن، و حرمت غسل و دعا در وقت تحویل شمس به برج حَمَل و عدم نهوض احادیث «من بلغ» لإثبات ذلك.^۱

۱۴. وجوب صلاة جمعه عَيْنًا تَعْيِنًا لِكُلِّ زَمَانٍ حَضُورًا وَ غِيَبَةً.^۲

۱۵. عدم جواز اذان إعظامی، بلکه یک اذان بیش نیست و آن اعلامی است، و برای نماز در وقت اقامه آن فقط باید اقامه گفته شود، و اگر جمع بین صلاتین شود فقط یک اذان باید گفت.^۳

۱۶. جواز اتیان ﴿بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ﴾ در سوره برای نماز بدون قصد تعیین سوره مخصوص.

۱۷. جواز اتیان ﴿يَاكَ نَعْبُدُ وَيَاكَ نَسْتَعِينُ﴾^۴ به قصد انشاء و خطاب و عدم منافات آن با قرآنیّت.^۵

۱۸. عدم جواز مزاحمت زائرین در اماکن مشرفه به عنوان اینکه اینجا محل نماز و دو رکعت نماز است و بس.

۱۹. کراهت شدید انگشتی در دست چپ کردن گرچه در دست راست هم انگشتی باشد.^۶

در *طرائف* [سید بن طاووس] صفحه ۵۳۱ تا صفحه ۵۳۳، بحث مفصلی در روایات وارده از طریق عامه در عدم جواز تختّم بالیسار آورده است و گفته است: بدعت تختّم بالیسار از معاویه و عمرو عاص است.^۷

۱- رجوع شود به صفحه ۱۶۴.

۲- رجوع شود به صفحه ۱۵۸.

۳- *مطلع انوار*، ج ۷، ذیل عنوان «راجع به عدم جواز اذان ثانی در صورت جمع بین صلوات».

۴- سوره الفاتحة (۱) آیه ۵.

۵- رجوع شود به *صلاة الجمعة*، ص ۸۳ الی ۸۵؛ *افق وحی*، ص ۴۳۷ الی ۴۴۲.

۶- رجوع شود به *اربعین در فرهنگ شیعه*، ص ۷۵؛ *المراقبات*، ذیل اعمال ماه صفر، روز اربعین.

۷- *الطرائف*، ج ۲، ص ۵۳۱ و ۵۳۲.

۲۰. تحقیق در ماهیّت الکل و نجاست همه اقسام آن به مناط مسکریّت، و عدم فرق بین الکل صنعتی و غیر صنعتی، و تحقیق در آب جو و عدم نجاست آب جو طیبی که امروزه متداول است، و طهارت ماءالشعیر که سابقاً به دستور اطباء به مَرَضی می‌داده‌اند، و تحقیق فقهی در اینکه: تعیین اینکه الکل نجس است به عهده فقیه است - و نجاست ادکلن - زیرا از موضوعات مستحدثه است، مانند موضوعات مستنبطه شرعیّه^۱.
۲۱. عدم جواز استعمال بلندگو در صورتی که صدای آن خارج از حدّ متعارف صداهاى معمولی باشد و موجب آزار و ایذاء سامعین از همسایگان گردد، و جواز اذان با صدای غیر مسلّح به بلندگو در اوقات نماز مطلقاً^۲.
۲۲. عدم جواز اهداء دسته گل به میّت و بردن دسته گل در قبرستان و تزیین قبور.^۳

۲۳. کراهت شدید تشییع زنان بر جنائز و آمدن به قبرستان با جنازه و مشاهده دفن،^۴ و عدم جواز گل بردن بر سر قبور، و به آداب کفر برای احترام میّت ایستادن و سکوت اختیار کردن، بلکه لازم است فاتحه خواندن و صدقه دادن.
۲۴. جواز و استحباب روزه در روز عاشورا و حمل روایات مانعه بر خصوص آن زمان قدیم، که سنّت بنی امیه دارج بوده و مردم به عنوان تبرّک به خون سیّدالشهدا روزه می‌گرفته‌اند؛ و کراهت، محمول بر خصوص تأسی است و فعلاً که بنی امیه برانداخته شده‌اند و کسی به عنوان تأسی روزه نمی‌گیرد، گرفتن روزه حَرازتی ندارد.
۲۵. اولویّت قرائت ﴿مَلِکِ یَوْمِ الدِّینِ﴾^۵ بر ﴿مَلِکِ یَوْمِ الدِّینِ﴾^۶.

- ۱- جهت اطلاع بیشتر پیرامون لزوم تعیین بعضی موضوعات احکام شرعی توسط فقیه، مثل نجس بودن الکل، رجوع شود به رساله نکاحیه، ص ۲۸۸ الی ۲۹۰. (محقق)
- ۲- رجوع شود به حیات جاوید، ص ۱۲۴.
- ۳- رجوع شود به معاد شناسی، ج ۱، ص ۲۶۸؛ اربعین در فرهنگ شیعه، ص ۹۳ الی ۹۸.
- ۴- رجوع شود به ولایت فقیه، ج ۳، ص ۳۰۸؛ رساله بدیعه؛ اربعین در فرهنگ شیعه، ص ۹۸.
- ۵- سوره الفاتحه (۱) آیه ۴.
- ۶- رجوع شود به نور ملکوت قرآن، ج ۴، ص ۴۷۱؛ مهر تابان، ص ۴۰۵؛ مطلع انوار، ج ۶، ص ۵۵۹.

۲۶. عدم منافات قصد انشاء با قرآنیّت در مناجات‌های مصلّین در نماز با خدا.^۱
۲۷. خواندن آیات مختلف قرآن را در نماز، و اینکه می‌توان با سوره کاملی از قرآن در نمازهای واجب چند آیه ضمیمه نمود، و در نمازهای مستحبی چند آیه خواند و سوره کامل لازم نیست.^۲
۲۸. تاریخ اسلامی هجری قمری است، نه شمسی. اشاره به وفیات و موالید اعلام. روز قدس و عدم جواز اعلان اوّل ماه قبل از رؤیت در رادیو.^۳
۲۹. برای حضور قلب در نماز یکی از چیزهای بسیار مؤثر، انداختن نگاه چشم به مواضع مقررّه در فقه است؛ و حالات دست‌ها در افعال مختلف.^۴
۳۰. تحقیق در مالّیت استقلالی اسکناس؛ و آیا اگر ارز پایین رود یا بالا رود ذمه تغییر نمی‌کند؟ و اگر ارز از اعتبار بیفتد آیا ذمه ساقط می‌شود؟
۳۱. عدم جواز التّبئی (یعنی کسی که شخصی را پسر خوانده خود قرار دهد، آثار و خواصّ پسر بودن بر او مترتب نمی‌شود)، و گرفتن شناسنامه برای او به عنوان پسر این پدر جایز نیست و محرّمیت و ارث ایجاد نمی‌کند.^۵
۳۲. راجع به عدم نحوست روزی از روزهای سال و حدیث: «من بشرنی بخروج صفر» ابدأ وارد نیست.^۶
۳۳. استحباب مهرالسّنة و تعیین مقدار آن، و باید به عنوان مهرالسّنة و پانصد درهم شرعی عقد را بست، نه بر روی معادل؛ و باید در قباله نوشت که: مهرالسّنة
-
- ۱- رجوع شود به *صلاة الجمعة*، ص ۸۳ الی ۸۵.
- ۲- رجوع شود به *نور ملکوت قرآن*، ج ۳، ص ۳۰۸.
- ۳- رجوع شود به *رسالة نوین: امام شناسی*، ج ۶، ص ۱۶۸.
- ۴- جهت اطلاع بیشتر پیرامون حضور قلب در نماز، رجوع شود به *روح مجرد*، ص ۱۶۱ الی ۱۶۴؛ *انوار الملکوت*، ج ۱، ص ۱۰۰ و ۱۳۳ الی ۱۳۷ و ۱۵۱ الی ۱۵۵. (محقق)
- ۵- رجوع شود به *امام شناسی*، ج ۱۶ و ۱۷، ص ۴۷۸.
- ۶- *مطلع انوار*، ج ۴، ص ۵۱۴؛ ج ۶، ص ۲۶۶.

که معادل است با ... و این مهری است که معادل فروش زره مولا امیرالمؤمنین بود و رسول خدا بر آن مهریّه فاطمه را معین، و بر آن منهج مهریّه بانوان امّت [را] سنّت فرمود.^۱

۳۴. عدم جواز إخبار و مواعظ و قرائت قرآن و سایر امور بعد از اعلان اذان در سر وقت، در رادیوی هر شهری از شهرها؛ و باید به اندازه مهلت نماز فاصله گذارده شود؛ زیرا که وقت، و نماز است و باید هیچ سخن و موعظه‌ای ناسخ نماز نگردد و ذهن نمازگزار را مشوّش نکند.

و نیز در روز جمعه از اوّل ظهر نباید هیچ قصّه و حکایت و تاریخ در رادیوی هر شهری پخش شود، تا اتمام نماز جمعه و تفرّق مردم ﴿فَإِذَا قُضِيَتِ الصَّلَاةُ فَانْتَشِرُوا فِي الْأَرْضِ وَابْتَغُوا مِنْ فَضْلِ اللَّهِ وَاذْكُرُوا اللَّهَ كَثِيرًا لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ﴾.^۲

۳۵. آداب اسم گذاری اطفال و اسامی خوب انتخاب کردن و آداب عقیقه و اطعام کردن در منازل، در عروسی‌ها در روز، و سایر مواردی که اطعام مستحب است، و عدم رجحان جشن گرفتن و اطعام کردن در مجالس خارج منزل و در سالن‌های جشن، استحباب آمدن میهمان در منزل و اراقة دمّ در منزل.^۳

۳۶. استحباب بردن اطفال را به حجّ و عمره و زیارت مشاهد مشرفه، و در نزد علمای ربّانی و مجالس قرائت قرآن و مجالس روضه و مجالس ذکر، و قرار دادن قنداقه را در گوشه مجلس.^۴

۳۷. به اشخاص معّم که در دانشگاه تحصیل کرده‌اند دکتر گفتن جایز نیست؛

۱- رجوع شود به مطلع انوار، ج ۷، تحت عنوان «خطبة عقد».

۲- سوره الجمعة (۶۲) آیه ۱۰.

۳- رجوع شود به نرم افزار کیمیای سعادت، شرح حدیث عنوان بصری، جلسه ۷۲؛ متن سخنرانی‌های علامه طهرانی، ص ۹۵۰ تحت عنوان «تأسی و اقتدا به سنّت».

۴- رجوع شود به روح مجرّد، ص ۹۵ و ۹۸ و ۵۰۰.

زیرا این لقب از القاب مکتب اروپائی‌هاست و برای شخص معمم نه آنکه افتخار نیست، بلکه موجب تعظیم مکتب کفر و تحقیر شرع است؛ غنای علمی مکتب شرع به قدری است که برای خارجیان جای تجلیلی باقی نمی‌گذارد.

... - و لزوم نام سادات را با لقب سید بردن.

... - حرمت فتک در اسلام، و حرمت غیلة، و فرق میان آن دو.^۱

... - عدم جواز استعمال لفظ «امام» به طور مطلق، در عرف و مصطلح شیعه،

برای امام غیر معصوم.^۲

۳۸. در مساجد و مجالس مواعظ و سخنرانی‌ها و نماز جمعه باید از منبر استفاده کرد، نه از تریبون؛ سنت رسول الله منبر بوده است، تریبون از واردات کفر است.^۳

۳۹. نماز جمعه بر زنان نیست، مکروه است بجای آورند، و بجای نیاوردن آن افضل است، باید گفته شود که احیاناً زنان باردار و شیرده و کسبل و أمثالهنّ، به توهم و جوب، خود را در مهلکه نیندازند.^۴

۴۰. استحباب عقیقه و اُضحیّه، و عدم جواز ذبح گوسفند در درگاه خانه تازه،

و در جلوی جنازه و ما شابهه، و نام خوب بر روی طفل نهادن.^۵

۴۱. وقت نماز مغرب، استتار شمس است تحت افق، و نیازی به ذهاب حمرة

مشرقیّه نیست و در بعضی از روایات که ذهاب حمرة را قرار داده است طریقیّت دارد

۱- رجوع شود به امام شناسی، ج ۹، ص ۶۵؛ ج ۱۰، ص ۲۸۸؛ وظیفه فرد مسلمان، ص ۵۰؛ المیزان فی تفسیر القرآن، ج ۴، سوره نساء، ذیل آیه ۲ الی ۶.

۲- رجوع شود به امام شناسی، ج ۱۸، ص ۲۰۶ الی ۲۳۴.

۳- رجوع شود به همان مصدر، ص ۲۳۵ الی ۲۴۰؛ نور ملکوت قرآن، ج ۲، ص ۳۱۱.

۴- ترجمه رساله بدیعه، ص ۱۹۳؛ صلاة الجمعة.

۵- جهت اطلاع بیشتر پیرامون نام نیکو بر اطفال گذاشتن، رجوع شود به نرم افزار آوای ملکوت، شرح حدیث عنوان بصری، جلسه ۷۲. (محقق)

برای استتار قرص نه موضوعیت برای دخول لیل . و تعیین اوقات صلوات.^۱
 ۴۲. جمع بین نماز ظهر و عصر و یا بین مغرب و عشاء رجحانی ندارد، گرچه جایز است؛ و افضل آن است که هر نماز را در وقت فضیلت خود بجای آورد، عصر در وقت عصر و عشاء در وقت عشاء.^۲

۴۳. لزوم بارداری و شیر دادن زنان، و اولاد پیاپی آوردن از جهت شرع و طب.^۳

۴۴. حرمت بستن لوله‌های رحم زنان؛ زیرا نقص عضو است.^۴
 ۴۵. مسائل بردگی و منافع عظیم آن در اسلام و محرومیت جوامع بشری از عدم استرقاق مسلمانان.^۵

۴۶. عدم جواز حجّ و عمره مادر در صورت صغر سنّ طفل و نداشتن سرپرست لایق.

۴۷. استحباب خواندن رسول الله و امیرالمؤمنین و ائمه علیهم السلام را به لقب و کنیه، و کراهت خواندن به اسم مثل: حضرت «محمد» و حضرت «علی» و حضرت «حسین».

۴۸. باید مردم را به اسامی و یا القاب خواند؛ خواندن به نام فامیل که امروزه علامت احترام می‌شمرند، بلا وجه است. به طلاب باید «سید» و «میرزا» و «شیخ» گفت.^۶

۱- رجوع شود به توحید علمی و عینی، ص ۲۳۰؛ اسرار ملکوت، ج ۲، ص ۳۸۹.

۲- رجوع شود به رساله تفریق صلوات در تعلیقه صفحه ۹۲.

۳- رجوع شود به رساله نکاحیه، ص ۴۳؛ نور ملکوت قرآن، ج ۱، ص ۱۷۹.

۴- رجوع شود به رساله نکاحیه، ص ۴۵ و ۶۱ الی ۸۳ و ۱۴۵؛ نور ملکوت قرآن، ج ۱، ص ۱۸۳.

۵- رجوع شود به نور ملکوت قرآن، ج ۳، ص ۶۰ الی ۱۰۰.

۶- جنگ ۶، ص ۳۲ الی ۳۸.

۷- انتهای نقل از مطلع انوار، ج ۱، ص ۹۵.

در تألیفات علامه روح حیات و ارتباط معانی و مطالب با ضمیر خواننده ملموس است

آنچه در مؤلفات ایشان ملموس خواننده می‌شود، وجود روح حیات در این قلم و ارتباط معانی و مطالب آن با ضمیر و حقیقت نهفته در نفس آدمی است. خواننده خود را مانوس و وجود خود را حاضر در قضایا می‌بیند، گویا وحدتی را بین دو وجود ذهنی و مابایزاء خارجی آن مشاهده می‌کند؛ کأنّ اینک علامه طهرانی است که این معارف را از زبان او و قلب او بازگو می‌کند، فلذا هیچ‌گاه برای خواننده مُملّ نمی‌باشد، و تکرار آن موجب انبساط و نشاط مضاعف روح و نفس می‌گردد؛^۱ چنانچه مرحوم حدّاد می‌فرمودند:

مرحوم قاضی - رضوان الله علیه - فرمود که: «من هشت بار کتاب مثنوی را از اوّل تا به آخر مطالعه کردم و هر بار مطلب جدیدی عایدم گشت و افق جدیدی از معارف برویم گشوده شد.»^۲

و ما همین مطلب را از اشعار حافظ^۳ و بعضی کتب دیگر، و در مرتبه اعلی از کلمات حضرات معصومین صلوات الله علیهم أجمعین، و در آخرین مرتبه و بالاترین درجه از کلام الله مجید استفاده می‌نماییم.^۴

علامه طهرانی در تمامی دوران اقامت در مشهد مقدّس لحظه‌ای نیاسود و تمام اوقات او به تألیف کتب و بیانات حکیمانه و ارشادات عارفانه گذشت. در طول سال، در روزهای اعیاد و وفیات معصومین علیهم السّلام، مجالس و عظ و ارشاد اقامه می‌فرمود؛

۱- رجوع شود به نرم افزار کیمیای سعادت، شرح دعای ابوحمزه ۱۴۲۴ ه. ق، جلسه ۶؛ ۱۴۲۶، جلسه ۱۳؛ شرح حدیث عنوان بصری، جلسه ۱۲۹.

۲- رجوع شود به حریم قدس، ص ۱۷؛ اسرار ملکوت، ج ۲، ص ۱۷۲.

۳- رجوع شود به روح مجرّد، ص ۳۴۳ و ۵۱۸.

۴- جهت اطلاع بیشتر پیرامون علّت تأثیر گذاری قلم و بیان و جذّابیت اشعار اولیاء الهی، رجوع شود به اسرار ملکوت، ج ۲، ص ۱۷۱؛ افق وحی، ص ۲۳۹ و ۳۰۲. (محقّق)

و بسیاری از اوقات از مواعظ عرشی خویش قلوب مستمعان را اشراب می نمود. همیشه خود را مدیون به اسلام و پیامبر و ائمه هدی صلوات الله علیهم أجمعین می دید. در حمیت و عرق احیاء مکتب اهل بیت علیهم السّلام و حفظ حدود و حریم ارزش های اسلام، عدیم النّظیر بود.^۱ در برابر امام علیه السّلام و ساحت مقدّسه حضرات معصومین، خود را ناچیز و بی ارزش قلمداد می نمود.^۲ می فرمود:

۱- رجوع شود به *مهر تابان*، ص ۹۵ الی ۹۸، تعلیقه، ذیل داستان تغییر حال ایشان در حرم امام رضا علیه السّلام به واسطه جسارت فردی.

۲- *لمعات الحسین*، ص ۹۷:

نور هدی نور حسین است و بس	«نور خدا آینه حق نما
مظهر دادار حسین است و بس	سرّ ولا لؤلؤ لالای حق
پرتو پُر نور حسین است و بس	سرّ هویت که تجلی نمود
کون و مکان جمله حسین است و بس	روح مشیت که از او شد پدید
نور تجلای حسین است و بس	جلوه ذات احدی بی نقاب
خیل ملک بهر حسین است و بس	سجده که بر آدم خاکی نمود
مقدم الجیش حسین است و بس	سلسله منتظم انبیاء
مقصد ایجاد حسین است و بس	میوه خلقت ز ازل تا ابد
شمع دل افروز حسین است و بس	محفل انس است دو عالم ولی
شمه ای از بوی حسین است و بس	نفخه جان بخش نسیم بهشت
برد شد از خوی حسین است و بس	آتش نمرود به جان خلیل
زورقی از جوی حسین است و بس	سفینه نوح به طوفان یم
از بر میقات حسین است و بس	موسی عمران که به میعاد رفت
شعشعه روی حسین است و بس	روشنی وادی ایمن همی
پرتویی از نور حسین است و بس	آتش افروخته در کوه طور
از دم و از بوی حسین است و بس	آن دم عیسی که به تن جان دمد
بر خم ابروی حسین است و بس	گردش این گنبد افراشته

نباید حریم ائمه علیهم السّلام با سلیقه‌های فردی و خدای نکرده هواهای نفسانی شکسته شود.

سالگردهایی را که برای اموات می‌گیرند، مختصّ به امام علیه السّلام می‌دانست و انجام مراسم اربعین را از اختصاصات حضرت سیدالشّهدا علیه السّلام به حساب می‌آورد، و برای فرد دیگری جایز نمی‌شمرد.^۱

در زمینه تبلیغات در جامعه مسلمین می‌فرمود:

باید به جای شعارها و کلمات بزرگان، از کلمات عرش‌بنیان ائمه معصومین علیهم السّلام استفاده کرد، زیرا ما هرچه داریم از آنها داریم و نباید کلمات ما خدای نکرده موجب سست گشتن و کم‌رنگ شدن و از دست رفتن ارزش و قیمت کلمات معصومین علیهم السّلام گردند.

حسن سلوک و جاذبه عجیب اخلاقی و اجتماعی ایشان همراه با احاطه و

من چه بگویم به جهان هرچه هست
آنکه فروزان کند امشب چو شمس
آنکه ببوسید گلویش ز مهر
محفلی بزم حریم لقا
سوخته پروانه جان را به شوق
کشته جان باخته در راه دوست
آنکه بزد خرگه خود را برون
آنکه به قربان‌گه کوی حبیب
آنچه به خون گلو آغشته شد
باب نجات از غم و بحر بلا
دست شفاعت همه را روز حشر
گر تو بخواهی که شوی رستگار
آنکه سرود این درر پاک را

سر به تکاپوی حسین است و بس
رایت توحید حسین است و بس
رسول و بگریست حسین است و بس
رأس پر از نور حسین است و بس
در حرم عشق حسین است و بس
پیکر صد پاره حسین است و بس
از دو جهان جمله حسین است و بس
گفت رضی ربّ حسین است و بس
طرّه گیسوی حسین است و بس
کشتی منجی حسین است و بس
از کرم و جود حسین است و بس
راه تولّای حسین است و بس
خاک ره کوی حسین است و بس»

۱- رجوع شود به اربعین در فرهنگ شیعه.

اشراف بر زوایای نفوس افراد و وصول به کُنه موقعیت اشخاص، موجب گشت بسیاری از افراد مختلف از صنوف متفاوت، تحت تأثیر خلق کریم و آثار وجودی او قرار گیرند. با هر کس به مقدار سعه و ظرفیت و به مقتضای حال، کما هو هو، سخن می‌گفت. گویی بر تمام شرایش وجود او اشراف و استیلا دارد و نفس او در چنبره قدرت ولایی قرار دارد.

خدمت به خلق و ایجاد محبّت و صفا بین افراد از خصائص علامه طهرانی بود

در تمام سخنانش خدمت به خلق و مدارا با مردم و ایثار و گذشت و اعراض از دنیا و دام‌های شیطان و ایجاد محبّت و صفا بین دوستان و رفقا و اخلاقی روحانی و گرمی و صمیمیت در خانواده، وجود داشت. بارها می‌فرمودند:

آن خانواده یهودی که در بین خود با محبّت و انس و الفت زندگی می‌کنند، به خداوند نزدیک‌ترند از یک خانواده شیعه امیرالمؤمنین علیه السّلام که در حال نقار و کدورت بسر می‌برند؛ و آن پرستار مسیحی که در بیمارستان برای خاطر خدا خدمت به مرضی را به نحو احسن با روی خوش انجام می‌دهد، حقّاً و واقعاً شیعه امیرالمؤمنین علیه السّلام است، و آن پرستار شیعه که با مرضی به خشونت و درشتی برخورد می‌نماید و قلب آنها را می‌شکند، از مذهب و آیین امیرالمؤمنین علیه السّلام به دور است.^۱

سوءظنّ به برادر ایمانی و کدورت بین افراد را هادم طریق الهی و مسقط از رقاء و قرب می‌دانست، و در اهتمام به رفع کدورات و ایجاد الفت و وداد در بین افراد فامیل و سایر دوستان و آشنایان زبانزد خاصّ و عام بود. سلوک الهی و حرکت در مسیر الی الله را فراتر از اندیشه‌های کوتاه‌بینانه و حصرگرایانه عده‌ای تافته جدا بافته از خلق خدا که حصاری بین خود و دیگران به وجود آورده و حریم عالم قدس را ملک شخصی خود پنداشته و مبدأ وجود را همچون اِماء و عبید در خدمت خود در می‌آورند، می‌دانست.

۱- اسرار ملکوت، ج ۲، ص ۲۸۹ الی ۲۹۱.

می فرمودند:

بسیاری از این متلبّسین به زیّ درویشی، دارای قلبی صاف و راهی روشن و مدرکاتی صحیح می باشند، ولی راه ما با آنان فرق می کند.^۱
و با علما و فقهای که از روی جهل و عدم علم به واقع، متعرّض آنان می گشتند و چه بسا آنها را به قتل می رساندند و یا با فتاوی کذایی حکم به تکفیر آنان می دادند، سخت در تعارض بود.

می فرمودند:

هر کس قدمی در مسیر رضای الهی بردارد، در آن لحظه سالک است؛ و هر سالکی که با اعمال خلاف خود موجب سخط رحمان و خشنودی شیطان گردد، دشمن خدا و راه خدا محسوب می شود.
علامه طهرانی پس از گذشت پنج سال هجرت به مشهد مقدّس که به دستور استاد خود، حضرت حدّاد صورت پذیرفت، مراد و کعبه مقصود خود، استاد بی بدیل، حضرت حدّاد را از دست داد. مدّت استفاده ایشان از مرحوم حدّاد - رضوان الله علیه - درست ۲۸ سال بود که بعینه مانند مدّت زمان استفاضه حضرت حدّاد از استادش، مرحوم سید علی قاضی طباطبایی می باشد.^۲

۱- رجوع شود به روح مجرد، ص ۳۸۲ الی ۳۸۴.

۲- رجوع شود به همان مصدر، ص ۱۰۱.

غربت و عدم شناخت شخصیت علامه
طهرانی، رضوان الله علیه

عظمت روح و تعالی نفس قدسی علامه طهرانی

عظمت روح و تعالی نفس قدسی آن بزرگوار به حدی است که هیچ‌یک از شاگردان و تلامذه ایشان با آن سوابق و کیفیات مختصّ به خود، و مسائلی که قابل بیان نیست، نتوانست ذره‌ای به آن آستان راه پیدا نماید؛ و همه دست تحسّر به دندان و سر به جیب تحیّر فرو می‌بردند، و با زبان حال:

عنقا شکار کس نشود دام باز چین کآنجا همیشه باد به دست است دام را^۱
اعتراف به عجز از ارتقاء به قلّه قاف و آشیانه عنقای روح ملکوتی اش می نمودند.

مرحوم حدّاد: سید محمّد حسین سید الطائفین است!

روزی مرحوم حدّاد به یکی از فرزندان ایشان فرمودند:

فلانی! این مطلب را به تو بگویم که مانند پدرت در روی زمین کسی وجود ندارد!

و می فرمودند:

سید محمّد حسین، سید الطائفین (علمای ظاهر و علمای باطن) است.^۲
ایشان مدّت شانزده سال آخر عمر را در عتبه مقدّسه رضوی سلام الله علیه بسر

۱- دیوان حافظ، طبع پژمان، غزل ۷.

۲- روح مجرّد، ص ۱۰۸.

آوردند؛ و خدا می‌داند و بس که از آن آستان ملائک پاسبان چه فیوضات و عنایاتی بر او جاری و ساری گردید.

علامه طهرانی به این دنیا آمد و چند صباحی زیست و به ملکوت اعلیٰ صعود نمود، در حالی که کسی او را نشناخت؛ حتی نزدیکانش نیز او را نشناختند.

تا اینکه بالاخره پس از گذشت بیش از ۷۰ سال از عمر پر برکت خویش در روز نهم صفر سنه ۱۴۱۶ هجری قمری، بر اثر ناراحتی قلبی، لباس کهنه تن را خلع و به خلعت تجرّد و غفران مخلّع گردید، و در جوار مرقد مولایش، علی بن موسی الرضا علیهما السلام به خاک سپرده شد.

آری، علامه طهرانی رفت و همه ارزش‌ها و ملکات رحمانی و خصائص ملکوتی‌اش را با خود برد و چیزی باقی نگذاشت؛ همان‌طور که راجع به استادش حضرت حدّاد فرمود:

حدّاد رفت و ما باید شمع به دست بگیریم و دنبال او بگردیم.^۱

اینک با فراق این رادمرد الهی و مجسمه صدق و بهاء و عظمت و خورشید درخشان هدایت در تاریکی شب و ظلمت جهل، از خداوند مسألت می‌نماییم ما را از لطف و عنایت خویش محروم نسازد و فرامین و برنامه‌های سلوکی آن رجل الهی را فراسوی حرکت ما به سوی عالم قدس قرار دهد، و ما را موفق به اقتداء و اهتداء به آن منبع نور و سرچشمه آب حیات بگرداند!

تدفین مرحوم علامه در پایین پای امام علی بن موسی الرضا علیهما السلام

علامه طهرانی را طبق وصیّتی که فرمودند، در صحن مبارک حضرت علی بن موسی الرضا علیهما السلام، پایین پای حضرت، در ضلع جنوب غربی و مدخل ورود زوّار، دفن نمودند؛ رحمة الله علیه رحمة واسعة.

۱- همان مصدر، ص ۶۷۳.

وصيَّة نامة مرحوم علامه طهرانى، قدس الله نفسه الزكيَّة

بسم الله الرحمن الرحيم

و صلَّى الله على محمّدٍ و آله الطّاهرين و لعنةُ الله على أعدائهم أجمعين.

اللَّهُمَّ فَاطِرَ السَّمَاوَاتِ وَ الْأَرْضِ، عَالِمَ الْغَيْبِ وَ الشَّهَادَةِ، الرَّحْمَنُ الرَّحِيمُ، اللَّهُمَّ
 إِنِّي أَعْهَدُ إِلَيْكَ فِي دَارِ الدُّنْيَا أَنِّي أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ وَحَدِّكَ لَا شَرِيكَ لَكَ، وَأَنَّ مُحَمَّدًا
 عَبْدُكَ وَ رَسُولُكَ، وَأَنَّ عَلِيَّ بْنَ أَبِي طَالِبٍ أَمِيرَ الْمُؤْمِنِينَ وَ سَيِّدَ الْوَصِيِّينَ وَ إِمَامَ الْمُؤَخِّدِينَ
 وَ قَائِدَ الْعُرَى الْمُحَجَّلِينَ وَ وَصِيَّ رَسُولِ رَبِّ الْعَالَمِينَ وَ خَلِيفَتَهُ فِي أُمَّتِهِ وَ وَلِيَّ كُلِّ مُؤْمِنٍ
 وَ مُؤْمِنَةٍ مِنْ بَعْدِهِ، وَأَنَّ الْحَسَنَ وَ الْحُسَيْنَ وَ عَلِيَّ بْنَ الْحُسَيْنِ وَ مُحَمَّدَ بْنَ عَلِيٍّ وَ جَعْفَرَ بْنَ
 مُحَمَّدٍ وَ مُوسَى بْنَ جَعْفَرٍ وَ عَلِيَّ بْنَ مُوسَى وَ مُحَمَّدَ بْنَ عَلِيٍّ وَ عَلِيَّ بْنَ مُحَمَّدٍ وَ الْحَسَنَ بْنَ عَلِيٍّ
 وَ مُحَمَّدَ بْنَ الْحَسَنِ الْعَسْكَرِيَّ الْقَائِمَ بِأَمْرِ اللَّهِ عَجَّلَ اللَّهُ تَعَالَى فَرَجَهُ وَ سَهَّلَ مَنَهِجَهُ خَلَفَاءُ
 اللَّهِ وَ خَلَفَاءُ رَسُولِهِ وَ أَوْصِيَاءُ رَسُولِهِ وَ هِدَاةُ الْخَلْقِ فِي سَبِيلِهِ وَ أَمْنَاؤُهُ فِي أَرْضِهِ وَ سَمَائِهِ وَ
 عِيَابُ عِلْمِهِ وَ مَعَادُنُ أَسْرَارِهِ وَ يَنَابِيعُ حِكْمِهِ وَ أَنْوَارِهِ، صَلَوَاتُهُ وَ سَلَامُهُ عَلَيْهِمْ أَجْمَعِينَ.
 اللَّهُمَّ أَنْتَ الشَّاهِدُ بَأَنَّ هَؤُلَاءِ أُمَّتِي وَ سَادَتِي وَ قَادَتِي وَ أَوْلِيَائِي، بِهِمْ أَتَقَرَّبُ وَ

أَتَشْفَعُ إِلَى اللَّهِ، وَ مِنْ أَعْدَائِهِمْ أَتَبَرُّأُ إِلَيْكَ فِي الدُّنْيَا وَ الْآخِرَةِ.

وَ أَشْهَدُ أَنَّ الْجَنَّةَ حَقٌّ وَ أَنَّ النَّارَ حَقٌّ وَ أَنَّ الْبَعْثَ حَقٌّ وَ الْحِسَابَ حَقٌّ وَ الْقَدَرَ وَ
 الْمِيزَانَ حَقٌّ، وَ أَنَّ الدِّينَ كَمَا وَصَفْتَ وَ أَنَّ الْإِسْلَامَ كَمَا شَرَعْتَ وَ أَنَّ الْقَوْلَ كَمَا حَدَّثْتَ وَ
 أَنَّ الْقُرْآنَ كَمَا أَنْزَلْتَ، وَ أَنَّكَ أَنْتَ اللَّهُ الْحَسَقُّ الْمَمِينُ. جَزَى اللَّهُ مُحَمَّدًا خَيْرَ الْجَزَاءِ وَ حَيًّا
 مُحَمَّدًا وَ آلَ مُحَمَّدٍ بِالسَّلَامِ.

اللَّهُمَّ يَا عُدَّتِي عِنْدَ كُرْبَتِي وَ صَاحِبِي عِنْدَ شِدَّتِي يَا وَلِيَّ نِعْمَتِي، إِلَهِي وَ إِلَهَ آبَائِي،
 لَا تَكِلْنِي إِلَى نَفْسِي طَرْفَةَ عَيْنٍ أَبَدًا! فَإِنَّكَ إِنْ تَكِلْنِي إِلَى نَفْسِي أَقْرَبُ مِنَ الشَّرِّ وَ أْبَعَدُ مِنَ
 الْخَيْرِ، فَانْسُ فِي الْقَبْرِ وَحْشَتِي، وَ اجْعَلْ لِي عَهْدًا يَوْمَ الْقَاكَ مَنْشُورًا.

و بعد، لا یخفی آنکه در مورّخه بیستم شهر ربیع المولود سنه یک هزار و چهارصد هجریه قمریه، علی هاجرها آلاف التّحیّة و الثّناء، هنگام عزیمت تشرّف به آستان ملک پاسبان حضرت ثامن الائمه علی بن موسی الرضا علیه و علی آبائه و ابناءه التّحیّة و الإکرام، این جانب سیّد محمّد حسین حسینی شیعی امامی حجازی، شناسنامه شماره ۱۰ صادره از طهران، در نهایت صحت و سلامت و طوع و رغبت، بلا إکراه و لا إجبار، تحت توجّهات حضرت ولیّ عصر ارواحنا له الفداء به طریق مرقوم در ذیل، انشاء وصیت نمودم.

اولاً: وصی خود قرار دادم قرّة العین مکرم، ولد اکبر و ارشد خود، جناب فخر العشیره الفخام سیّد العلماء الأعلام، آقای حاج سیّد محمّد صادق ائده الله را، و ناظر بر امور قرار دادم برادر ایشان، قرّة العین مکرم جناب سیّد البرّرة الکرّام و عماد الفضلاء العظام، آقای حاج سیّد محمّد محسن سدّده الله را، که چنانچه دعوت حق را لیبیک گفته، دار فانی را وداع و به جوار قرب و رحمت حق پیوستم، در یکی از اماکن متبرّکه به نظر و صلاحدید خود دفن نمایند، و در تغسیل و تکفین، امور مستحبّه را حتّیّ الإمكان مُرعی دارند، و بر مزار ذکر مصائب آل عصمت قرائت شود و در تشییع، زنان شرکت نکنند؛ چه این از امور مستهجنه و مذمومه عند الشّارع است، مانند هدیه نمودن دسته گل بر مزار متوفّی، که مع الأسف این آداب جاهلی که از ناحیه غرب به ممالک مسلمین سرایت کرده است امروزه متداول و معمول شده است.

باری به هیچ وجه احتیاجی به مجالس ختم و هیاهو نیست، بالأخصّ مجالسی که امروزه مرسوم است از تعریف و تمجید متوفّی و بازماندگان او، و ایستادن اولیا و اقربای میّت، و خواندن اشعار و قاب و قدح، و گرفتن مجلس ختم در مسجد و مزاحمت با مؤمنین و مصلّین، که تمام این امور نیز به سرایت آداب کفر در بین مسلمین رایج و دارج شده است.

بلی، آمدن به دیدن بازماندگان و قرائت قرآن کریم سنّت است؛ فالسنّة الحیّی و البدعة الممتّات.

بدهی به کسی ندارم. مهریه عیال خود را به علّت ترقیّ أسعار به میزان بیست برابر پرداخته‌ام. نماز و روزه را حسب تکلیف انجام داده‌ام، بسته به قبول و لطف حضرت وهّاب است. حجّ و زیارت بیت الله الحرام را بجای آورده‌ام، اگر به منصّه قبول رسیده باشد.

جمع اولاد خود را توصیه می‌کنم به تلاوت قرآن مجید و تدبّر در معانی رشیقۀ آن فی آناء اللیل و أطراف النهار، و مطالعه احوال و احادیث سروران دین، ائمه معصومین صلوات الله و سلامه علیهم اجمعین.

و تجنّب و دوری از تمدّن ضالّه غریبه، و بدع هاویّه مهلکه، و گرایش به آداب و رسوم کفر؛ و در عوض تأدّب به آداب اسلامیّه و سنن محمدیه، و تعلیم و تربیت اولاد و احفاد خود را به دستورات اسلامیّه و محمدیه و علویّه و سایر ائمه راستین علیهم صلوات الله و الملائکة المقربین، و اصرار و ابرام در کسب علوم اسلامیّه از قرآن و تفسیر و فقه و حدیث و حکمت متعالیه و اخلاق و عرفان حقیقیّه، و قدم استوار و متین در راه عمل برای تزکیه و تهذیب اخلاق و کسب کمالات و معارف الهیّه و وصول به لقای حضرت معبود جلّ و علا، و مقام فناء در ذات مقدّسش سبحانه و تقدّس؛ و أن یتّقوا الله حقّ تقّاته و لا یموتنّ إلاّ و هم مسلمون.

و این فقرات از وصیت، وصیت است به تمام مؤمنان و دوستان و ارحام و سایر احبّه و اعزّه از محبّان و معاشران.

این حقیر دنبال جمع زخارف نبوده‌ام، و در تمام دوران حیات فقط به علم و عرفان الهی عشق ورزیده‌ام و در صدد تحصیل علوم و معارف اسلامیّه بوده‌ام؛ لذا از مادیّات و متاع دنیا چیزی نیندوخته‌ام، و مختصر اسباب و اثقالی که به حسب ضرورت زندگی مشاهده می‌شود خود به خود گرد آمده است.

آنچه به نام هر یک از فرزندان یا عیال است، اصولاً تعلق به حقیر نداشته و متعلق به خود آنهاست.

چون اولاد ذکور در رشته علم هستند، نوشتجات و کتاب‌های حقیر (اعمّ از خطّی و چاپی) تماماً به آنها داده شود و از ثلث محسوب گردد، بدین طریق که آنچه از دوره‌های مختلفه را آقای حاج سید محمد صادق و آقای حاج سید محمد محسن و آقای حاج سید ابوالحسن برای خود تهیه کرده‌اند، مشابه آن کتاب از کتابخانه فقط به آقای سید علی داده شود، و بقیه بین تمام چهار تن از اولاد ذکور قسمت گردد.

بقیه ثلث متعلق به پسرانی است که در وقت فوت سنّشان به بیست سال نرسیده و به دخترانی که شوهر نکرده‌اند، و باید بالسویه بین همه آنها تسهیم و تقسیم گردد؛ و در صورت تحقق این معانی، بقیه ثلث با دو ثلث دیگر، کما فرض الله بین جمیع ورثه تقسیم می‌شود.

و اوصیهم - أدام الله توفیقهم و تأییدهم - علی نظم أمورهم، و التّوجّه إلى الله تعالی و التّبئل إليه فی كلّ الأحوال، و التّمسك بالعروة الوثقی و الحبل المتین و لاءِ امیر المؤمنین علیه السّلام.

می‌خواستم وصیت‌نامه مفصلی بنویسم که حاوی مطالب مهم اخلاقی باشد، دیدم با وجود مطالب عالی و حقایق سامیه‌ای که امیرالمؤمنین علیه السّلام در حاضرین به امام حسن مجتبی علیه السّلام در وصیت‌نامه خود نوشته‌اند و در نهج البلاغه مسطور است، دیگر از بیان مکارم اخلاق و آداب، دم‌زدن مایه شرمندگی است.

لذا تمام اولاد خود را توصیه می‌کنم که این وصیت را که در نهج البلاغه موجود است مطالعه و کراراً مورد دقت و نظر قرار دهند، و آن دُرّ شاهوار را آویزه گوش و هوش و الگوی عمل خود قرار دهند.^۱

و از جدّشان اخذ کنند و بر ممشی و روش آن حضرت باشند، و رسول الله و وصیّش را که دو پدر مهربان امت هستند، اسوه خود قرار دهند.

۱- رجوع شود به حیات جاوید، شرحی اجمالی بر وصیت‌نامه امیرالمؤمنین به امام حسن مجتبی علیهما السّلام در حاضرین.

و به مقام مقدّس حضرت صدیقهٔ کبری سلام الله علیها متمسک و متشبّث گردند و از معنویّت و روحانیّت آن کانون قدس و طهارت و عصمت بهره‌مند گردند. من از همه اولاد خود راضی هستم، چون همه در رشتهٔ تقوا و معرفت و فضیلت‌اند؛ خداوند از آنها راضی باشد. کمال رعایت آداب و مساعدت را به مادرشان بنمایند، چون حقّ حیات در تعلیم و تربیت ایشان دارد. و گهگاهی روح مرا به فاتحه شاد کنند.

و یَبْقَى الْخَطُّ فِي الْقِرطاسِ دَهْرًا و كَاتِبُهُ أُسَيْرٌ فِي التُّرَابِ
 كَتَبَهُ بِيَمَانِهِ الدَّائِرَةُ الرَّاجِحِي رَحْمَةً رَبِّهِ الْغَنِيِّ، الْفَقِيرُ إِلَى اللَّهِ السَّيِّدُ مُحَمَّدٌ الْحُسَيْنِ
 الْحُسَيْنِي الطَّهْرَانِي بْنِ السَّيِّدِ مُحَمَّدِ الصَّادِقِ بْنِ السَّيِّدِ إِبْرَاهِيمِ بْنِ السَّيِّدِ عَلِيِّ الْأَصْغَرِ بْنِ
 الْمِيرِ إِبْرَاهِيمِ بْنِ الْمِيرِ طَاهِرِ الطَّهْرَانِي الْأَصْلِ، مِنْ سَادَاتِ دَرْكِهِ مِنْ أَحْفَادِ الْإِمَامِ زَادَةَ
 السَّيِّدِ مُحَمَّدٍ وَلِيِّ الْمَدْفُونِ بِدَرْكِهِ، وَ هُوَ مِنْ أَحْفَادِ الْإِمَامِ الْهَمَامِ سَيِّدِ الْعَابِدِينَ عَلِيِّ بْنِ
 الْحُسَيْنِ بْنِ عَلِيِّ بْنِ أَبِي طَالِبٍ عَلَيْهِمُ السَّلَامُ.

أَوْلَائِكَ آبَائِي فَجَعَلْتَنِي بِمِثْلِهِمْ إِذَا جَمَعْتَنَا يَا جُرَيْرُ الْمَجَامِعِ
 فِي بِلَدَةِ طَهْرَانَ صَاغَتْهَا اللَّهُ مِنَ الْحَدَثَانِ، فِي صَبِيحَةِ يَوْمِ الْعِشْرِينَ مِنْ شَهْرِ
 رَبِيعِ الْأَوَّلِ سَنَةِ أَلْفٍ وَ أَرْبَعِ مَائَةٍ مِنَ الْهَجْرَةِ
 سَيِّدِ مُحَمَّدِ حُسَيْنِ حُسَيْنِي طَهْرَانِي
 در روز جمعه، ۲۸ شهر ربیع المولود سنهٔ یک‌هزار و چهارصد و یازده هجریه
 قمریه، در مشهد مقدّس وصیّت‌نامه را ملاحظه نمودم، و وصیّت همان است که ذکر
 شد بدون تغییر و یا زیاده و کمی؛ البتّه امور جزئیّه همه، در تحت نظر و اختیار وصیّ
 محترم است و نظر و اختیار ایشان ممضی است.

و السَّلَامُ عَلَيْنَا وَ عَلَيْهِ وَ عَلَيَّ جَمِيعِ أَوْلَادِنَا الصَّالِحِينَ وَ الْأَحِبَّةِ الْأَعْرَةَ الْكِرَامِ
 الْمَعْظَمِينَ وَ رَحْمَةُ اللَّهِ وَ بَرَكَاتُهُ.

آنچه از کتاب‌های مؤلفهٔ حقیر که به طبع رسیده است، نسخ موجودهٔ مطبوعهٔ آن (چه از دوره‌ها و چه از کتب غیر دوره‌ای، اعم از آنهایی که در طهران است و یا در مشهد)، اختیارش با جناب وصی است که به کتابخانه‌های دنیا و شهرستان‌های ایران برای مطالعهٔ عموم ارسال دارند، و یا به هر طریق که مقتضی دانند در آنها تصرّف نمایند. والسلام و رحمة الله.

سید محمد حسین حسینی طهرانی

۲۸ / ربیع الاول / ۱۴۱۱

(مهر شریف)

بسم الله الرحمن الرحيم. در روز بیست و ششم از شهر جمادی الثانیه سنه یک‌هزار و چهارصد و پانزده نیز نظر در وصیت‌نامه نمودم و هیچ تغییری در آن به نظر نیامد. والسلام علينا و علیهم و علی عباد الله الصالحین.

سید محمد حسین حسینی طهرانی

(مهر شریف)^۱

* * *

ای برتر از خیال و قیاس و گمان و وهم و زهرچه گفته‌اند و شنیدیم و خوانده‌ایم مجلس تمام گشت و به آخر رسید عمر ما همچنان در اول وصف تو مانده‌ایم^۲ ولی روزی می‌رسد که برقع از چهرهٔ تابناک این رادمرد میدان توحید و عرصهٔ عرفان حق برافکنده خواهد شد؛ و ثمرات حیات این رجل الهی در جلوه‌های درخشندهٔ تألیفات به طور عموم، و تربیت شاگردان فرزانهٔ خود به طور خصوص،

۱- این وصیت‌نامه هنگام عزیمت و هجرت ایشان به صوب مشهد مقدّس یک سال پس از پیروزی انقلاب اسلامی نوشته شده است، و تاریخی که در ذیل آمده است پنج سال قبل از فوت ایشان می‌باشد، البتّه ایشان یک سال پیش از ارتحال نیز بدان مراجعه و امضاء نموده‌اند.

۲- گلستان سعدی، دیباچه.

آشکار خواهد گشت. در آن هنگام دنیای اسلام شاهد وصل را در آغوش خواهد کشید و کفر و نفاق را از عرصه زمین محو خواهد نمود؛ و همه با یک صدا و یک وجهه به سوی مظهر اتم حق و مرآت جمال مطلق به حرکت در خواهند آمد؛ ان شاء الله.

سخن سر بسته گفتم با حریفان خدا را زین معما پرده بردار^۱

﴿لَيْسَ الصُّبْحُ بِقَرِيبٍ﴾^۲.

اللَّهُمَّ أَعْلِ دَرَجَةَ أَسْتَاذِنَا وَوَلِيَّنَا وَمُرِّيَّنَا وَالْهَادِي إِلَى الْحَقِّ صِرَاطِنَا، الْمَرْحُومِ الْمَبْرُورِ، الْحَاجِّ السَّيِّدِ مُحَمَّدِ حُسَيْنِ الْحُسَيْنِيِّ الطَّهْرَانِيِّ، وَاجْعَلْنَا مِنْ سَالِكِي سَبِيلِهِ وَالثَّابِتِينَ عَلَى مَنَهَجِهِ فِي صِرَاطِكَ الْمُسْتَقِيمِ، وَاجْعَلْنَا مِنَ الْمُؤَفَّقِينَ لِأَدَاءِ شُكْرِهِ، وَ مِنَ الْمُؤَدِّينَ لِحُقُوقِهِ، وَاحْشُرْهُ فِي زُمْرَةِ مُحَمَّدٍ وَعِتْرَتِهِ الْأَطْيَبِينَ الْأَكْرَمِينَ. اللَّهُمَّ اجْعَلْهُ عِنْدَكَ فِي أَعْلَى عَلَيِّينَ، وَاخْلَفْ عَلَى عَقْبِهِ فِي الْغَابِرِينَ، وَارْحَمْنَا بِرَحْمَتِكَ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ.

و آخِرُ دَعْوَانَا أَنْ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ

مدینه طیبہ قم، عش آل محمد صلوات الله و سلامه عليه

ربیع الثانی سنه ۱۴۳۳ هجری قمری

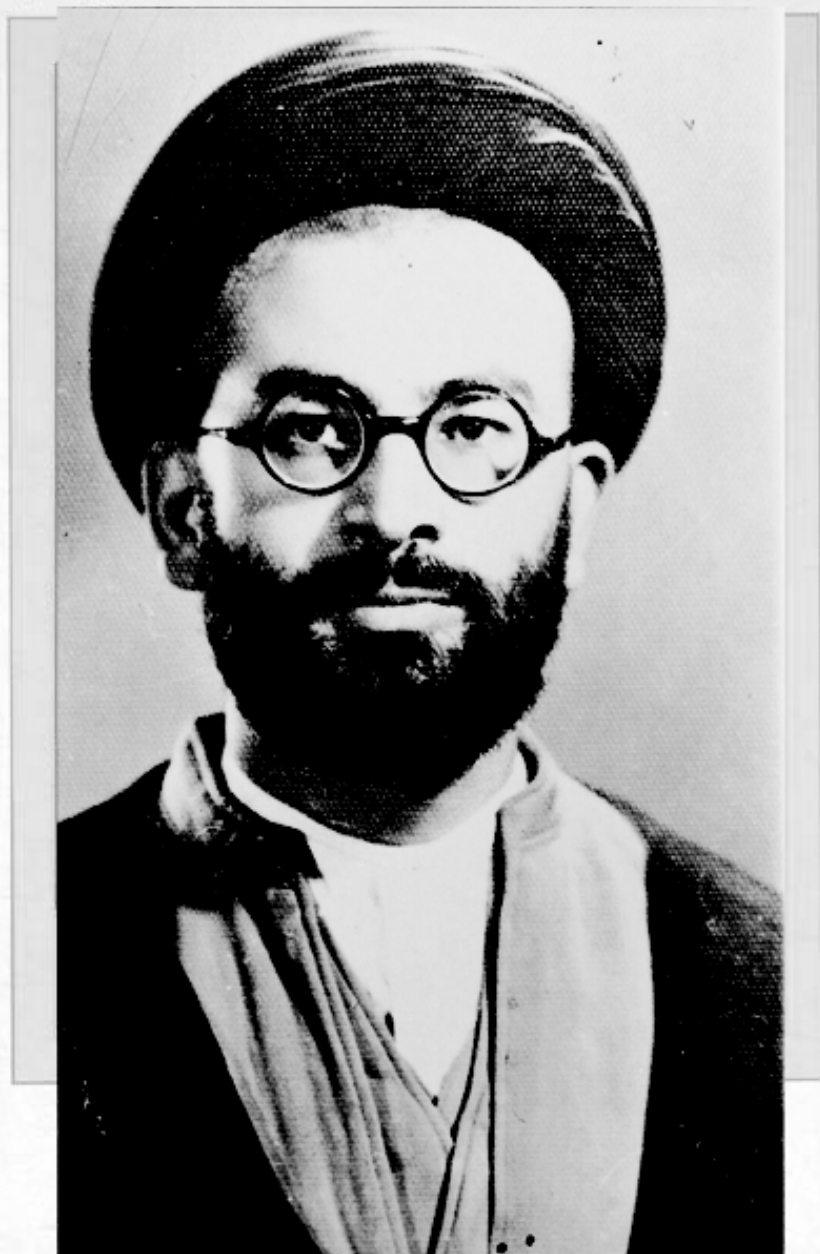
سید محمد محسن حسینی طهرانی^۳

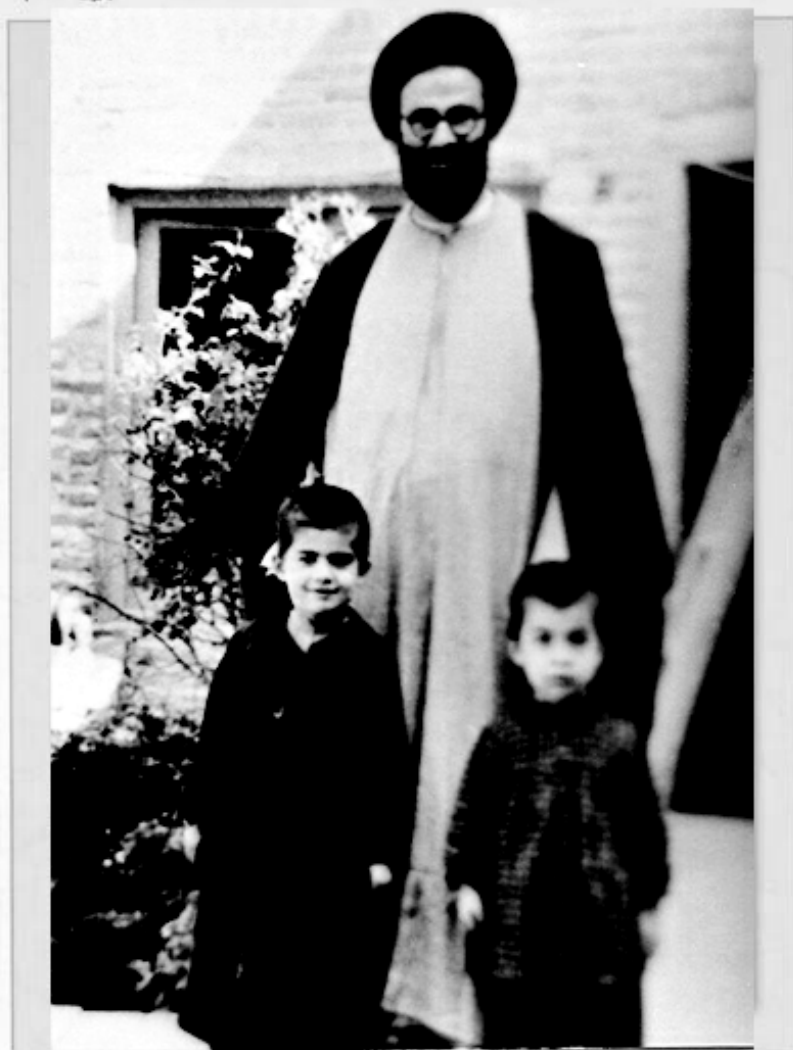
۱- دیوان حافظ، طبع پڑمان، غزل ۲۶۳.

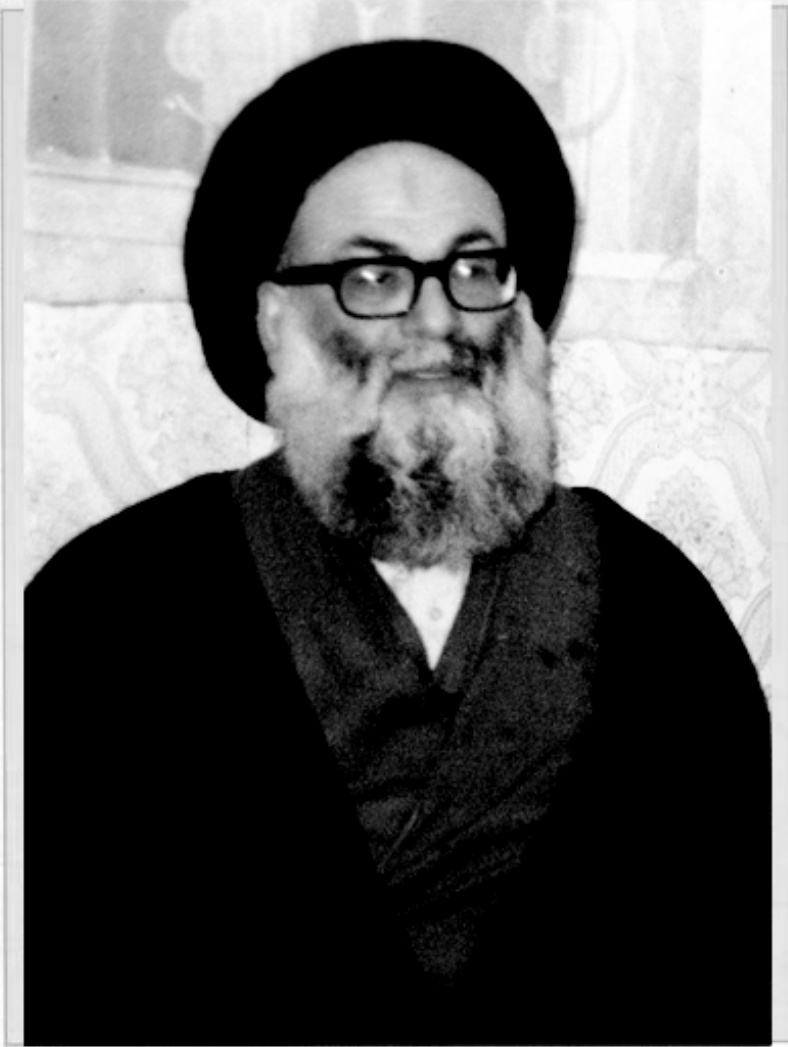
۲- سوره هود (۱۱) ذیل آیه ۸۱.

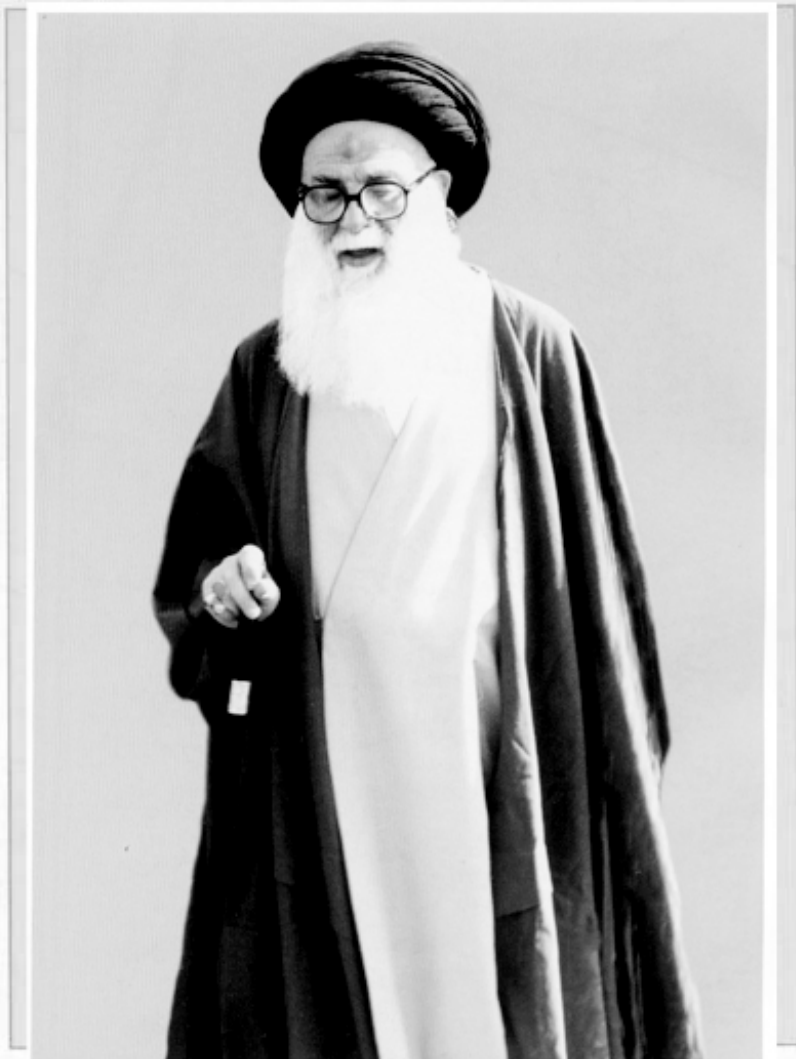
۳- قابل ذکر است که این کتاب شریف تلفیقی از دو مقاله مهر فروزان که در سنه ۱۴۱۶ ه. ق اندک زمانی بعد از فوت حضرت علامه طهرانی، قدس الله نفسه الزکیه - و جلوه حق (نور ساطع) که در سنه ۱۴۲۲ ه. ق تألیف شده بود، می باشد که تنظیم و تبویب آن در ربیع الثانی سنه ۱۴۳۳ هجری قمری در مدینه طیبہ قم، عش آل محمد صلوات الله و سلامه عليه توسط مجمع تحقیق مکتب وحی صورت گرفت. امیدواریم که خداوند مَنان نقصان و کمی معرفت و شناخت ما را به عظمت و کبریایی بی حد و اندازه خویش جبران نموده و خطاها و اشتباهات ما را مورد عفو و اغماض قرار دهد.

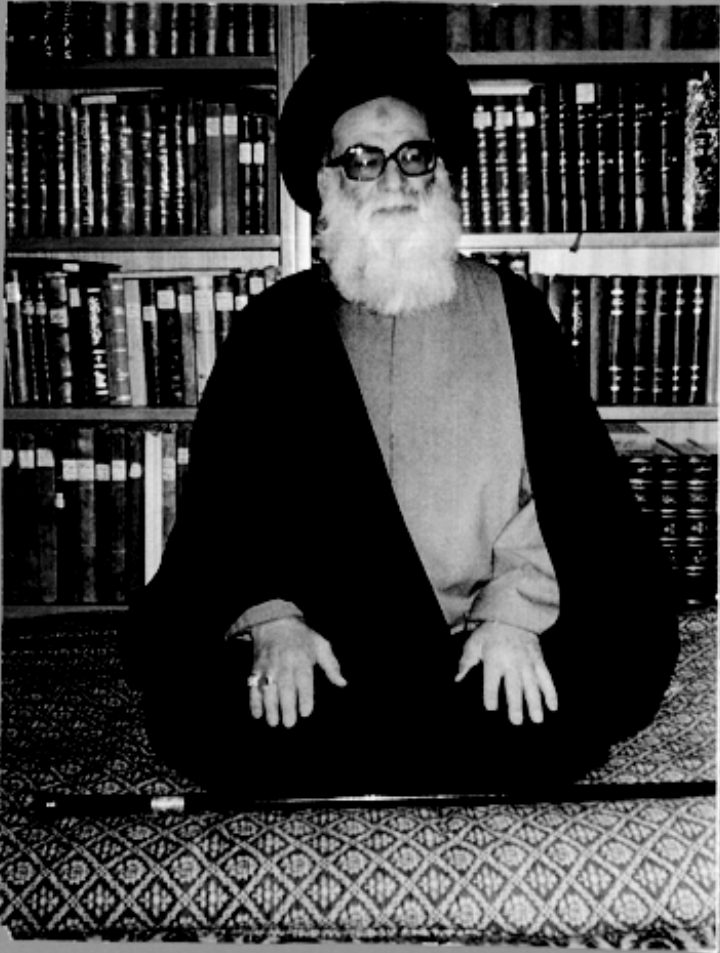
مجموعه تصاویر

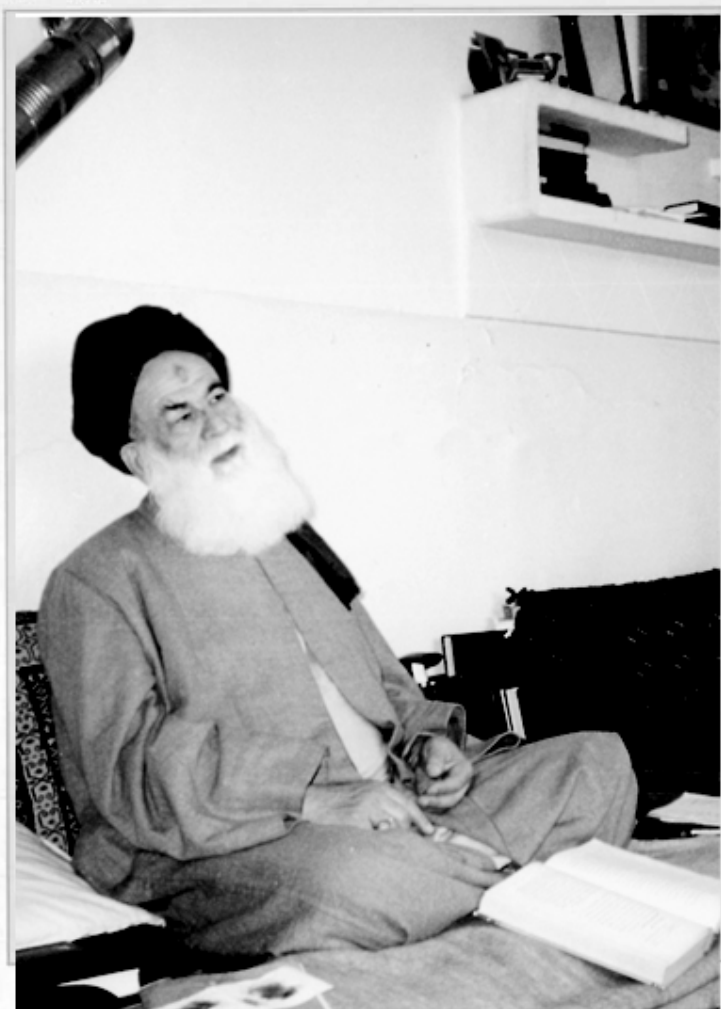

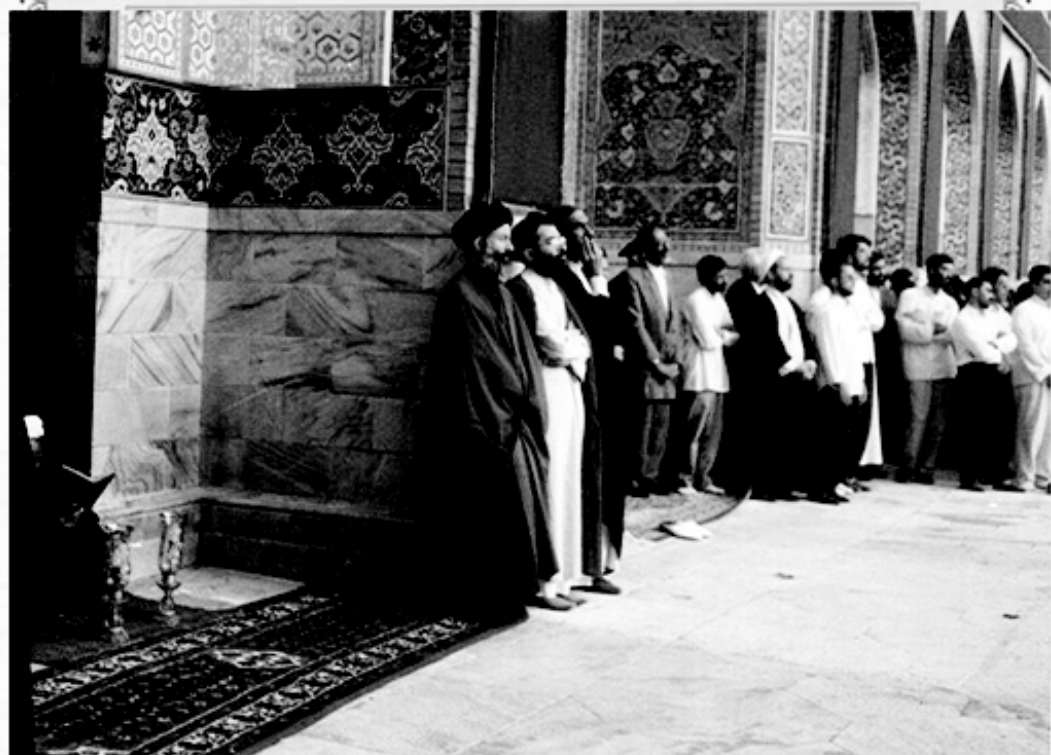

فهارس عامّه

آیات

روایات

اشعار

اعلام

اماکن و قبایل

منابع و مصادر

فهرست آیات

الفاتحة (١)

صفحه	رقم آیه	آیه
١٢٣ و ١٦٥ و ١٦٧	١	﴿بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ﴾
١٦٨	٤	﴿مَلِكِ يَوْمِ الدِّينِ﴾
١٦٧	٥	﴿إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ﴾

آل عمران (٣)

١١٥ ت	٦٨	﴿أُولَى النَّاسِ بِإِذْنِهِمْ﴾
-------	----	--------------------------------

النساء (٤)

١٦٦	٦	﴿وَابْتَلُوا الْيَتَامَىٰ حَتَّىٰ إِذَا بَلَغُوا النِّكَاحَ فَإِنْ ءَأَسْتُم مِّنْهُمْ رُّشْدًا...﴾
١٥٣ و ١٥٨	٣٤	﴿الرِّجَالُ قَوَّامُونَ عَلَى النِّسَاءِ بِمَا فَضَّلَ اللَّهُ بَعْضَهُمْ عَلَىٰ بَعْضٍ﴾

المائدة (٥)

٧٧	٥٤	﴿وَلَا يَخَافُونَ لَوْمَةَ لَائِمٍ﴾
١١٥ ت	٥٥	﴿إِنَّمَا وَلِيُّكُمُ اللَّهُ وَرَسُولُهُ وَالَّذِينَ ءَامَنُوا...﴾
١٦٣ ت	٦٧	﴿يَتَأْتِيهَا الرَّسُولُ بَلِّغْ مَا أُنزِلَ إِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ﴾

الأعراف (٧)

٩٣ ت	١٥٦ و ١٥٧	﴿وَرَحْمَتِي وَسِعَتْ كُلَّ شَيْءٍ فَسَأَكْتُمُهَا لِلَّذِينَ يَتَّقُونَ...﴾
------	-----------	--

		هود (١١)	
١٨٩	٨١	﴿الَيْسَ الصُّبْحُ بِقَرِيبٍ﴾	
		الرعد (١٣)	
٥٤	٣٩	﴿يَمْحُوا اللَّهُ مَا يَشَاءُ وَيُثَبِّتُ وَعِنْدَهُ أُمُّ الْكِتَابِ﴾	
		إبراهيم (١٤)	
١٦٣ ت	٥٢	﴿هَذَا بَلَّغٌ لِلنَّاسِ﴾	
		الكهف (١٨)	
١٢٨	٣٠	﴿إِنَّ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ إِنَّا لَا نُضِيعُ أَجْرَ...﴾	
		طه (٢٠)	
٤١ و ٢٠	٥٠	﴿رَبُّنَا الَّذِي أَعْطَى كُلَّ شَيْءٍ خَلْقَهُ ثُمَّ هَدَى﴾	
		الأنبياء (٢١)	
١١٦ ت	٧٣	﴿وَجَعَلْنَاهُمْ أُمَّةً يَهْدُونَ بِأَمْرِنَا وَأَوْحَيْنَا إِلَيْهِمْ...﴾	
		الحج (٢٢)	
٨٨	٧٣	﴿ضَعُفَ الطَّلِبُ وَالْمَطْلُوبُ﴾	
		النور (٢٤)	
١٥٨ و ١٥٢	٣٥	﴿اللَّهُ نُورُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ﴾	
		النمل (٢٧)	
١٢٤	٣٠ و ٣١	﴿إِنَّهُ مِنْ سُلَيْمَانَ وَإِنَّهُ بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ *...﴾	
		القصص (٢٨)	
٧٠	٧٠	﴿لَهُ الْحَمْدُ فِي الْأُولَى وَالْآخِرَةِ وَلَهُ الْحُكْمُ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ﴾	
		العنكبوت (٢٩)	
٦١	٨	﴿وَإِنْ جَاهِدَاكَ لِتُشْرِكَ بِي مَا لَيْسَ لَكَ بِهِ عِلْمٌ فَلَا تُطِعْهُمَا﴾	

الأحزاب (٣٣)

﴿لَقَدْ كَانَ لَكُمْ فِي رَسُولِ اللَّهِ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ...﴾ ٢١ ٩٣ ت

يس (٣٦)

﴿يَسْ * وَالْقُرْآنِ الْحَكِيمِ﴾ ٢ و ١ ١٥٩

﴿بِيَدِهِ مَلَكُوتُ كُلِّ شَيْءٍ﴾ ٨٣ ١١٥ ت

ص (٣٨)

﴿قَالَ فِعْرَئِكَ لَا أُغْوِيَنَّهُمْ أَجْمَعِينَ﴾ ٨٢ ٥٨

الشورى (٤٢)

﴿قُلْ لَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ أَجْرًا إِلَّا الْمَوَدَّةَ فِي الْقُرْبَىٰ﴾ ٢٣ ١٥٢ و ١٥٩

الزخرف (٤٣)

﴿بَلْ قَالُوا إِنَّا وَجَدْنَا آبَاءَنَا عَلَىٰ أُمَّةٍ...﴾ ٢٢ الى ٢٤ ٥٩

ق (٥٠)

﴿وَمَنْ أَقْرَبُ إِلَيْهِ مِنْ حَبْلِ الْوَرِيدِ﴾ ١٦ ١١٥ ت

القمر (٥٤)

﴿عِنْدَ مَلِكٍ مُّقَدِّرٍ﴾ ٥٥ ٤١

الجمعة (٦٢)

﴿فَإِذَا قُضِيَتِ الصَّلَاةُ فَانْتَشِرُوا فِي الْأَرْضِ...﴾ ١٠ ١٧٠

عبس (٨٠)

﴿عَبَسَ وَتَوَلَّى﴾ ١ ١٦٢

قدر (٩٧)

﴿إِنَّا أَنْزَلْنَاهُ﴾ ١ ٤٨

فهرست روایات

- ٩٧ ت إذا زالت الشمس دَخَلَ الْوَقْتَانِ الظُّهْرُ وَالْعَصْرُ ...
- ٥٤ أرادتهم الدنيا فلم يريدوها، وأسرتهم ففقدوا أنفسهم منها
- ٩٤ ت الصلاة في أول وقتها
- ١٠١ ت العدل والمثلك توأمان
- ١٣٤ اللهم إنا نرغب إليك في دولة كريمة ...
- ٩٩ و ١٠٠ و ١٠١ ت المثلك يبقى مع الكفر ولا يبقى مع الظلم
- ١١٥ ت المؤمن ولي الله
- ١٠٠ ت إن الله عز وجل أوحى إلى نبي من أنبيائه ...
- ٣٣ و ١٠٦ ت إن الله ما خلق خلق الله إلا ليعرفوه ...
- ٤١ ت إن لله على الناس حجتين، حجة ظاهرة وحجة باطنة،
- ٨٥ أنتم والله نور الله في ظلمات الأرض
- ٩٤ ت إني فرضت على أمتك خمس صلوات ...
- ٣٢ تحمد الرجل لا يخطئ بلام ولا واو، خطيباً مسقماً، ولقلبه أشد ظلمة ...
- ١٩ تحصنت بالملك الحى الذى لا يموت واعتصمت بذي العزة ...
- ١٩ سبحانك! أي عين تقوم نصب بهاء نورك، ...
- ١١٨ ت سليمان بحر لا ينزف
- ٩٤ ت صل الصلاة لوقتها، فإن أدركتها معهم فصلها فاتها لك نافلة

- عَبْدِي أَطْعَنِي حَتَّى أَجْعَلَكَ مِثْلِي. فَأَنَا أَقُولُ: كُنْ، فَيَكُونُ؛ وَتَقُولُ لِشَيْءٍ كُنْ فَيَكُونُ
عَلَى رِسْلِكُمْ أَعْلَمُكُمْ وَأَبْشَرُوا أَنَّ مِنْ نِعْمَةِ اللَّهِ عَلَيْكُمْ ...
- كَانَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ (وَآلِهِ) وَسَلَّمَ لَا يُبَالِي بَعْضَ تَأْخِيرِ صَلَاةِ الْعِشَاءِ ...
كَانَ يُصَلِّي الظَّهْرَ بِالْهَاجِرَةِ، وَالْعَصْرَ وَالشَّمْسُ حَيَّةً، وَ ...
- لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ إِلَهًا وَاحِدًا وَنَحْنُ لَهُ مُسْلِمُونَ، لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ ...
لَا تَزَالُ أُمَّتِي بِخَيْرٍ مَا لَمْ يَنْتَظِرُوا بِالْمَغْرِبِ إِشْتِبَاكَ النُّجُومِ
لَا جَرَمَ أَنْ مَنْ عَلِمَ اللَّهُ مِنْ قَلْبِهِ مِنْ هَؤُلَاءِ الْقَوْمِ أَنَّهُ لَا يُرِيدُ إِلَّا صِيَانَةَ دِينِهِ ...
- لَا صَوْتِ النَّاعِي بِفَقْدِكَ إِنَّهُ ...
- لَا يَزَالُ الشَّيْطَانُ ذِعْرًا مِنَ الْمُؤْمِنِ مَا حَافِظَ عَلَى مَوَاقِيتِ الصَّلَوَاتِ ...
لَأَنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ لَمَّا فَتَحَ مَكَّةَ صَلَّى بِأَصْحَابِهِ الظَّهْرَ ...
- لِكُلِّ صَلَاةٍ وَقْتَانِ وَأَوَّلُ الْوَقْتَيْنِ أَفْضَلُهُمَا، ...
- مَا يَتَقَرَّبُ إِلَى عَبْدٍ بِشَيْءٍ أَحَبَّ إِلَيَّ مِمَّا افْتَرَضْتُهُ عَلَيْهِ، فَكَنْتُ سَمِعَهُ الَّذِي يَسْمَعُ بِهِ ...
مَعْرِفَةُ أَهْلِ كُلِّ زَمَانٍ، إِمَامُهُ الَّذِي يَجِبُ عَلَيْهِمْ طَاعَتُهُ
- مَنْ بَلَغَهُ شَيْءٌ مِنَ الثَّوَابِ عَلَى شَيْءٍ مِنَ الْخَيْرِ فَعَمَلْ بِهِ، ...
مَنْ صَلَّى فِي غَيْرِ وَقْتٍ فَلَا صَلَاةَ لَهُ
- هَجَمَ بِهِمُ الْعِلْمُ عَلَى حَقِيقَةِ الْبَصِيرَةِ، وَبَاشَرُوا رُوحَ الْيَقِينِ، ...
هُمُ أَضْرُّ عَلَى ضُعْفَاءِ شَيْعَتِنَا مِنْ جَيْشِ يَزِيدَ عَلَى الْحُسَيْنِ بْنِ عَلِيٍّ عَلَيْهِ السَّلَامُ ...
- وَاللَّهُ إِنِّي لِأَعْلَمُ النَّاسِ بِوَقْتِ هَذِهِ الصَّلَاةِ يَعْنِي صَلَاةَ الْعِشَاءِ ...
يَا أَبَا ذُرٍّ، كَيْفَ أَنْتَ إِذَا كَانَتْ عَلَيْكَ أُمَّرَاءُ يُمِيتُونَ الصَّلَاةَ؟ ...

فهرست اشعار

- ۲۱ آب دریا را اگر نتوان کشید
- ۲۰ آفتاب آمد دلیل آفتاب
- ۱۶۲ الله أكبر ما ذا الحادثُ الجللُ!
- ۷۰ امروز شاه انجمن دلبران یکی است
- ۱۷۵ ت آنکه سرود این درر پاک را
- ۱۸۷ أولئك آبائی فجئنی بمثلهم
- ۱۸۸ ای برتر از خیال و قیاس و گمان و وهم
- ۷۱ به هر طرف که نگه می‌کنم تو در نظری
- ۱۸۹ سخن سر بسته گفתי با حریفان
- ۱۱۰ علیک بها صرفاً و إن شئت مَرَّجها
- ۱۸۱ عنقا شکار کس نشود دام باز چین
- ۲۱ لا صَوْتُ النَّاعِي بِفَقْدِكَ إِنَّهُ
- ۱۸۸ مجلس تمام گشت و به آخر رسید عمر
- ۱۷۴ ت نور خدا آینه حق نما
- ۷۱ و إِنَّ قَمِيصًا خِيَطَ مِنْ نَسِجِ تِسْعَةِ
- ۱۸۷ و يَبْقَى الخَطُّ فِي القِرطاسِ دَهْرًا
- ۶۸ هر چند پیر و خسته دل و ناتوان شدم
- ۱۶۱ هذا الَّذِي تعرف البطحاء وطأته
- ۱۱۶ ت هِيَ النَّفْسُ إِنْ أَلْقَتْ هَوَاهَا تَضَاعَفَتْ
- ۲۱ یک دهان خواهم به پهنای فلک

فهرست اعلام

الف) اسامی انبیاء و معصومین صلوات الله عليهم أجمعين

- حضرت محمد، رسول الله، پیامبر اکرم، نبی
 اکرم، رسول اکرم، رسول خدا، سید مرسلین،
 النبی، پیامبر: ۳۰، ۳۸، ۵۷، ۸۶، ۹۲، ۹۳ ت،
 ۹۴ ت، ۹۵ ت، ۹۶ ت، ۹۷ ت، ۹۸ ت، ۹۹ ت،
 ۱۰۰ ت، ۱۰۲ ت، ۱۱۸ ت، ۱۲۳ ت، ۱۲۴ ت، ۱۲۶ ت،
 ۱۳۶ ت، ۱۴۰ ت، ۱۴۱ ت، ۱۵۲ ت، ۱۶۲ ت، ۱۶۵ ت، ۱۷۰ ت،
 ۱۷۱ ت، ۱۷۲ ت، ۱۷۴ ت، ۱۸۳ ت، ۱۸۶ ت
- حضرت علی، علی بن ابی طالب، امیر مؤمنان،
 امیرالمؤمنین: ۲۰، ۴۷، ۴۸، ۵۹، ۷۷، ۱۰۰ ت،
 ۱۱۳ ت، ۱۱۴ ت، ۱۱۵ ت، ۱۱۶ ت، ۱۴۰ ت، ۱۴۶ ت،
 ۱۷۳ ت، ۱۷۰ ت، ۱۷۲ ت، ۱۷۶ ت، ۱۸۳ ت، ۱۸۶ ت، ۱۸۷ ت
- حضرت زهرا، فاطمه، صدیقه کبری: ۱۵۲ ت،
 ۱۷۰ ت، ۱۸۷ ت
- امام حسن، حسن مجتبی: ۱۴۷ ت، ۱۸۳ ت، ۱۸۶ ت
 امام حسین، الحسین بن علی، سیدالشهداء،
 اباعبدالله، ابن رسول الله، پسر رسول خدا،
 سالار شهیدان: ۳۲، ۳۳، ۶۶ ت، ۶۷ ت، ۹۹ ت،
 ۱۰۲ ت، ۱۰۵ ت، ۱۰۶ ت، ۱۲۷ ت، ۱۲۸ ت، ۱۴۷ ت، ۱۵۲ ت،
 ۱۶۱ ت، ۱۶۸ ت، ۱۷۴ ت، ۱۷۵ ت، ۱۸۳ ت، ۱۸۷ ت
 امام سجّاد، علی بن الحسین، زین العابدین:
 ۲۶ ت، ۱۴۷ ت، ۱۶۱ ت، ۱۸۳ ت، ۱۸۷ ت
 امام باقر، محمد بن علی بن الحسین، ابی جعفر،
 صادقین آل محمد: ۹۷ ت، ۱۱۳ ت، ۱۸۳ ت
 امام صادق، جعفر بن محمد، ابی عبدالله،
 صادقین آل محمد: ۳۲، ۸۵، ۹۶ ت، ۹۷ ت،
 ۱۰۰ ت، ۱۱۳ ت، ۱۱۹ ت، ۱۴۱ ت، ۱۸۳ ت
 حضرت موسی بن جعفر: ۱۴۷ ت، ۱۸۳ ت
 امام رضا، علی بن موسی الرضا، ثامن الحجج:
 ۹۷ ت، ۱۱۱ ت، ۱۱۳ ت، ۱۱۹ ت، ۱۴۱ ت، ۱۴۵ ت، ۱۴۶ ت،
 ۱۶۰ ت، ۱۶۱ ت، ۱۷۴ ت، ۱۸۲ ت، ۱۸۳ ت، ۱۸۴ ت
 محمد بن علی، حضرت جواد الائمه: ۱۱۳ ت، ۱۸۳ ت
 علی بن محمد (امام هادی): ۱۸۳ ت

امام زمان: ٢١ ت، ٤٨، ٥٣، ١٠٦، ١٠٧ ت،
 ١٣٣، ١٣٤، ١٣٥، ١٤٧ ت، ١٤٨ ت، ١٨٣،
 ١٨٤

امام حسن عسکری، حسن بن علی: ١١٩ ت،
 ١٨٣
 حجة بن الحسن العسکری، محمد بن الحسن،
 صاحب الأمر، حضرت حجة، بقية الله الأعظم،

حضرت عبدالعظیم حسنی: ٩٢
 حضرت سلیمان: ١٢٤

محسن بن علی: ١٥٢
 حضرت فاطمه معصومه،: ٢٦، ٢٩

ب) سایر اعلام

- ابا برزه: ۹۶ ت
 ابا قتادة بن ربعی: ۹۴ ت
 ابن ابی الحدید: ۱۰۰ ت
 ابن تیمیّه: ۶۰
 ابن فارض مصری: ۱۱۰، ۱۱۶ ت
 ابن محبوب: ۱۰۰ ت
 ابو موسی: ۹۵ ت
 ابی بصیر: ۹۶ ت
 ابی ذر، اباذر: ۹۴ ت
 احنف بن قیس: ۹۵ ت
 اُزری، شیخ کاظم: ۱۶۲
 اسحاق بن عمار: ۱۰۰ ت
 اسد آبادی، سیّد جمال الدّین: ۱۶۱ ت
 اشعری، ابو عامر: ۹۵ ت
 اصفهانی، آیه الله سیّد ابوالحسن: ۵۰
 اصفهانی، شیخ محمّد حسین غروی اصفهانی:
 ۱۶۰، ۱۵۰، ۳۳
 أعلمی، علاء الدّین: ۱۰۰ ت
 أمّ عمرو: ۱۵۹
 أمّ فروة: ۹۴ ت
 امین (سیّد محسن امین حسینی عاملی): ۱۶۲ ت
 انصاری همدانی، آیه الله حاج شیخ محمّد
 جواد: ۳۸، ۶۵، ۶۶، ۶۹، ۷۵، ۷۷، ۱۶۱
 انصاری، جابر بن عبدالله: ۹۵ ت
 اویس: ۱۱۹ ت
 بادکوبه‌ای، آقا سیّد حسین: ۳۳
- بازرگان، مهندس مهدی: ۱۳۴
 بحر العلوم، علامه بحر العلوم، بحر العلوم نجفی:
 ۴۰، ۱۵۸، ۱۶۱
 برقی: ۱۰۰ ت
 بروجردی، آیه الله العظمی: ۱۲۹، ۱۳۰
 بسطامی، بایزید: ۱۱۱، ۱۱۹ ت
 بهاء الدینی، آیه الله حاج سیّد رضا: ۳۰
 بهاری، حاج شیخ محمّد: ۳۹
 بیرجندی، دکتر حاج علی رضا: ۸۳
 پاینده، ابوالقاسم: ۱۰۰ ت
 التلعکبری، شیخ ابی محمّد هارون بن موسی:
 ۱۵۶
 جابر بن یزید جعفی: ۱۱۹ ت
 جاحظ: ۱۰۰ ت
 جبرائیل امین: ۱۰۸، ۱۰۹
 حافظ، خواجه حافظ: ۶۸، ۷۰، ۱۷۳
 حائری شیرازی، آیه الله شیخ صدر الدّین: ۱۳۷
 حائری یزدی، آیه الله شیخ مرتضی: ۳۰
 حبّوبی، آقا سیّد محمّد سعید: ۴۰
 حبیب بن مظاهر اسدی: ۱۱۹ ت
 حجت کوه‌کمره‌ای، آیه الله سیّد محمّد: ۳۰
 حدّاد، حضرت حاج سیّد هاشم موسوی حدّاد:
 ۲۱، ۴۲، ۶۳، ۶۵، ۶۶، ۶۷، ۶۸، ۶۹، ۷۵،
 ۷۷، ۱۰۴، ۱۰۶، ۱۰۸، ۱۱۲، ۱۱۴، ۱۴۶، ۱۴۷،
 ۱۵۲، ۱۶۴، ۱۷۳، ۱۷۷، ۱۸۱، ۱۸۲

- حسین بن سعید: ۹۷ ت
- الحسینی الموسوی، سید کمال الدین بن حیدر: ۱۵۶
- حسینی طهرانی، آیه الله حاج سید محمد صادق، والد: ۲۳، ۲۵، ۴۳، ۵۱، ۱۵۶، ۱۸۷
- حسینی طهرانی، حضرت آیه الله حاج سید محمد حسین، مرحوم والد، علامه طهرانی، علامه، حضرت علامه: در بسیاری از موارد
- حسینی طهرانی، آیه الله حاج سید محمد محسن: ۹۲ ت، ۹۸ ت، ۱۸۴، ۱۸۶
- حسینی طهرانی، حاج سید محمد صادق: ۱۸۶، ۱۸۴
- حسینی طهرانی، حاج سید ابوالحسن: ۱۸۶
- حسینی طهرانی، سید علی: ۱۸۶
- حلی، حاج شیخ حسین: ۵۲، ۵۳ ت، ۵۵، ۱۲۴، ۱۲۵، ۱۵۵
- حمیری، سید اسماعیل: ۱۵۹
- خامنه‌ای، آیه الله: ۲۰ ت
- خثعمی، شیخ محسن اَبی‌الحبّ، خطیب مصری: ۱۲۸
- خرقانی، شیخ ابوالحسن: ۱۱۱
- الخرزاعی، محمد بن عبدالله: ۹۴ ت
- خسرو پرویز: ۱۲۶
- خسروشاهی، آیه الله حاج سید ابراهیم: ۳۰
- خمینی، آیه الله خمینی، رهبر فقید انقلاب: ۱۳۰، ۱۳۶، ۱۳۷ ت، ۱۳۸، ۱۵۸
- خوانساری، آیه الله آقا سید احمد: ۱۲۷
- خویی، آیه الله حاج سید ابوالقاسم: ۵۲
- ۵۳ ت، ۵۴، ۵۵، ۵۶، ۱۵۵، ۱۵۶
- داماد، آیه الله سید محمد: ۳۱
- دستغیب، سید محمد هاشم: ۱۳۷ ت
- رازی، نجم الدین: ۹۹ ت
- رضا خان، ۲۶
- زراره: ۹۷ ت
- زید بن علی بن الحسین: ۲۶
- سبزواری، حکیم [ملا هادی]: ۱۱۱
- سدهی اصفهانی، آیه الله شیخ عبدالجواد: ۳۰
- سروش، دکتر عبدالکریم: ۱۵۳، ۱۶۴
- سعید بن مسیب: ۹۴ ت
- سلمان فارسی: ۱۰۵، ۱۱۸ ت
- سندی بن شاهک: ۱۴۷ ت
- سید ابن طاووس: ۴۰، ۱۶۷
- سید محمد ولی (امامزاده): ۲۶، ۱۸۷
- سیوطی: ۹۹ ت
- شاهرودی، آیه الله حاج سید محمود: ۵۳، ۵۵، ۱۳۳، ۱۵۱، ۱۵۶
- شیرازی، آیه الله العظمی حاج سید عبدالهادی: ۲۵، ۵۱، ۵۳، ۶۶
- شیرازی، آیه الله حاج میرزا محمد تقی: ۲۵
- شیرازی، آیه الله حاج میرزا محمد حسن: ۲۵
- صدر، آیه الله سید حسن: ۱۵۶
- صدوق: ۹۷ ت
- صدوقی یزدی، آیه الله شیخ محمد: ۳۰
- طباطبایی تبریزی، علامه سید محمد حسین، علامه طباطبایی: ۲۷، ۳۰، ۳۱، ۳۲، ۳۳، ۳۴، ۳۶، ۳۸، ۳۹، ۴۰، ۴۱، ۴۷، ۴۸، ۴۹ ت، ۵۲

- طوسی، شیخ طوسی: ۹۷ ت
- محمد بن عمرو: ۹۵ ت
- محمد بن مسلم: ۱۱۹ ت
- محمد بن یحیی: ۹۶ ت
- محمد رضا شاه: ۱۳۹
- مسلم بن ابراهیم: ۹۵ ت
- مطهری، آیه الله شهید شیخ مرتضی: ۵۶، ۵۷، ۱۱۱، ۱۲۷، ۱۳۰
- معاویه: ۱۶۷
- معروف کرخی: ۱۱۹ ت
- معلی بن خنیس: ۱۶۲ ت، ۱۶۷
- مفضل بن عمر: ۱۴۱ ت
- مفید، شیخ مفید: ۲۱ ت
- مقداد: ۱۱۹ ت
- ملکی تبریزی، میرزا جواد آقا: ۳۹، ۴۰
- میثم بحرانی، کمال الدین: ۱۰۰ ت
- میثم تمّار: ۱۱۹ ت
- میلانی، آیه الله میلانی: ۱۳۷
- نخودکی اصفهانی، آیه الله حاج حسنعلی: ۱۰۹
- نعمان بن بشیر: ۹۵ ت
- وطواط، رشید: ۱۰۰ ت
- هاتف قوچانی، آیه الله حاج شیخ عباس: ۴۹، ۵۰، ۶۵، ۶۶، ۶۷ ت، ۶۸
- همایی، علامه جلال الدین: ۱۰۱ ت
- همدانی، آخوند ملاً حسینقلی: ۳۹، ۴۰، ۵۵
- یزید، یزید بن معاویه: ۳۲، ۱۰۲، ۱۶۲ ت
- ۶۶، ۶۹، ۱۰۶ ت، ۱۰۸، ۱۱۱، ۱۱۲ ت، ۱۵۲، ۱۵۸، ۱۶۰، ۱۶۳
- الطهرانی الأصل، سید علی الاصغر بن المیر ابراهیم بن امیر طاهر: ۱۸۷
- طهرانی، آیه الله العظمی حاج شیخ آغا بزرگ: ۵۳، ۵۵، ۱۳۳، ۱۵۶
- طهرانی، آیه الله حاج سید ابراهیم،: ۲۵، ۱۵۶، ۱۶۰، ۱۸۷
- طهرانی، آیه الله حاج شیخ عباس: ۳۰
- عبّاس، عموی رسول خدا: ۹۵ ت
- عبدالله الصامت: ۹۴ ت
- عبدالوهّاب: ۱۰۰ ت
- عطار، شیخ عطار: ۱۱۱
- عمرو عاص: ۱۶۷
- غزالی، محمد: ۹۹ ت، ۱۰۱ ت
- قاضی طباطبایی، آیه الله سید علی، حاج میرزا علی آقا: ۳۳، ۳۹، ۴۰، ۴۷، ۵۰، ۵۵، ۵۶، ۵۷، ۶۶، ۶۷ ت، ۶۸، ۱۱۰، ۱۶۴، ۱۷۳، ۱۷۷
- قرنی، سرلشکر ولی الله: ۱۳۷
- کربلایی طهرانی، آقا سید احمد، حاج سید احمد: ۳۹، ۴۰، ۵۵، ۱۵۰، ۱۶۰
- گلپایگانی، حاج سید جمال الدین موسوی گلپایگانی: ۴۹، ۵۰، ۶۶
- لاهیجی انصاری، علامه: ۶۷ ت
- مأمون: ۱۱۳
- مجلسی، محمد باقر، علامه مجلسی: ۱۰۱ ت
- مجلسی، مولا محمد تقی: ۲۶، ۱۱۹ ت
- محدث قمی: ۱۶۲

فهرست اماکن و قبایل

سرداب مطهر: ۵۳	انگلیس‌ها: ۲۶
شام: ۱۴۷ ت	ایران: ۲۵، ۲۶، ۴۸، ۵۳، ۵۴، ۵۶، ۷۵، ۷۶، ۷۸،
شاه‌آباد: ۲۵	۹۹، ۱۰۲، ۱۲۰ ت، ۱۳۰، ۱۳۴، ۱۳۵، ۱۳۶،
طهران: ۲۵، ۲۶، ۴۷، ۷۵، ۷۸، ۸۱، ۸۴، ۸۹،	۱۳۷، ۱۳۸، ۱۳۹، ۱۴۰، ۱۴۱، ۱۵۰، ۱۸۸،
۹۰، ۹۱، ۱۰۳، ۱۲۵، ۱۲۹، ۱۳۰، ۱۳۸، ۱۴۰،	آلمان: ۲۶
۱۴۱، ۱۴۶ ت، ۱۵۰، ۱۵۲، ۱۵۳، ۱۵۴، ۱۵۷،	بنی امیّه: ۱۶۲، ۱۶۸
۱۸۴، ۱۸۷، ۱۸۸	پاریس: ۱۳۰
عتبات عالیات: ۵۴، ۶۵	پهلوی، حکومت پهلوی: ۲۵، ۵۴، ۱۴۰، ۱۴۵
قم: ۲۶، ۲۷، ۲۹، ۳۰، ۳۱، ۴۲، ۴۷، ۹۸ ت،	ترکیه: ۱۵۰
۱۶۶ ت، ۱۸۹	حاضرین: ۱۸۶
کربلا، مرقد مطهر حضرت سیدالشهدا:	حوزه علمیه قم: ۳۱، ۱۶۶ ت
۶۶ ت، ۶۷ ت، ۹۹، ۱۴۷ ت، ۱۶۲	حوزه نجف، حوزه علمیه: ۳۳، ۴۹، ۵۲
کوفه: ۵۴	خیابان آهنگ: ۷۸
مدرسه حجّتیّه: ۳۰	درکه طهران: ۲۶، ۱۸۶
مدینه: ۱۶۵	زرتشتیان: ۱۲۶
مسجد الحرام، بیت الله الحرام: ۱۶۵، ۱۸۵	زندان سندی بن شاهک: ۱۴۷ ت
مسجد بازار: ۱۲۵	سامراء: ۲۵
مسجد رسول الله، مسجد مدینه: ۱۶۵	سبزوار: ۱۱۱

مصر: ۱۳۹	مسجد سهله: ۵۲
مقام امیرالمؤمنین: ۵۴	مسجد قائم (طهران): ۷۵، ۷۶، ۷۷، ۷۸، ۸۱،
مکه: ۱۴۰، ۱۶۵	۸۹، ۱۰۲، ۱۰۵، ۱۲۵، ۱۲۹، ۱۳۴، ۱۳۸، ۱۵۰،
نجف، نجف اشرف: ۳۳، ۳۹، ۴۵، ۴۷، ۴۸،	۱۵۲، ۱۵۳، ۱۵۷، ۱۵۹
۴۹، ۵۱، ۵۲، ۵۳، ۵۶، ۶۵، ۶۶، ۶۹، ۷۷، ۱۲۴،	مسجد لاله زار: ۱۰۳
۱۳۳	مسیحی: ۱۴۶، ۱۷۶
نصاری: ۱۲۶	مشهد مقدّس، مشهد، آستان ملکوتی ثامن
نیشابور: ۱۱۱	الحجج، حرم امام رضا، آستان مقدّس رضوی،
همدان: ۷۵	عتبه مقدّسه رضوی، مرقد علی بن موسی
هنرستان صنعتی طهران: ۲۶	الرضا، صحن مبارک: ۸۲، ۸۳، ۸۴، ۱۱۱،
یهود، یهودی: ۱۲۶، ۱۷۶	۱۳۷، ۱۳۸، ۱۴۱، ۱۴۳، ۱۴۵، ۱۴۶ ت، ۱۴۹،
	۱۷۳، ۱۷۴ ت، ۱۷۷، ۱۸۱، ۱۸۲، ۱۸۴، ۱۸۷،
	۱۸۸

فهرست منابع و مصادر

القرآن الكريم: المدينة المنورة (خط عثمان طه).

نهج البلاغة: مع شرح الشيخ محمد عبده، ٤ جلد، دارالمعرفة للطباعة و النشر - بيروت.

* * *

اثبات الوصية للإمام عليّ بن أبي طالب عليه السلام: أبي الحسن عليّ بن الحسين بن عليّ المسعودي الهذلي (صاحب تاريخ مروج الذهب) منشورات الرضى: قم - الطبعة الثانية سنة ١٤٠٤ ق.

اجماع: آية الله حاج سيّد محمد محسن حسيني طهراني، ناشر: عرش انديشه، سال ١٤٢٨ ق، چاپ اول.

الإحتجاج: أبي منصور أحمد بن عليّ بن أبي طالب الطبرسي، تعليقات و ملاحظات سيّد محمد باقر موسوي خراساني، ٢ ج، نشر المرتضى، مطبعة سعيد، مشهد مقدس، سنة ١٤٠٣ ق.

اربعين: آية الله حاج سيّد محمد محسن حسيني طهراني، ناشر: مكتب وحي، سال ١٤٣٢ ق، چاپ سوم.

اسرار الصلاة، مرحوم ميرزا جواد ملكي تبريزي، انتشارات بيدار، چاپ عربي.

اسرار ملكوت: آية الله حاج سيّد محمد محسن حسيني طهراني، ٢ جلد، ناشر: مكتب وحي، سال ١٤٢٥ ق، چاپ اول.

الأشارات و التنبيهات: شيخ الرئيس أبي عليّ حسين بن عبدالله بن سينا، مع شرحه للمحقق نصير الدين محمد بن محمد بن الحسن الطوسي، ٣ جلد، دفتر نشر الكتاب، مطبعة آرمان، سنة ١٤٠٣ ق، الطبع الثاني.

- افق وحی، نقد نظریه دکتر عبدالکریم سروش درباره وحی: آیه الله حاج سید محمد محسن حسینی طهرانی، ناشر: مکتب وحی، سال ۱۴۳۰ ق، چاپ اول.
- اقبال الأعمال: السید رضی الدین علی بن موسی جعفر بن طاووس، التحقيق: جواد القيومی الاصفهانی، ۳ جلد، الناشر: مکتب الاعلام الاسلامی، سنة ۱۴۱۵ ق، الطبعة الأولى.
- الله شناسی: علامه آیه الله حاج سید محمد حسین حسینی طهرانی، ۳ جلد، ناشر: علامه طباطبایی، سال ۱۴۲۳ ق، چاپ سوم.
- امام شناسی: علامه آیه الله حاج سید محمد حسین حسینی طهرانی، ۱۸ جلد، ناشر: علامه طباطبایی، سال ۱۴۲۸ ق، چاپ پنجم.
- انوار الملکوت: علامه آیه الله حاج سید محمد حسین حسینی طهرانی، با تعلیقات: آیه الله سید محمد محسن حسینی طهرانی، ۲ جلد، ناشر: عرش اندیشه، سال ۱۴۲۹ ق، چاپ اول.
- بحار الأنوار: علامه شیخ محمد باقر مجلسی، ۱۱۰ ج، طبع دارالکتب الاسلامیة (مرتضی آخوندی) - طهران، و طبع الوفاء - بیروت.
- ترجمه رساله بدیعه در تفسیر آیه ﴿الرِّجَالُ قَوَّامُونَ عَلَى النِّسَاءِ﴾ بِمَا فَضَّلَ اللَّهُ بَعْضَهُمْ عَلَى بَعْضٍ: علامه آیه الله حاج سید محمد حسین حسینی طهرانی، ناشر: علامه طباطبایی، سال ۱۴۲۳ ق، چاپ دوم.
- تفسیر آیه نور: علامه آیه الله حاج سید محمد حسین حسینی طهرانی، با مقدمه و تعلیقات: آیه الله حاج سید محمد محسن حسینی طهرانی، مکتب وحی، سال ۱۴۳۲ ق، چاپ اول.
- توحید علمی و عینی: علامه آیه الله حاج سید محمد حسین حسینی طهرانی، ناشر: علامه طباطبایی، سال ۱۴۲۸ ق، چاپ هفتم.
- جامع عباسی: بهاءالدین محمد بن حسین عاملی «شیخ بهائی»، محقق: شیخ علی محلاتی حائری، ناشر: مؤسسه منشورات الفرهانی، چاپ اول - تهران.
- جریان ها و سازمان های مذهبی - سیاسی ایران: رسول جعفریان، چاپ هشتم.
- جنگ: مکتوبات خطی حضرت علامه آیه الله حاج سید محمد حسین حسینی طهرانی، ۳۲ جلد.
- حرم قدس: آیه الله حاج سید محمد محسن حسینی طهرانی، ناشر: مکتب وحی، سال ۱۴۳۱ ق، چاپ سوم.

حیات جاوید، شرحی اجمالی بر وصیت نامه امیرالمؤمنین به امام حسن مجتبی علیهما السلام در حاضرین: سید محمد محسن حسینی طهرانی، ناشر مکتب وحی، چاپ کاتبان کویر، سال ۱۴۳۲ ق - ۱۳۹۰ ش، چاپ اول.

دیوان ابن فارض: الشیخ ابی حفص و ابی قاسم عمر ابن ابی الحسن بن المرشد بن علی الحموی «ابن الفارض»، انتشارات الشریف الرضی، سال ۱۴۱۱ ق.

دیوان حافظ شیرازی: قطع بغلی، خط جواد شریفی، سرمایه شرکت تضامنی محمد حسن علمی و شرکاء او.

دیوان حافظ: مولانا شمس الدین محمد حافظ شیرازی، با تصحیح و اهتمام حسین پژمان، کتابفروشی فروغی.

رساله سیرو سلوک منسوب به بحر العلوم: علامه آیه الله حاج سید محمد حسین حسینی طهرانی، ناشر: نور ملکوت قرآن، سال ۱۴۲۸ ق، چاپ هشتم.

رساله صراط الحق (سخنرانی مرحوم سید محمد هاشم دستغیب، علیه الرحمة): انتشارات حوزه علمیه شهید نجابت، خرداد ۱۳۷۸، چاپ اول.

رساله لب اللباب در سیر و سلوک اولی الألباب: علامه آیه الله حاج سید محمد حسین حسینی طهرانی، ناشر: علامه طباطبایی، سال ۱۴۲۶ ق، چاپ سیزدهم.

رساله مودت: علامه آیه الله حاج سید محمد حسین حسینی طهرانی ناشر: نور ملکوت قرآن، ۱۴۳۰ ق، طبع اول.

رساله نکاحیه، کاهش جمعیت ضربه ای سهمگین بر پیکر مسلمین: علامه آیه الله حاج سید محمد حسین حسینی طهرانی، ناشر: علامه طباطبایی، سال ۱۴۲۵ ق، چاپ دوم.

رساله نوین: علامه آیه الله حاج سید محمد حسین حسینی طهرانی، ناشر: علامه طباطبایی، سال ۱۴۲۶ ق، چاپ سوم.

روح مجرد، یادنامه موحد عظیم و عارف کبیر حاج سید هاشم موسوی حداد: علامه آیه الله حاج سید محمد حسین حسینی طهرانی، ناشر: علامه طباطبایی، سال ۱۴۲۵ ق، چاپ هشتم.

رسالة حول رؤية الهلال في اشتراك الآفاق: علامه آیه الله حاج سید محمد حسین حسینی طهرانی، دار المحجة البيضاء بیروت، سنة ۱۴۳۱ ق، الطبعة الثالثة.

سنن ابی داود: ابن الاشعث السجستانی (وفات ۲۷۵ ق)، محقق: سعید محمد اللحام، ۲ جلد،

- ناشر دار الفكر للطباعة و النشر، سال ۱۴۱۰ ق، چاپ اول.
- سنن دارمی: عبدالله بن بهرام الدارمی (وفات ۲۵۵)، ۲ جلد، چاپخانه: مطبعة الاعتدال - دمشق، سال ۱۳۴۹ ق.
- شرح إحقاق الحق: المتن: القاضي السيد نور الله الحسيني المرعشي التستري (الشهيد الثالث)، و الشارح: آية الله السيد شهاب الدين النجفي، ۳۶ جلد، من منشورات مكتبة آية الله المرعشي النجفي، قم - ايران.
- شرح صحيح مسلم: شارح: النووي، دار الكتاب العربي - بيروت، سال ۱۴۰۷ ق.
- شرح منازل السائرين، خواجه عبدالله انصاري، شارح: عفيف الدين تلمساني، انتشارات بيدار صحيح مسلم: مسلم بن الحجاج بن مسلم القشيري النيسابوري، ۸ جلد، دارالفكر - بيروت.
- صحيفة علوية: ميرزا حسن بن محمد تقی محدث نوری، طبع سنگی - تهران، سال ۱۳۱۲ ق.
- صلاة الجمعة: العلامة آية الله الحاج السيد محمد حسين الحسيني الطهراني، مع تعليقات آية الله الحاج السيد محمد محسن الحسيني الطهراني، ناشر: عرش اندیشه، سال ۱۴۲۸ ق، الطبع الأولى.
- الطوائف في معرفة مذاهب الطوائف: سيد بن طاووس (وفات ۶۴۴ ق)، مؤسسه أعلمی - بيروت.
- عدة الداعي و نجاح الساعي: احمد بن فهد حلي، تحقيق: احمد الموحدي القمي، الناشر: مكتبة الوجداني - قم.
- الكافي: أبي جعفر محمد بن يعقوب بن اسحاق الكليني، تصحيح و تعليقه: علي ابر الغفاري، ۸ جلد، دارالكتب الاسلامية، سال ۱۳۸۸ ق، چاپ سوم.
- كشف المحجة: ابن طاووس رضوان الله عليه، عربي، چاپ بوستان كتاب.
- كيمياء سعادت (نرم افزار): نسخه ۱، مؤسسه نرم افزاري نور و پرتال متقين.
- گلستان سعدي: شيخ شرف الدين مصلح بن عبدالله سعدي شيرازي.
- لسان العرب: ابن منظور (وفات ۷۱۱)، ۱۵ جلد، ناشر: ادب حوزة - قم، محرم ۱۴۰۵ ق.
- لمعات الحسين: علامه آية الله حاج سيد محمد حسين حسيني طهراني، ناشر: علامه طباطبائي، سال ۱۴۲۸ ق، چاپ هشتم.
- مثنوی معنوی: مولانا جلال الدين محمد بن محمد بن الحسين البلخي الرومي، به خط ميرخاني.

- مختصر المعانی: سعدالدين تفتازانى (وفات ۷۹۲)، ناشر: دارالفكر - قم، چاپ اول.
- المراقبات: ميرزا جواد ملكى تبريزى، مؤسسه دارالإعتصام، سال ۱۴۱۶ ق، چاپ اول.
- مستدرکات اعيان الشيعة: حسن الأمين، دار التعارف للمطبوعات - بيروت، سال ۱۴۱۸ ق، چاپ دوم.
- مطلع انوار: حضرت علامه آية الله حاج سيّد محمد حسين حسيني طهرانى، با مقدمه و تعليقات آية الله حاج سيّد محمد محسن حسيني طهرانى، ۱۴ جلد، ناشر: مكتب وحى ۱۴۳۱ ق، چاپ اول.
- معاد شناسى: علامه آية الله حاج سيّد محمد حسين حسيني طهرانى، ۱۰ جلد، ناشر: نور ملكوت قرآن، سال ۱۴۲۷ ق، چاپ يازدهم.
- موسوعة المصطفى و العترة: الحاج حسين الشاكري، ۱۴ جلد، ناشر: الهادى - قم، چاپخانه ستاره، سال ۱۴۱۷ ق، چاپ اول.
- الميزان فى تفسير القرآن: العلامة السيد محمد حسين الطباطبائي، ۲۰ جلد، الناشر مؤسسة النشر الاسلامى التابعة لجماعة المدرسين بقم المشرفة.
- نگرشى بر مقاله قبض و بسط تئوريك شريعت: علامه آية الله حاج سيّد محمد حسين حسيني طهرانى، ناشر: علامه طباطبائي، سال ۱۴۲۷ ق، چاپ دوم.
- نور ملكوت قرآن: علامه آية الله حاج سيّد محمد حسين حسيني طهرانى، ۴ جلد، ناشر: علامه طباطبائي، سال ۱۴۲۷ ق، چاپ سوم.
- الوافى: محمد محسن ابن شاه مرتضى ابن شاه محمود «فيض كاشانى» (وفات ۱۰۹۱ ق)، محقق و مصحح: ضياء الدين حسيني اصفهانى، ۲۶ جلد، ناشر: كتابخانه امام اميرالمؤمنين على عليه السلام، سال ۱۴۰۶ ق، چاپ اول.
- وسائل الشيعة: الشيخ محمد بن الحسن الحرّ العاملى، ۳۰ جلد، تحقيق و نشر: مؤسسة آل البيت عليهم السلام لاحياء التراث - قم المشرفة، ۱۴۰۹ ق، الطبعة الأولى.
- وظيفة فرد مسلمان در حكومت اسلام: علامه آية الله حاج سيّد محمد حسين حسيني طهرانى، سال ۱۴۱۰ ق، چاپ اول.
- ولايت فقيه در حكومت اسلام: علامه آية الله حاج سيّد محمد حسين حسيني طهرانى، ۴ جلد، ناشر: علامه طباطبائي، سال ۱۴۲۸ ق، چاپ سوم.

آثار منتشره

آثار منتشره حضرت آیه الله حاج سید محمد محسن حسینی طهرانی - دامت برکاته - که تا کنون به زیور طبع آراسته گردیده، به شرح ذیل است:

۱. رساله طهارت انسان: بررسی فنی و فقهی طهارت ذاتی مطلق انسان

۲. اربعین در فرهنگ شیعه

۳. الشمس المنيرة: ترجمه مهر فروزان

۴. اسرار ملکوت: شرح حدیث عنوان بصری از حضرت امام صادق علیه السلام

۵. حریم قدس: مقاله‌ای در سیر و سلوک الی الله

۶. اجماع از منظر نقد و نظر: رساله اصولیه در عدم حجیت اجماع مطلقاً

۷. تعلیقه بر «رسالة فی وجوب صلاة الجمعة تعیناً» از حضرت علامه آیه الله العظمی سید

محمد حسین حسینی طهرانی، قدس الله سره

۸. مقدمه و ترجمه «انوار الملکوت»: نور ملکوت روزه، نماز، مسجد، قرآن، دعا (مواعظ

رمضان المبارک ۱۳۹۰ هجری قمری، از حضرت علامه آیه الله العظمی حاج سید محمد حسین

حسینی طهرانی قدس الله سره)

۹. افق وحی: نقد نظریه دکتر عبد الکریم سروش درباره وحی

۱۰. مقدمه و تعلیقات بر «مطلع انوار» (دوره مَهْدَب و محقق مکتوبات خطی، مراسلات و

مواعظ): از حضرت علامه آیه الله العظمی حاج سید محمد حسین حسینی طهرانی، قدس الله نفسه الزکیة

۱۱. مقدمه و تصحیح «تفسیر آیه نور ﴿اللَّهُ نُورُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ﴾» از حضرت علامه آیه الله

العظمی حاج سید محمد حسین حسینی طهرانی، قدس الله نفسه الزکیة

۱۲. مقدمه و تصحیح «آیین رستگاری» از حضرت علامه آیه الله العظمی حاج سید محمد

حسین حسینی طهرانی، قدس الله نفسه الزکیة

۱۳. گلشن اسرار: شرحی بر الحکمة المتعالیة فی الأسفار العقلیة الأربعة
۱۴. حیات جاوید: شرحی بر وصیّت نامه امیرالمؤمنین به امام حسن مجتبی علیهما السّلام در حاضرین
۱۵. مهر فروزان: نمایی اجمالی از شخصیت علمی و اخلاقی حضرت علامه آیه الله العظمی حاج سید محمد حسین حسینی طهرانی، قدس الله نفسه الزکیة.
۱۶. مقدمه و تذیلاتی بر «سرّ الفتوح ناظر بر پرواز روح» از حضرت علامه آیه الله العظمی حاج سید محمد حسین حسینی طهرانی، قدس الله نفسه الزکیة

کتاب در دست تألیف

۱. جلد سوّم اسرار ملکوت
۲. ارتداد در اسلام
۳. اجتهاد و تقلید
۴. نوروز از دیدگاه عقل و شرع

رساله طهارت انسان: بررسی فنی و فقهی طهارت ذاتی مطلق انسان
این رساله عصاره و خلاصه مباحثی است که حضرت آیه الله مؤلف در درس خارج فقه برای عده‌ای از فضلاء و طلاب در سال یک‌هزار و چهارصد و بیست و شش هجریه قمریه در قم ایراد، و سپس با قلمی شیوا تحریر نمودند.

این کتاب شامل یک مقدمه و شش فصل و یک خاتمه می‌باشد.
بعضی از موضوعات و عناوین مهم این کتاب عبارت است از: دین همانند فطرت انسان ثابت و لایتغیر می‌باشد، تأثیر زمان و مکان و دخالت آنها در کیفیت استنباط پایه‌ای ندارد، حقیقت نجاست و اقسام آن از نظر لغت، استعمال لفظ نجس در عرف متشرّعه و بررسی روایات وارده، تفسیر آیه شریفه ﴿إِنَّمَا الْمُشْرِكُونَ نَجَسٌ﴾ و دفع اشکالات وارده بر نجاست ذاتی انسان، بررسی دقیق روایات باب و ردّ استدلال فقهاء بر نجاست ذاتی کفار، طرح و نقد آراء و نظریات فقهاء در مسأله نجاست کفار، طرح و نقد استدلال فقهاء در نجاست کفار به دلیل اجماع، حمل روایات مانعه بر احتیاط.

رساله اربعین در فرهنگ شیعه

این رساله در یک مقدمه و سه فصل در سال ۱۴۲۶ هجریه قمریّه منتشر گردیده است. در این رساله عنوان «اربعین» در فرهنگ شیعه از جوانب مختلف مورد بررسی واقع شده، و به اثبات رسیده است که این عنوان از مختصات حضرت سید الشهداء علیه السلام است؛ زیرا مکتب شیعه مبتنی بر اطاعت و انقیاد صرف از ولایت امام معصوم بوده و تخطی از آن حرام می‌باشد. در مکتبی که ولایت محور اصلی آن است هر گونه جعل حکم و تعدی از حدود ولایت بدعت محسوب شده و منافی با تعبد تلقی می‌گردد؛ لذا اربعین گرفتن برای اموات چه به قصد ورود و چه به نیت رجاء، بدعت و محرم تلقی می‌گردد؛ زیرا در سنت پیغمبر اکرم و در سیره ائمه اهل بیت علیهم السلام تا عصر غیبت صغری چنین مطالبی به چشم نمی‌خورد؛ بلکه آنچه در شرع مقدس وارد شده است سه روز عزاداری و قرائت قرآن و طلب مغفرت برای میت است که فقهای عظام هم بر این مطلب فتوا داده‌اند.

اربعین در فرهنگ شیعه اختصاص به سیدالشهداء علیه السلام دارد، و احادیث وارده از حضرات معصومین بر این معنی تصریح دارد، و حتی برای شخص رسول الله صلی الله علیه و آله و سلم نیز ابداً اسمی از اربعین در طول تاریخ ائمه نبوده است؛ و همین طور مجالس هفت و سالگرد نیز مخالف با سیره و سنت وارده از شرع مقدس می‌باشد.

در اینجا مؤلف محترم مطلب را گسترش داده و هرگونه بدعتی را که موجب از بین بردن سیره نبوی و عترت طاهره ایشان علیهم السلام گردد، بالأخص انحرافات که در نحوه عزاداری سیدالشهداء علیه السلام رخ داده است، مورد نقد و ایراد قرار می‌دهند.

بعضی از عناوین این کتاب عبارت است از:

رابطه تکوینی و تشریحی اسلام با «اربعین»، بلوغ عقلانی انسان در چهل سالگی، کلام مرحوم علامه بحر العلوم در مورد عدد «چهل»، تأثیر عدد «چهل» در روایات، فلسفه قیام ابا عبد الله علیه السلام، مجالس عزاداری سیدالشهداء از مبانی اصیل خود فاصله گرفته است، سیدالشهداء علیه السلام فقط در حادثه کربلا تفسیر نمی‌شود، زیارت اربعین سیدالشهداء شعار تشیع است، امام حسن عسکری علیه السلام زیارت اربعین را از علائم ایمان می‌دانند، اهل بیت بعد از بازگشت از اسارت در مدینه سه روز عزاداری کرده‌اند، گوشه‌ای از انحرافات در مراسم و مجالس عزا و مراسم تدفین میت در جوامع ما، سرایت دادن اربعین به غیر امام حسین علیه السلام آن را از شعار بودن خارج می‌نماید.

الشمس المنيرة

ترجمه عربی مهر فروزان است که به صورت مقاله‌ای مفصل چند روز پس از ارتحال حضرت علامه آیه الله حاج سید محمد حسین حسینی طهرانی - رضوان الله علیه - تألیف شده، که به همت بعضی از فضلاء و اصدقاء لبنانی مؤلف محترم به عربی ترجمه و در لبنان طبع و منتشر گردیده است.

اسرار ملکوت

مجموعه‌ای است در شرح حدیث امام جعفر صادق علیه السلام به روایت «عنوان بصری» که از دیرباز این روایت مورد نظر علمای بزرگ عرفان و اخلاق ما بالأخص عارف کبیر و موحد عظیم الشأن مرحوم آیه الحق، حاج سید علی قاضی طباطبایی - قدس الله نفسه الزکیة - بوده است. اصل این مجموعه مذاکراتی است که حضرت مؤلف محترم بر محور مبانی عرفانی و سلوکی در مکتب عرفانی مرحوم علامه آیه الله حاج سید محمد حسین حسینی طهرانی - قدس الله نفسه الزکیة - با عده کثیری از ارادتمندان و تلامذه آن رجل الهی (والد معظم له) داشته که حاصل آن دروس و مذاکرات به قلم شیوای ایشان به رشته تحریر کشیده و به نام «اسرار ملکوت» طبع و منتشر گردیده است. بدین ترتیب می‌توان گفت: این مجموعه علاوه بر مطالبی بس نفیس که ارائه می‌دهد، می‌تواند بهترین یادنامه و بیانگر افکار و مبانی و مقامات و شیوه رفتار مرحوم علامه طهرانی - رضوان الله علیه - بوده باشد. از این مجموعه دو جلد تا کنون منتشر شده است:

جلد اول

بعضی از عناوین این مجلد عبارتند از:

هدف غایی از تألیف کتاب نشر و بهره‌وری از نظرات مرحوم علامه طهرانی است، کتمان مناقب امیرالمؤمنین علیه السلام توسط بعضی از صحابه و حرمت کتمان حقیقت، روایت مهم حضرت امام حسن عسکری علیه السلام درباره فقهاء، عدم توجه به معارف الهی در حوزه نجف (عناوین این فصل بسیار مهم است)، حرمت انزال از حق و بی تفاوتی نسبت به آن، لزوم خبرویت و بصیرت در امر به معروف و نمونه‌های صحیحی از امر به معروف، اختلاف مراتب نفوس در کیفیت تلقی تشیع و اطاعت از امام معصوم علیه السلام، اطاعت از امام علیه السلام باید مطلق باشد، تلقی مسلمین صدر اسلام از خلافت و وصایت، بحث جدایی دین از سیاست.

جلد دوم

این مجلد از اهمیت خاصی برخوردار است؛ زیرا مدار بحث آن انسان کامل می‌باشد.

بعضی از عناوین این جلد چنین است:

عدم کفایت اشتغال به علوم ظاهری در تحصیل مراتب یقین و کمال، اشراف اولیای الهی بر ضمائیر افراد، از نمونه‌های بارز طالبین معرفت حقیقی مرحوم مطهری - رحمة الله علیه - است، معارضه مرحوم مطهری - رحمة الله علیه - با افکار و عقائد شریعتی، و جوب رجوع به امام علیه السلام و یا فرد کامل و عارف واصل، عواقب سوء زعامت و ولایت کسی که خود از مراحل نفس عبور نکرده است، خصوصیات عارف واصل، اشراف کامل عارف واصل بر مشاهدات خود، گفتار انسان کامل فقط بر محور توحید بوده و از آن تنازل نمی‌کند، عارف کامل اشراف کلی بر عالم وجود داشته از خطای در گفتار و کردار مصون است، انسان کامل امور خود را با نزول اراده و مشیت حق منطبق می‌کند، نفس عارف بالله و فعل و تدبیر او عین اراده و تدبیر حضرت حق است، در کلام و کردار عارف کامل شک و تردید و احتیاط راه ندارد، تجلی و ظهورات عارف واصل ظهور و تجلی حضرت حق است، راه‌های شناخت عارف بالله و بامر الله.

اجماع از منظر نقد و نظر: رساله اصولیه در عدم حجیت اجماع مطلقاً

این اثر نگرشی است بنیادین و متقن از منظر حق به مسأله اجماع، یکی از ادله اربعه فقاہت و اجتهاد، که بدون هیچ اصل و ریشه‌ای الهی در فقه شیعی راه یافته و به معارضه با ادله الهیه پرداخته است. نظر به اهمیت تأثیر در استنباط احکام و تأثیر عمیق احکام بر دنیا و آخرت مکلفین، مؤلف - حفظه الله - بدون مجامله و سهل انگاری در ادای وظیفه الهی به بررسی، نقد و در نهایت رد این مسأله پرداخته، و در یک مقدمه و شش فصل به تحقیق نظر عامه و علمای شیعه (چه متقدمین و چه متأخرین) می‌پردازد؛ و در نتیجه اعلام می‌دارد که اجماع، اصلی جز افکار ردی و سخیف عامه نداشته و به هیچ وجه قابلیت استدلال و توان حجیت شرعی را ندارد، و اعتماد و اعتنای به آن خصوصاً در قبال ادله نقلیه شرعی را به هیچ وجه من الوجوه جاز نمی‌شمارد، و احکام منتجه از آن را برای تکامل نفوس بشری و سیر به مقام توحید و تحقق به مقام انسانیت که هدف فقه و شرع است مضر و از مهالک می‌داند.

حریم قدس: مقاله‌ای در سیر و سلوک الی الله

این کتاب مقدمه‌ای است بر ترجمه فرانسه رساله لب اللباب در سیر و سلوک اولی الالباب که به شرح منازل و مراحل سلوک و شرایط و آداب سلوک و سالک پرداخته، که حاصل تقریرات درس‌های اخلاقی مرحوم علامه طباطبایی - قدس سره - می‌باشد که به سبکی شیوا و جان افزا توسط مرحوم آیه الحق و العرفان علامه حاج سید محمد حسین حسینی طهرانی - قدس سره - نگارش یافته است.

و با توجه به اهمیت موضوع و تضارب آراء و اختلاف مسالک و مکاتب متنوع و چه بسا منحرف، و ورود اوهام و تخیلات از عده‌ای جاهل و بی‌خبر از مواهب عالم قدس و مواعد حریم انس، توسط مؤلف محترم به رشته تحریر درآمده، که برخی از مهمترین عناوین آن بدین قرار است: تحلیلی مقبول از مسأله وحدت ادیان، ریشه مصیبت‌های عصر تکنولوژی و توحش حیوانی، پدیده گرایش به معنویت، اشکالات وارد بر مکتب تفکیک، شتاب حیرت انگیز حکمت اسلامی با ظهور ملاصدرای شیرازی، انصراف توجه در مکتب عرفان فقط به حضرت حق، پیدایش عده‌ای محتال و مکار و دنیاپرست در عرصه عرفان و تصوف، سرگذشت علمایی که پس از صرف عمر خود در تحقیق مبانی دین به عرفان گرویدند، ویژگی‌های «رسالة لبّ اللباب در سیر و سلوک اولی‌الالباب» و ...

صلاة الجمعة: رسالة فقهية في وجوب صلاة الجمعة عيناً و تعيناً

این کتاب رساله‌ای است فقهی که مشتمل است بر «رسالة صلاة الجمعة» آیه الله العظمی علامه حاج سید محمد حسین حسینی طهرانی - رضوان الله علیه - که تقریرات درس خارج فقه آیه الله الحجة سید محمود شاهرودی می‌باشد، و به تعلیقات نفیس حضرت آیه الله سید محمد محسن حسینی طهرانی آراسته گردیده است.

در ابتدای کتاب معلق محترم مقدمه‌ای بس شیوا - که خود می‌تواند به عنوان رساله‌ای مجزی باشد - مرقوم فرموده‌اند که از اهم مطالب مطرح شده در آن، موضوعات ذیل می‌باشد: تأکید اکید شریعت قراء بر این فريضة الهی، فتوای منحصر به فرد مرحوم علامه طهرانی - رضوان الله علیه - بر وجوب عینی و تعینی صلاة جمعه، و جزم بر لزوم تشکیل حکومت اسلامی و زحمات بی‌دریغ ایشان در تحقق آن در عصر خفقان پهلوی، تبیین هدف غایی صلاة جمعه که تربیت نفوس و تهذیب اخلاق است، شرایط اجمالی خطبه و خطیب در صلاة جمعه.

چنانچه از مطالعه این اثر شریف به دست می‌آید مرحوم آیه الله الحجة شاهرودی - رحمة الله علیه - در صدد بیان عدم وجوب صلاة جمعه در زمان غیبت امام عصر عجل الله تعالی فرجه الشریف می‌باشند و مرحوم علامه - رضوان الله علیه - بر اثبات وجوب صلاة جمعه عیناً و تعیناً (چه در زمان حضور یا غیبت) اصرار نموده، و به ادله‌ای متقن از کتاب و سنت و اقوال اصحاب تمسک می‌جویند، ولیکن آن را مشروط به تحقق حکومت اسلامی می‌دانند؛ ولی معلق محترم قدم را جلوتر نهاده و با همان ادله مستمسکه توسط والد محترم خویش، قائل به وجوب صلاة جمعه عیناً و تعیناً من دون أى شرط و قید لا فی الوجوب و لا فی الصحة می‌شوند.

أنوار الملکوت: نور ملکوت روزه، نماز، مسجد، قرآن، دعا (مواعظ رمضان المبارک ۱۳۹۰

هجری قمری)

این کتاب از منظری توحیدی و عرفانی و... به اسرار روزه، نماز، مسجد، قرآن، دعا می‌پردازد که طی سخنرانی‌هایی در ماه مبارک رمضان ۱۳۹۰ هجری قمری توسط مرحوم علامه آیه الله العظمی حاج سید محمد حسین حسینی طهرانی - رضوان الله علیه - در مسجد قائم طهران ایراد شده بود که چکیده آن را به عنوان دست‌نوشته در جنگ‌های خود ثبت نموده بودند تا در فرصت مناسب با تنظیم و تبویب و شرح و توضیح، تکمیل کرده و در اختیار سالکان طریق حقیقت قرار دهند؛ که البته توفیق الهی در هنگام حیات پر برکت ایشان رفیق گردید و در چهار جلد مباحث مربوط به قرآن آن را تحت عنوان «نور ملکوت قرآن» از سلسله مباحث «أنوار الملکوت» به چاپ رساندند، ولی عنوان‌های دیگر بحث، به علت اشتغال ایشان به تألیف کتاب‌های دیگر چون: الله شناسی، معاد شناسی، امام شناسی و... به تعویق افتاده بود تا اینکه روح ملکوتی و بلند ایشان به ملاء اعلی شتافت و این امر مهم همچنان ناتمام مانده بود؛ که بعد از این واقعه مولمه، فرزند ایشان حضرت آیه الله سید محمد محسن حسینی طهرانی حسب الامر والد محترم در ایام حیات به این امر مهم اهتمام ورزیده و به تنظیم و تحقیق و نشر این آثار نورانی و پرمحتوی پرداختند و در دو جلد مطالب مربوط به نور ملکوت روزه، نماز، مسجد، قرآن و دعا را جمع آوری و تنظیم نموده و روایاتی که محتاج ترجمه بودند را ترجمه کردند تا برای عموم رهروان طریق حق و توحید مفید فایده قرار گیرد، و به عرصه علم و معرفت تقدیم نمودند.

افق وحی: نقد نظریه دکتر عبدالکریم سروش درباره وحی

این کتاب که مشتمل بر یک مقدمه و چهار فصل و یک خاتمه است، به انگیزه پاسخ و نقد نظریات و شبهات دکتر عبدالکریم سروش پیرامون وحی و رسالت، تدوین شده است که با ذکر وهمیاتی ناصواب و لاطائلاتی بی‌بنیان، پنجه در پنجه شاهین آسمان رسالت و ولایت درافکننده و پای در جای پای پیامبران و رسل نهاده و از مقام و منزلت قرآن و رسل دم می‌زند، و آن دو را در ترازوی وهم و خیال خویش به سنجش در آورده است و سخن از صحیح و سقیم و صدق و کذب آیات بیّنات می‌راند، و برخی را مُنزل من عند الله و بعضی را ساخته و پرداخته خیال و وهم بشری می‌شمارد.

از آنجا که پاسخ برخی از بزرگان و فضلاء در مقام رد و پاسخ‌گویی به این شبهات چه بسا

خود، دارای نقاطی شبهه برانگیز و حتّی خارج از حیظه مورد بحث می‌نمود و باعث تقریر و تثبیت نظریات الحادی صاحب مقاله می‌شد، مؤلف محترم تأملی هم در این پاسخ‌ها نموده‌اند.

فصل اول این کتاب در توحید افعالی است، و در نهایت به اثبات می‌رساند که چون انبیاء و اولیای الهی در توحید افعالی به غایت رسیده‌اند، فعل و اراده ایشان در طول فعل و اراده الهی است و توحید افعالی در افعال و امور پیامبران و اولیای الهی ظهور می‌یابد، و با این حساب دیگر خطایی در فعل و قول و احوال و افکار ایشان راه ندارد و هرگز متأثر از محیط پیرامونی و زمان حیات مادی خویش نمی‌باشند و احوال و اطوار مختلف در ایشان تأثیر نمی‌گذارند.

فصل دوم این کتاب که در آن به بررسی حقیقت علم و ادراک پرداخته و نگاه و تحلیل عرفای بالله را در علم انبیاء و اولیای کُمل الهی علیهم السّلام تبیین می‌کند، خواننده را به این نتیجه می‌رساند که اولیای الهی چون فانی در اسم علیم پروردگار می‌شوند و به بقای حضرت حق باقی می‌گردند، لذا حقیقت علمی ایشان هیچ حدّ و مرزی نمی‌شناسد، و رؤیت وقایع و مطالب گذشته و حال و آینده برای ایشان به علم حضوری است، و در علم حضوری نیز خطا و ضلالت و گمراهی راه ندارد.

فصل سوم این کتاب که در تحلیل حقیقت وحی و الهام است، خواننده را با حقیقت وحی آشنا می‌سازد که وحی عبارت است از: وصول به مرتبه تقدیر و مشیّت الهی و القای مطالب و معانی از آن افق بلند بر نفس آدمی، و در نهایت با توسعه در معنی وحی که مستفاد از مصادیق مورد استفاده آن در موارد مختلفه از آیات و روایات می‌باشد، این نتیجه حاصل می‌گردد که وحی و الهام اختصاص به یک عده خاص از برگزیدگان خدای متعال ندارد، لیکن بین وحی به پیامبران الهی با سایرین فرق است.

فصل چهارم که آخرین فصل این کتاب است، در آن به بررسی مطالب مطرح شده از طرفین پرداخته می‌شود و مؤلف محترم نتیجه گیری می‌کنند که پیامبر اکرم صلی الله علیه و آله و سلّم نه چون زنبور مولّد و نه مانند طوطی مقلّد است، بلکه چون به حقیقت اسماء و صفات الهی دست یافته و وفود در حریم عصمت و طهارت نموده‌اند، لذا جاودانگی و ابدیّت در انحصار کلام ایشان می‌باشد، و قلب ایشان به روی حقایق نهفته و مکتوم هستی باز است، و تشبیه حقایق و حیانی و واردات قلبی ایشان به واردات قلبی شعرا در قالب کلی اشتباه است.

از طرفی هم مؤلف محترم اشکال بر صاحب مقاله را در پیروی از مبانی عرفاء بالله علی الخصوص قول به وحدت وجود دانستن دور از انصاف می‌دانند، و به این مطلب متذکر می‌شوند که چون در هر مطلبی به پاسخ صحیح و درست نرسیدیم، حق نداریم مبانی محکم و متقن عرفای عالی‌مقداری چون حضرت مولانا جلال الدین محمد بلخی و جناب محیی الدین عربی و ملاصدرای شیرازی - رضوان الله تعالی علیهم اجمعین - را به باد نقد و انتقاد بگیریم.

مطلع انوار (دوره محقق و مهذب مکتوبات خطی، مراسلات، مواعظ)

این موسوعه گرانسنگ حاصل زحمات سالیان متمادی عمر شریف و پر برکت حضرت علامه آیه الله حاج سیّد محمد حسین حسینی طهرانی - قدس الله نفسه الزکیة - می باشد که توسط خود ایشان، تحت عنوان مکتوبات و مراسلات و مواعظ و سخنرانی هایی به عنوان دست مایه های اولیّه جهت تدوین کتب «دوره علوم و معارف اسلام» جمع آوری شده بود تا در فرصت مناسب به تبویب و تنقیح و تهذیب و تحقیق آن پردازند، که الحمد لله و له المنّة در سیزده مجلد به همراه مقدمه و تعلیقه های نفیس فرزند بزرگوار ایشان، حضرت آیه الله حاج سیّد محمد محسن حسینی طهرانی آماده طبع و نشر گردیده است، که اهمّ مباحث مجلّات از قرار ذیل است:

جلد اوّل: مشتمل بر سه بخش می باشد:

بخش اوّل: احوالات شخصی مرحوم علامه طهرانی، قدس الله نفسه الزکیة.

بخش دوّم: قصص و حکایات اخلاقی و عرفانی، تاریخی و اجتماعی.

بخش سوّم: ملاقات ها و منقولات و مکتوبات و مراسلات فیما بین ایشان و بعضی بستگان و اصداق و اعزّه و اجلّه از علماء.

جلد دوّم: مشتمل است بر مختصری از ترجمه و تذکره اساتید اخلاق و عرفان ایشان همچون:

حضرت آقای حاج سیّد هاشم حدّاد، و حضرت علامه طباطبایی، و حضرت آقا شیخ محمد جواد انصاری، و حضرت آقا سیّد جمال الدّین گلپایگانی، و حضرت آقای حاج شیخ عبّاس هاتف قوچانی؛ به ضمیمه مطالبی که در احوالات حضرت آیه الحقّ و العرفان قاضی طباطبایی جمع آوری نموده بودند.

جلد سوّم: حاوی ترجمه و تذکره عدّه ای از بزرگان و علماء و برخی از شخصیت های

تأثیر گذار در جامعه و زمان خود همچون مرحوم میرزای شیرازی، و سیّد جمال الدّین اسد آبادی و ... می باشد که مرحوم علامه به تحلیل و بررسی شخصیت برخی از آنها پرداخته اند.

جلد چهارم: مشتمل بر دو بخش کلی است:

در بخش اوّل، عبادات و ادعیه ای که ایشان در کتب مختلف روایی دیده یا توسط یکی از

اساتید اخلاق و سلوک خود اخذ نموده بودند، آورده شده است.

در بخش دوّم، آیات و روایات و اشعار و حکایاتی که در باب اخلاق به طور پراکنده در

سراسر مکتوبات خطی ایشان جمع آوری شده بود، تحت عنوان «ابحاث اخلاقی» مبوب و در منظر خواننده گرامی قرار گرفته است.

جلد پنجم: مشتمل بر سه بخش کلی است:

بخش اوّل: ابحاث فلسفی و عرفانی.

بخش دوم: اباحت هیئت و نجوم و علوم غریبه.

بخش سوم: اباحت ادبی و بلاغی.

اهمّ مباحث بخش اول عبارتند از: افرادی از فقهای اسلام که به علم حکمت پرداخته‌اند، کیفیت اسفار اربعه، اشکالات وارده بر شیخ احمد احساسی و تشابه آرای میرزا مهدی اصفهانی با شیخ احمد احساسی، کلمات قصار و اشعار شیوای عرفای عالی‌مقدار، رساله «سیر الفتوح ناظر بر کتاب پرواز روح» به همراه تقریضات مرحوم علامه بر این کتاب، برگزیده مطالب برخی از کتب فلسفی و عرفانی. در بخش دوم توضیح برخی از مصطلحات علم هیئت و نجوم و تبیین ماه‌های هلالی و قمری، آشنایی با صور فلکی و زیجات، آشنایی با نظرات بعضی علماء مطرح در علم هیئت و نجوم، به چشم می‌خورد.

و اما بخش سوم این مجلد غالباً مشتمل است بر بعضی اغلاط لغوی و لغات مشهور و متداوله‌ای که غلط قرائت می‌شوند.

جلد ششم: در ابتدای این مجلد اجازه نامه‌های مختلف روایی و اجتهادی، و تصرف در امور حسبه مرحوم علامه توسط برخی از آیات عظام همچون آیه الله آقا بزرگ طهرانی، آیه الله خوئی، آیه الله آقا شیخ حسین حلی، آیه الله علامه طباطبایی، آیه الله گلپایگانی و ... - قدس الله سرارهم - به چشم می‌خورد؛ سپس مباحثی که پیرامون وضع و جعل حدیث و منع از کتابت آن در صدر اسلام صورت گرفته، آورده شده است و بعد به مباحث تفسیری و روایی که به شکل متفرق و موضوعی در سراسر مکتوبات خطی وجود داشته، پرداخته شده است.

جلد هفتم: در این مجلد به اباحت فقهی تحت عنوان فقه عامه و خاصه، و مباحث اصولی توجه شده است؛ که البته مباحث فقه خاصه، طبق چینش و تبویب متداول در کتب فقهی تنظیم گردیده است و در آخر آن مباحث بسیار مهمی چون نوروز و شطرنج و غنا تحت عنوان «رساله‌های مستقل» به چشم می‌خورد.

جلد هشتم و نهم: این دو مجلد مشتمل بر اباحت کلامی است.

در جلد هشتم مباحثی توحیدی تحت عنوان «برگزیده آیات و روایات» و خطبه‌های امیرالمؤمنین علیه السلام، و نظرات اشاعره و معتزله و امامیه پیرامون برخی مباحث همچون «جبر و تفویض» و «حسن و قبح» و «فوقیت حضرت حق» و «عدم جسمیت ذات اقدس حق تعالی» دیده می‌شود. در ادامه پس از بیان مباحثی پیرامون تقیه به شرح و توضیح بعضی از وقایع و حوادث صدر اسلام پرداخته شده است، و در آخر نیز به مباحث معاد و علائم آخر الزمان توجه خاصی گردیده است. و در جلد نهم به طور خاص پیرامون اهل بیت عصمت و طهارت علیهم السلام، مطالب

شایان توجهی همچون: تاریخ موالید و وفیات ایشان، خلفای هم‌عصر ایشان و اهمّ وقایع زمان ایشان، به همراه سیره و روش کلی آن بزرگواران به چشم می‌خورد.

جلد دهم: در این مجلد که عمده آن یادداشت‌ها و برگزیده‌هایی از کتب تاریخی و اجتماعی است، مطالبی همچون: رساله دولت اسلام، پیش نویس قانون اساسی، مقدمه کتاب شریف وظیفه فرد مسلمان، موارد پیشنهادی به مرحوم آیه الله خمینی توسط مرحوم شهید مطهری، مقدمه کتاب ولایت فقیه، دولت‌های مختلفه حاکمه بر بلاد اسلامی و کیفیت نشو و نمو شیعه، و جنایات عدیده‌ای که از صدر اسلام بر سر شیعه وارد شده است، توجه خواننده را به خود معطوف می‌نماید.

جلد یازدهم: در این مجلد به ابحاث رجالی پیرامون شخصیت‌ها و افرادی که از صحابه یا تابعین و یا تابعین تابعین یا راویان حدیث از ائمه طاهرين عليهم السلام می‌باشند، همچون: حضرت عبدالعظیم حسنی، ابن ابی یعفور، علی بن ابی حمزه بطنانی و ... پرداخته شده است. و در آخر نیز مطالب متفرقه و لطیفی که در مکتوبات خطی به طور پراکنده مرقوم شده بود و به حسب ظاهر مکان مستقلی برای آنها دیده نمی‌شد، تحت عنوان «نکته‌ها و اشارات» آورده شده است.

جلد دوازدهم و سیزدهم: این دو مجلد مشتمل بر خلاصه مواعظ و سخنرانی‌های نورانی حضرت علامه طهرانی - قدس الله نفسه الزکیة - در ماه مبارک رمضان سنه ۱۳۶۹ و ۱۳۷۰ ه. ق می‌باشد، که در طهران ایراد فرموده‌اند.

در این مجموعه تفسیقی زیبا بین آیات الهی و روایات ائمه طاهرين عليهم السلام و حکایات و اشعار نغز در زمینه‌های مختلف توحیدی و اخلاقی، تاریخی و کلامی به چشم می‌خورد، که می‌تواند دست‌مایه‌ای برای طالبین علوم و معارف حقه الهیه و مبلغین محترم قرار گیرد.

جلد چهاردهم: مشتمل بر فهرس عامه (آیات و روایات، اشعار و اعلام، کتب و اماکن، قبائل و طوائف، جماعات و فرق و مذاهب، منابع و مصادر) سیزده مجلد مطلع انوار می‌باشد، که توسط مجمع نشر و تحقیق آثار و مکتوبات حضرت علامه طهرانی - قدس الله رَمَسَه - جهت سهولت مراجعه محققین و دانشمندان و فرهیختگان عظام تدوین و تبویب گردیده است.

تفسیر آیه نور

این کتاب مشتمل بر ده مجلس است که حاصل سخنرانی‌های حضرت علامه طهرانی - رضوان الله علیه - پیرامون تفسیر عرفانی، اخلاقی آیه نور در مسجد قائم طهران می‌باشد که به

بررسی مکتب‌ها و نگرش‌های مختلف کلامی دربارهٔ اسماء و صفات و رؤیت و لقای حضرت حق می‌پردازد که صوت آن توسط بعضی از اصدقای ایمانی ایشان پیاده شده و پس از ویرایش و تصحیح به همراه مقدمه‌ای نفیس از فرزند بزرگوارشان حضرت آیه الله حاج سید محمد محسن حسینی طهرانی طبع و نشر گردیده است.

برخی از مطالب مهم این کتاب عبارتند از:

اشکالات وارد بر نظر وهابی‌ها در تفسیر آیه نور، مکتب‌های مختلف دربارهٔ ذات و افعال حق، آیات و روایات داله بر امکان لقاء خداوند، همه موجودات عالم هستی آیات پروردگاری، علو مقام و اعجاب نفس انسان، شدت ظهور خدا حجابی برای انسان‌های کثرت‌گرا، بحثی پیرامون صفات جمال و جلال.

آیین رستگاری

این کتاب حاصل چندین جلسه سخنرانی است که حضرت علامه آیه الله حاج سید محمد حسین حسینی طهرانی - رضوان الله علیه - پیرامون آداب و ارکان سیر و سلوک الی الله و رعایت امور لازمه جهت سیر در راه کمال و سعادت برای یکی از اصدقای ایمانی خویش، جناب آقای دکتر حاج سید حمید سجادی - حفظه الله - بیان فرمودند که صوت پیاده شده آن، پس از اصلاح و ویرایشی فی الجمله به همراه مقدمه و تصحیحات فرزند بزرگوار ایشان حضرت آیه الله حاج سید محمد محسن حسینی طهرانی - حفظه الله - مهیا برای طبع و نشر گردیده است.

برخی عناوین مهم این کتاب عبارتند از:

منظور و مقصود از خلقت انسان، در مکتب توحید مقصد خداست، مشکلات و موانع موجود در سیر و سلوک الی الله، لزوم کتمان اسرار الهی و آثار سوء کشف سر، لزوم متابعت کامل از استاد در سیر و سلوک الی الله، ارکان مهم در سیر و سلوک الی الله، کیفیت زیارت امام معصوم علیه السلام و مشاهد مشرفه.

گلشن اسرار: شرحی بر الحکمة المتعالیة فی الأسفار العقلیة الأربعة

این کتاب حاصل تقریرات تدریس حکمت متعالیه صدرالمتألهین شیرازی توسط حضرت آیه الله سید محمد محسن حسینی طهرانی - حفظه الله - می‌باشد که صوت آن پیاده شده و به شکل مکتوب درآمده است.

از آنجا که شیوه معظّم له با الهام از صدرالمآلهین شیرازی بیان تدریجی اصول و مبانی و دستاوردهای علوم الهی و مطالب عرفانی، حکمی به همراه بیان حکایات و قصص و مکاشفات و شهودات بزرگان می‌باشد که بنا داشتند به شکل مبسوط و گسترده به طرح آن مباحث بپردازند و این مهم در مجال محدود مقدور و میسر نبود، لذا به توصیه و تقاضای بسیاری از علاقه‌مندان به حکمت و فلسفه پس از تحقیق و ویرایش اجمالی توسط محققین مؤسسه مکتب وحی طبع و نشر گردید تا در مجال و موقعیت مقتضی به شرح و تفسیر تفصیلی این کتاب اقدام نمایند.

برخی از موضوعات مهم این کتاب چنین است:

تعریف حکمت و مراتب ادراک حقیقت، ضررهای تدقیق بیش از حد در علم اصول و بی‌ارزشی اجماع، غایت و هدف حکمت متعالیه رسیدن به حقیقت توحید و ولایت است، اسفار اربعه و حقیقت مقام هوویتی و عماء، تعبیر مختلف حکماء از اسفار اربعه، بحثی در حقیقت عالم جسم و جسمانیات.

حیات جاوید: شرحی بر وصیت‌نامه امیرالمؤمنین به امام حسن مجتبی علیهما السلام

در حاضرین

این کتاب شریف شرح و تفسیری است شیوا و رسا، بر وصیت‌نامه معجز بیان حضرت امیرالمؤمنین علی بن ابی‌طالب به فرزندشان امام حسن مجتبی علیهما السلام که در بازگشت از جنگ صفین در منطقه‌ای به نام حاضرین بیان فرمودند.

از آنجا که مرحوم علامه آیه الله حاج سید محمد حسین حسینی طهرانی - رضوان الله تعالی علیه - در وصیت‌نامه اخلاقی و سلوکی خویش قرائت این آیین‌نامه فلاح و رستگاری را فرض و واجب نموده و از طرف دیگر بنا بر توصیه ایشان در *مطلع انوار*، ج ۴، ص ۵۲۳، مبنی بر لزوم نگارش ترجمه‌ای صحیح و روان و انتشار آن در روز عید غدیر به عنوان عیدی، لذا این مهم انگیزه‌ای شد که حضرت آیه الله حاج سید محمد محسن حسینی طهرانی - حفظه الله - به نگارش شرح و تفسیری پیرامون این وصیت‌نامه اقدام نمایند. لیکن چون برخی شروح و ترجمه‌هایی که تاکنون بر این وصیت معجز بیان امیرالمؤمنین علیه السلام نوشته شده، خالی از لطف بوده، و چه بسا نگاه گزینشی و سلیقه‌ای به برخی از فقرات این دستورالعمل زندگی و اکسیر سعادت نموده‌اند، لذا ایشان رد و ایرادها و نقض و ابرام‌هایی نیز پیرامون این شروح نموده‌اند.

باشد تا کلام امام علیه السلام به همان شکل و سیاقی که از زبان آن حضرت تراوش نموده

است، بدون ابراز هیچ‌گونه سلیقه شخصی، به فطرت‌های پاک و شیفتگان کمال اهداء شود.

برخی از عناوین اصلی این کتاب عبارتند از:

ضررهای سوء استفاده از باورهای دینی مردم، مکتب تشیع مکتب حق و عدالت و حریت است، آفات نگرش گزینشی به بیانات ائمه علیهم السلام، تحریف کلام معصومین علیهم السلام بی حرمتی به ساحت ارزش‌های والای انسانی است، علت حرمت سکونت در بلاد کفر، در مکتب اهل بیت عقل و درایت راه دارد نه احساس و توهم، اهمّیت جایگاه حکمت در دیدگاه قرآن کریم، کلام امیرالمؤمنین علیه السلام در بیان اوصاف اولیای الهی، لزوم متابعت از انسان کامل واصل، توصیه امیرالمؤمنین علیه السلام به توجّه به آخرت و مرگ و کوتاه نمودن آمال و آرزوها، کیفیت ارتباط زن و مرد در متون حضرات معصومین علیهم السلام، شرم‌آور بودن کیفیت زندگی در اجتماعات امروز، فضاحت‌های به بار آمده توسط موبایل و اینترنت.

مهر فروزان، نمایی اجمالی از شخصیت علمی و اخلاقی حضرت علامه آیه الله العظمی حاج سید محمد حسین حسینی طهرانی، قدس الله نفسه الزکیة: کتاب حاضر.

سرّ الفتح ناظر بر پرواز روح

این کتاب که در دو بخش کلی تدوین شده، مقاله‌ای است ناظر بر کتاب پرواز روح که از خامه علامه آیه الله حاج سید محمد حسین حسینی طهرانی تراوش یافته و به تبیین نظار و آرای متعالی مکتب عرفان و توحید در نهایت سیر تکاملی بشر پرداخته است.

در فصل اول: حضرت علامه - رضوان الله علیه - محورهای اساسی مورد توجه صاحب کتاب پرواز روح را در سه امر خلاصه نموده‌اند:

اول: عدم نیاز به استاد و مربی کامل در سیر و سلوک برای تکمیل نفوس بشریّه؛

دوم: انتقاد از خواندن فلسفه؛

سوم: نهایت سیر سالک که به شناخت ولیّ مطلق، حضرت حجت صلوات الله علیه منتهی می‌شود.

آنگاه برای پاسخ، علاوه بر استشهاد به آیات الهی و روایات اهل بیت عصمت و طهارت سلام الله علیهم اجمعین به تبیین جواب‌های حلّی و نقضی تمسک جسته، و هرگونه راه گریز و فراری را بر مخالفین مکتب عرفان و توحید مسدود نموده‌اند.

همچنین مشکل عمده صاحب کتاب پرواز روح و امثال ایشان را در نگاه استقلالی به وجود

مبارک حضرت بقية الله ارواحنا لتراب مقدمه الفداء می‌شمارند.

فصل دوم: مشتمل است بر تقریظاتی که حضرت علامه - رضوان الله علیه - بر پاره‌ای از مطالب کتاب *پرواز روح* نگاشته‌اند.

لیکن از آنجا که این مقاله تا زمان ارتحال حضرت علامه - رضوان الله علیه - به چاپ نرسیده بود و بسیاری از مباحث آن نیازمند بسط و گسترش و تبیین و توضیح بیشتر بود تا مورد استفاده عموم علاقه‌مندان قرار گیرد، لذا حضرت آیه الله حاج سید محمد محسن حسینی طهرانی - حفظه الله - تقاضای برخی از اصدقای ایمانی خویش را اجابت نموده و این مقاله را مقرون به مقدمه و تعلیقاتی بس نفیس نموده‌اند.

نرم افزار کیمیای سعادت

مجموعه‌ای است شامل آثار علمی و معرفتی حضرت علامه آیه الله العظمی حاج سید محمد حسین حسینی طهرانی - قدس الله سره - که مشتمل بر تألیفات و سخنرانی‌های ارزشمند ایشان در ارائه مبانی، موازین و معارف مکتب تشیع، و نیز حاوی اکثر تألیفات استاد علمی و مربی سلوکی علامه طهرانی، حضرت علامه سید محمد حسین طباطبایی - رضوان الله علیهما - است که به طور جدّ و یقین باید عنوان دایرةالمعارف مکتب اسلام و تشیع را بر آن نهاد که گمشده هر طالب و رهجویی را می‌توان در آنها جستجو کرد که به زبان‌های فارسی، عربی و انگلیسی ارائه شده است. این نرم افزار همچنین شامل مجموعه تألیفات و بیانات حضرت آیه الله حاج سید محمد محسن حسینی طهرانی - مد ظله العالی - در شرح حدیث عنوان بصری و دعای ابو حمزه و سایر معارف اسلامی می‌باشد.

محتوا و امکانات این نرم افزار عبارت است از:

متن کامل ۱۶ عنوان کتاب در ۶۳ جلد از حضرت علامه طباطبایی، متن کامل ۳۵ عنوان کتاب در ۱۰۵ جلد و بیش از ۱۰۰ ساعت مواعظ اخلاقی از حضرت علامه آیه الله طهرانی رضوان الله علیه، متن کامل ۱۲ عنوان کتاب در ۱۴ جلد و بیش از ۶۰۰ ساعت سخنرانی از حضرت آیه الله سید محمد محسن حسینی طهرانی، نمایش متن کامل کتب با فهرست درختی و گزینشی، امکان جستجوی پیشرفته در متون، ارائه امکانات پژوهشی در امر تحقیق، ارائه صوت و تصاویر در نگارخانه و ...

نرم افزار آوای ملکوت

مرحوم علامه طهرانی - قدس الله نفسه الزکیة - پس از مراجعت از نجف اشرف در مسجد قائم طهران و در سایر جلسات هفتگی، پیوسته به ترویج و تبلیغ مبانی اسلام و تشیع مبادرت می‌ورزیدند و این امر تا واپسین لحظات حیات شریفشان استمرار داشت. متأسفانه بسیاری از این مجالس ضبط و ثبت نگردیده و آن مقدار کمی هم که در دسترس است دارای کیفیت صوتی نامطلوب است که با سعی و اهتمام بعضی از ارادتمندان ایشان، تا حدی کاستی‌های آن رفع و در این مجموعه تقدیم گردیده است.

این مجموعه صوتی در چهار DVD عرضه شده و شامل سخنرانی‌های حضرت علامه آیه الله حاج سید محمد حسین حسینی طهرانی - قدس الله نفسه الزکیة - با موضوعات مواعظ اخلاقی، مبانی سیر و سلوک، تفسیر آیه نور و ... می‌باشد. و همچنین سخنرانی‌های حضرت آیه الله حاج سید محمد محسن حسینی طهرانی - مد ظله العالی - را با موضوعاتی مانند: شرح احوال حضرت آقای حاج سید هاشم حداد - رضوان الله علیه -، شرح حدیث عنوان بصری، شرح دعای ابوحزرة ثمالی، مبانی سیر و سلوک الی الله و ... شامل می‌شود.

در این مجموعه، برای سهولت جستجو، شماره تمامی صوت‌ها به صورت مجزا ذکر شده است، و صوت‌های موجود در برنامه علاوه بر رایانه در دستگاه‌های پخش کننده دیجیتال نیز قابل اجرا می‌باشد.

آثار در دست تألیف:

جلد سوّم اسرار ملکوت

این مجلد به دنبال دو مجلد قبلی در شرح حدیث عنوان بصری می‌باشد، و در آن مباحثی از امام صادق علیه السلام که در ابتدای این حدیث شریف ذکر شده است، مورد توجه و دقت نظر قرار می‌گیرد، و همچنین مباحثی چون لزوم اهتمام پیروان اهل بیت علیهم السلام در حفظ و حراست از حریم و حدود مبانی تشیع، و رعایت مراتب ولایت در کیفیت استفاده از تعبیرات و کلمات، و عدم نفوذ شئون افراد و حدود شخصیت‌ها در حریم معصومین علیهم السلام، و حرمت استفاده از تعبیر مختصّه به اهل بیت عصمت و طهارت، و نیز از مباحثی چون لزوم متابعت از دستورات و برنامه‌های اخلاقی و سلوکی اولیای الهی و عرفای بالله در صورت عدم وصول به ولی حی و استاد کامل و مربی مهذب، سخن به تفصیل می‌آید.

ارتداد در اسلام

در این کتاب بحث جامعی از حکم ارتداد و کیفیت تحقق آن و آراء و دیدگاه‌های مکاتب مختلف در قبال این موضوع به میان خواهد آمد.

مباحثی از قبیل حرمت انسان و ارزش والای حقیقت انسانیت، و محدوده آزادی، و نگرش عقل‌گرایانه به مواهب الهی در ارتباط با این پدیده خلقت و میزان مقبولیت و گرایش به آن از دیدگاه شرع، لزوم اعتبار عوامل ناآشکار در تشکّل موضوع ارتداد و عدم دخالت ظواهر و بروزهای ظاهری در تکوّن این موضوع، اختلاف فاحش و ریشه‌ای در دو دیدگاه اهل ظاهر و باطن، و لزوم پیروی از سنت و روش اولیای شرع در تشخیص این موضوع با استفاده و استناد از مراتب فعلیت و معرفت، و بسیاری از مباحث دیگر در این زمینه، مورد بررسی قرار خواهد گرفت.

اجتهاد و تقلید

این کتاب که حاصل تقریر بحث‌ها و درس‌های مرحوم آیه الله العظمی وحید عصر و فرید دهر، شیخ محمد حسین حلّی - رضوان الله علیه - در حوزه علمیه نجف است، در سال‌هایی که مرحوم والد معظم حضرت آیه الله العظمی علامه سید محمد حسین حسینی طهرانی - روحی فداه - در درس ایشان حضور داشته‌اند توسط ایشان به رشته تحریر و تقریر درآمده است.

مرحوم علامه طهرانی - رضوان الله علیه - بسیار نسبت به طبع و نشر این کتاب علاقه‌مند و شائق بودند و در نظر داشتند با اضافه نمودن برخی از حواشی بر ارج و میزان او بیفزایند و آن را در دسترس همگان علی‌الخصوص جامعه علمی و روحانیت قرار دهند، و خود، این مطلب را بارها به مؤلف ابراز داشتند؛ مع‌الأسف عمر شریف ایشان در ادای این مقصود مرافقت نمود و این کتاب همچنان دست نخورده جزء کتب خطی آن بزرگوار باقی ماند.

مؤلف سال‌ها پس از ارتحال ایشان روزی بر حسب اتفاق به این کتاب برخورد نمود و از مضامین عالی و مطالب رشیده آن انگشت تعجب به دندان گزید، و بسیار افسوس خورد که چرا تاکنون نسبت به نشر این سفر قویم اقدام ننموده است! حیرت و شگفتی آنجا مضاعف گردید که شاهد گردید صدور چنین مطالب از شخصی مثل مرحوم حلّی در آن حوزه و با آن فضای محدود در عرصه‌های تحقیق چگونه میسر شده است.

ولی با تمام این اوصاف به نظر رسید که هنوز جای توضیح و اضافاتی بر مطالب کتاب در ذیل و حاشیه ضروری می‌نماید، چنانچه این مسأله در کتاب شریف *صلاة الجمعة* توسط علامه معظم - قدس سره - از این قلم انجام شد.

در این کتاب از وجوب و الزام عمل طبق مبانی شرع در رابطه با اصل اجتهاد و کیفیت تحقق آن، و لزوم تقلید از مجتهد خبیر و بصیر، و شرایط تحقق موضوع در این مسأله بحث خواهد شد. به اعتقاد مؤلف تدبّر و تحقیق در این کتاب بی‌بدیل برای عموم اهل نظر و بالأخص قاطبة فضلاء و مجتهدین، حکم اکسیر اعظم و کبریت احمر را دارد.

نوروز از دیدگاه عقل و شرع

در این کتاب به مسأله نوروز و سنن متعارف در آن و اعتقاد به عید در تحویل سال جدید پرداخته شده است. در این کتاب دیدگاه شرع و عقل، و اختلاف آن با آرای توهّمی و تخیلی و انتساب آنها به شرع و دیانت، و مخالفت دین مقدّس اسلام با اسم آئین‌ها، و پرداختن به این توهّمات، بحث خواهد شد، و از معیارها و شاخص‌های وارده از جانب دین مقدّس اسلام درباره اعیاد و تشکیل مناسبت‌های مختلف سخن به میان خواهد آمد، و نسبت به ادله و مستندات وارده در این موضوع صحبت خواهد شد.

در این کتاب دیدگاه جدیدی نسبت به باورها و معتقدات در فضای ارزش‌های والای انسانی صرف نظر از ورود آن در مبانی شریعت عرضه خواهد گردید.

نکته قابل ذکر اینکه مرحوم علامه طهرانی - رضوان الله علیه - در زمان حیات خود در صدد تألیف کتابی در این موضوع با نام «النّیروز بدعة و ضلالة» بوده و مطالبی نیز به طور پراکنده جمع آوری نموده‌اند، و نسبت به نشر آن از خود شوق و احساس غریبی بروز می‌دادند. مؤلف نیز امیدوار است با استفاده از مطالب والد بزرگوارشان در این مسأله بر اتقان و ارتقای این اثر ارزشمند بیفزاید.